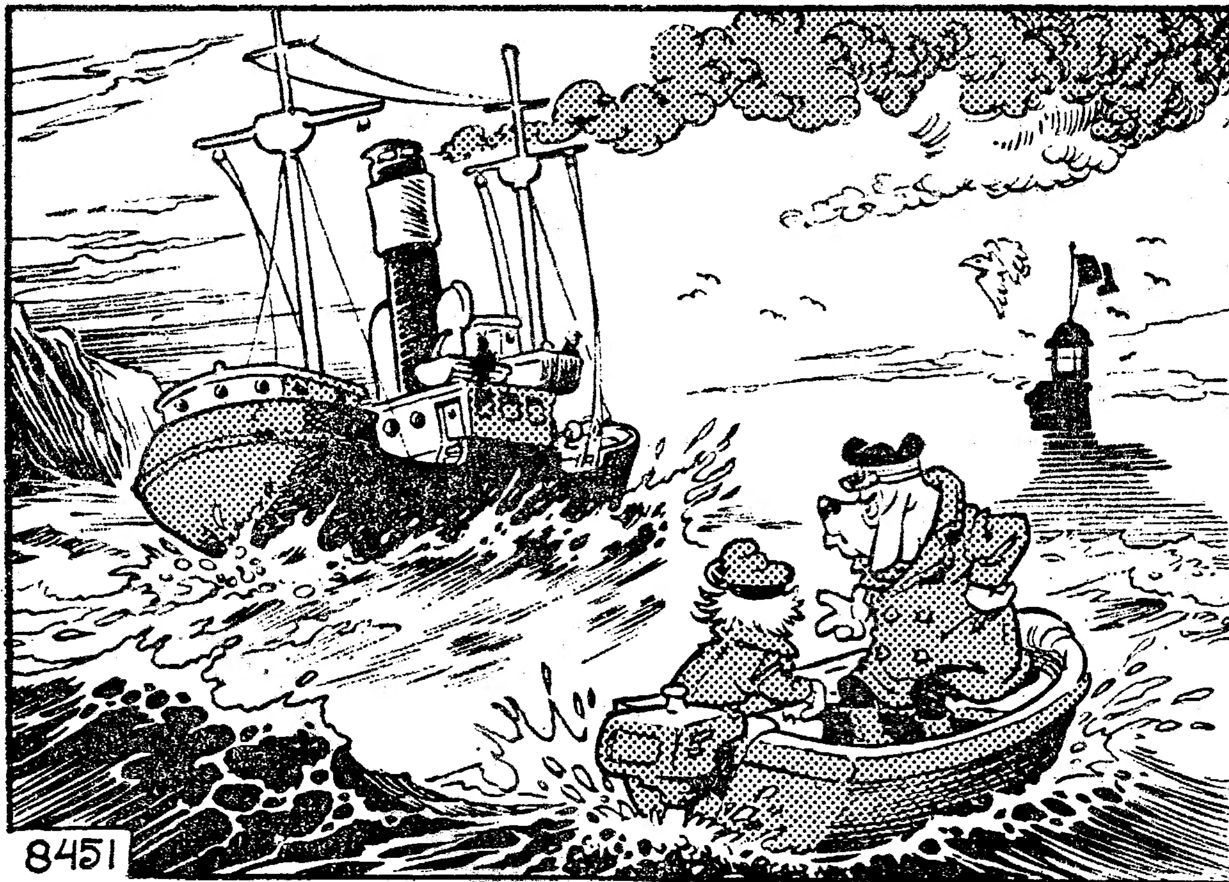
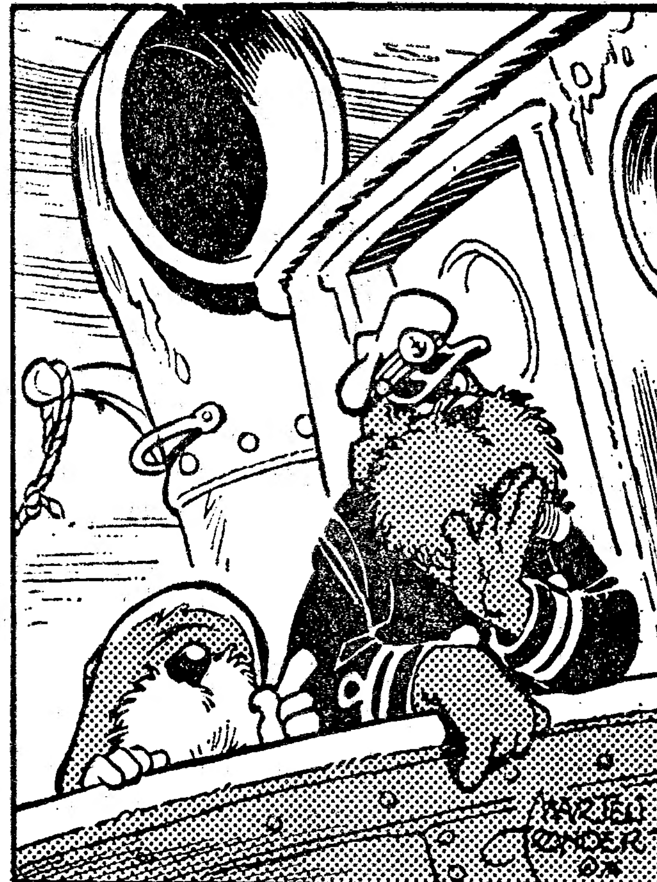
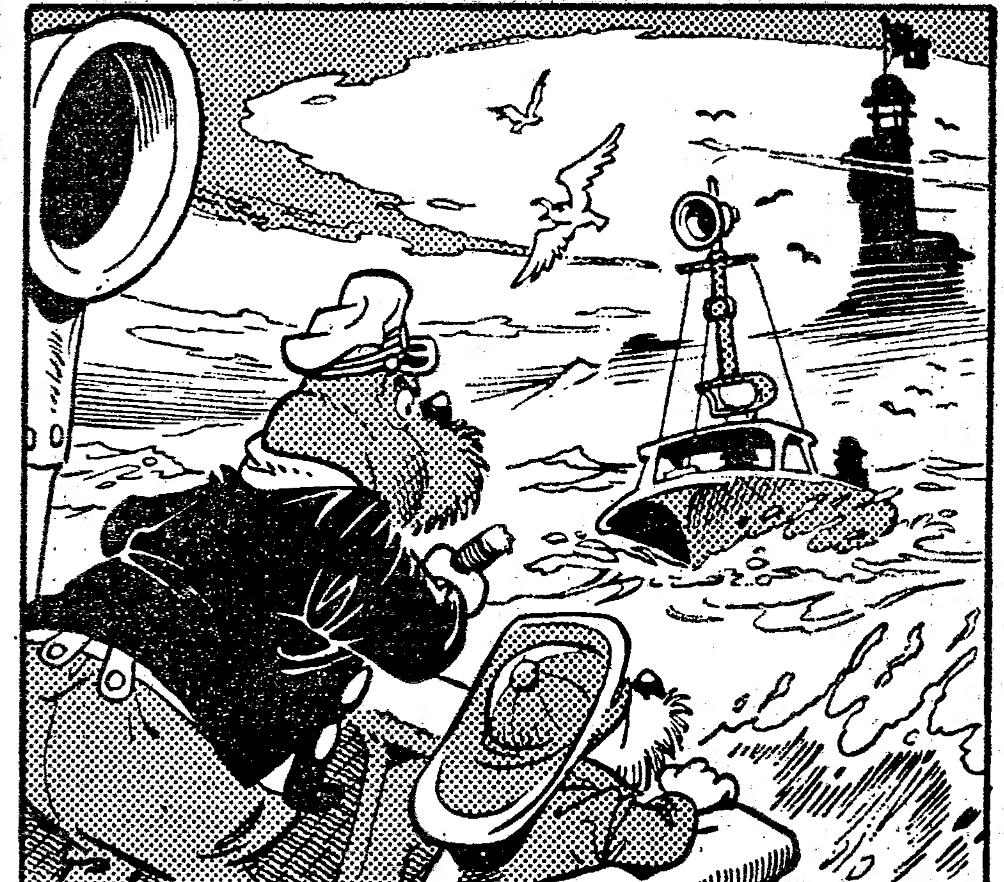

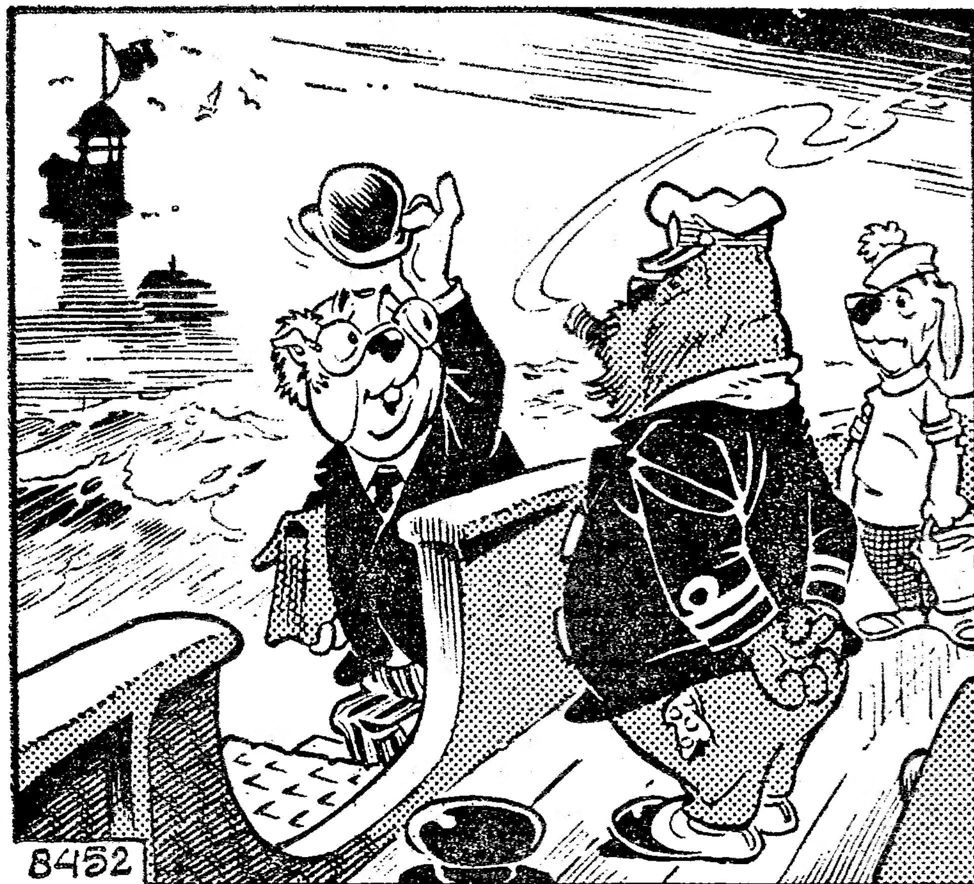

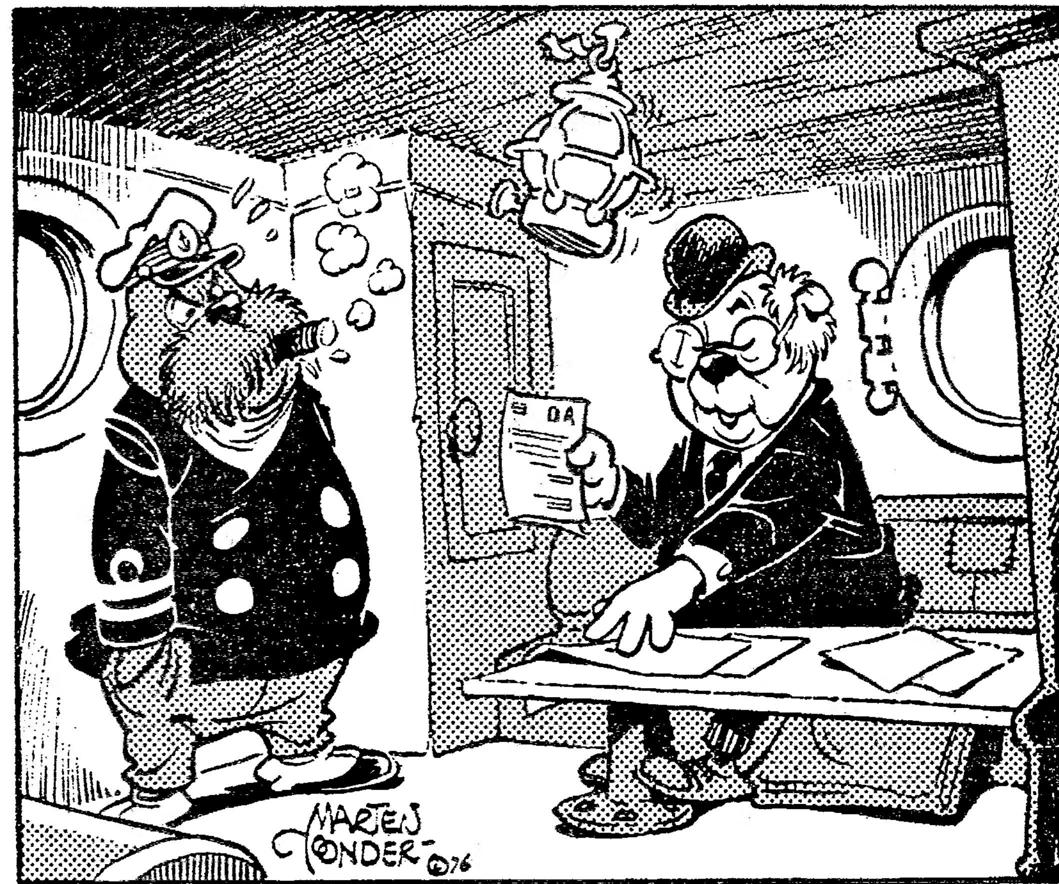

8451. Op een koude wintermorgen kon men een oud stoomschip onder de kust langs door het Schardiep zien varen. Er stond een ruige zee en het vaartuig stampte en slingerde omdat het hoog op de golven lag. Maar het minderde geen snelheid toen het tussen de zandbanken door op de haven van Zijlmuiden afkoerste. Het is dan ook geen wonder dat de loods, die voor niets was uitgevaren, ontstemd was.
„Dat is de Albatros," zei hij grimmig. „Welja. Op volle kracht tussen de zandbanken door, zonder een loods aan boord te nemen. Dat is hier lelijk verboden, Gart. Dat wordt een drukker!"
Toevallig had de stuurman van de Albatros dezelfde mening. „Dat wordt een drukker, kaptein," zei hij zorgelijk. „Dit is gevaarlijk vaarwater. Hadden we niet beter de loods kunnen oppikken?"
„Grmpf," sprak de gezagvoerder gemelijk. „En wie moet dat betalen? De ruimen zijn leeg en het enige wat we hebben is een lekke ketel. Het is laag water in de brandkast, Sturkenvlet."

Hij stampte naar de andere kant van de brug om een blik op de naderende kust te werpen en toen betrok hij nog meer. „Wat is dat voor een landlubber die daar aankomt in dat barkasje?," gromde hij. „We gaan hier voor anker, stuurman. Ik heb geen geld om liggeld te betalen."

760109

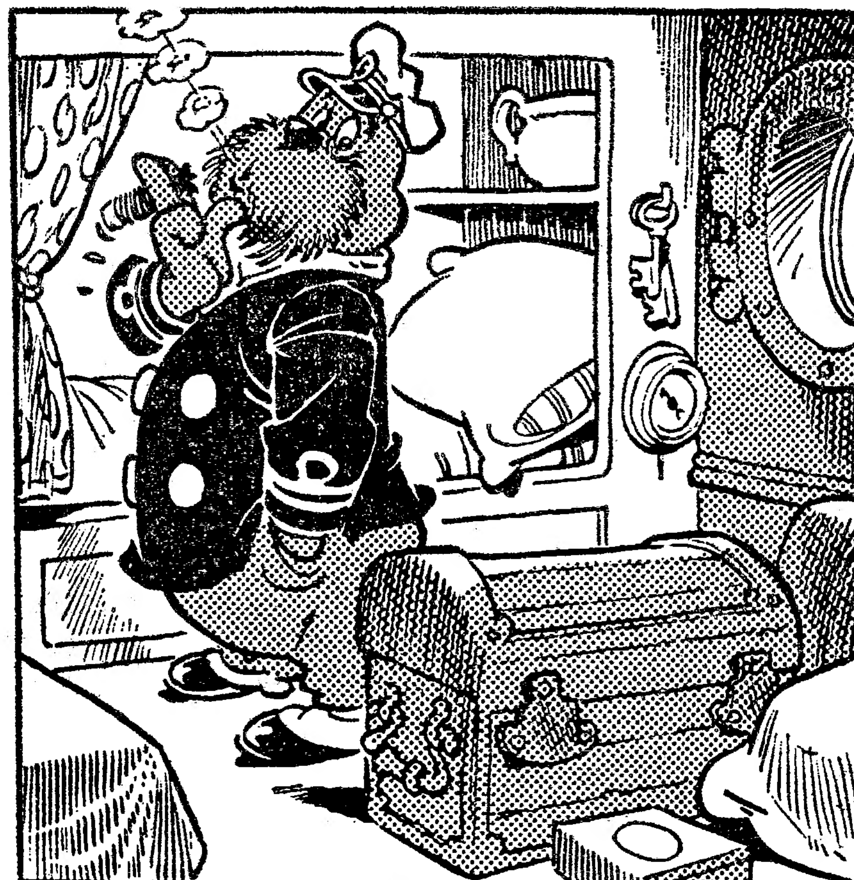
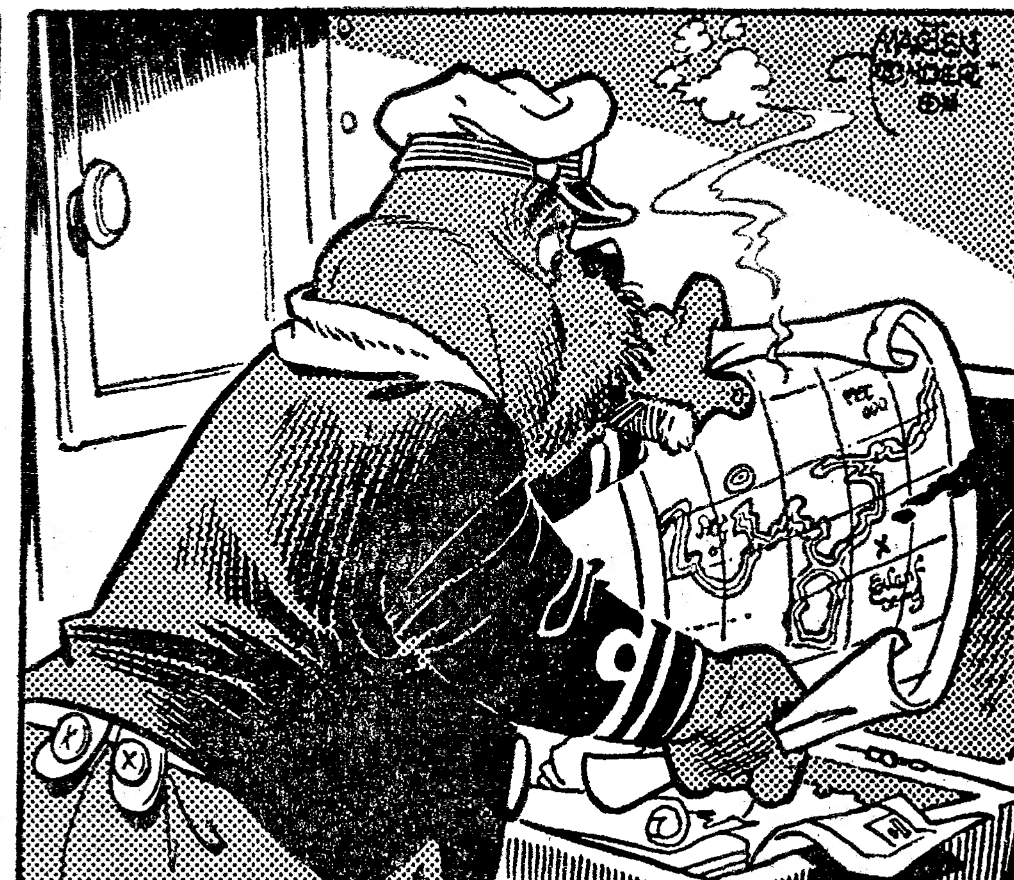
8452. De stuurman haastte zich naar de bak om het anker uit te werpen en kapitein Wal Rus begaf zich aan dek. Daar ontsteeg juist de ambtenaar eerste klasse Dorknoper aan de boot van de havenpolitie en groette vormelijk, toen hij het hoofd boven de verschansing stak.
,,Goede morgen,'' sprak hij. ,,Hoewel, er zijn enkele ernstige zaken die ik met u bespreken moet. Als ik goed ben ingelicht, hebt u dit vaartuig overgenomen van de rederij Van Barneveld en Co. Juist. De termijn van de eerste betaling is reeds geruime tijd verlopen en de heer Canteclaer...''
,,Kantenklaar, huh?,'' onderbrak de gezagvoerder opzwellend. ,,Ik wist wel dat die topeind talie dwars zou gaan liggen. Kom mee naar mijn hut, meneer, daar kan je je roest beter bikken.''

De ambtenaar volgde hem naar binnen en nadat hij had plaats genomen, begon hij zijn tasje uit te pakken.

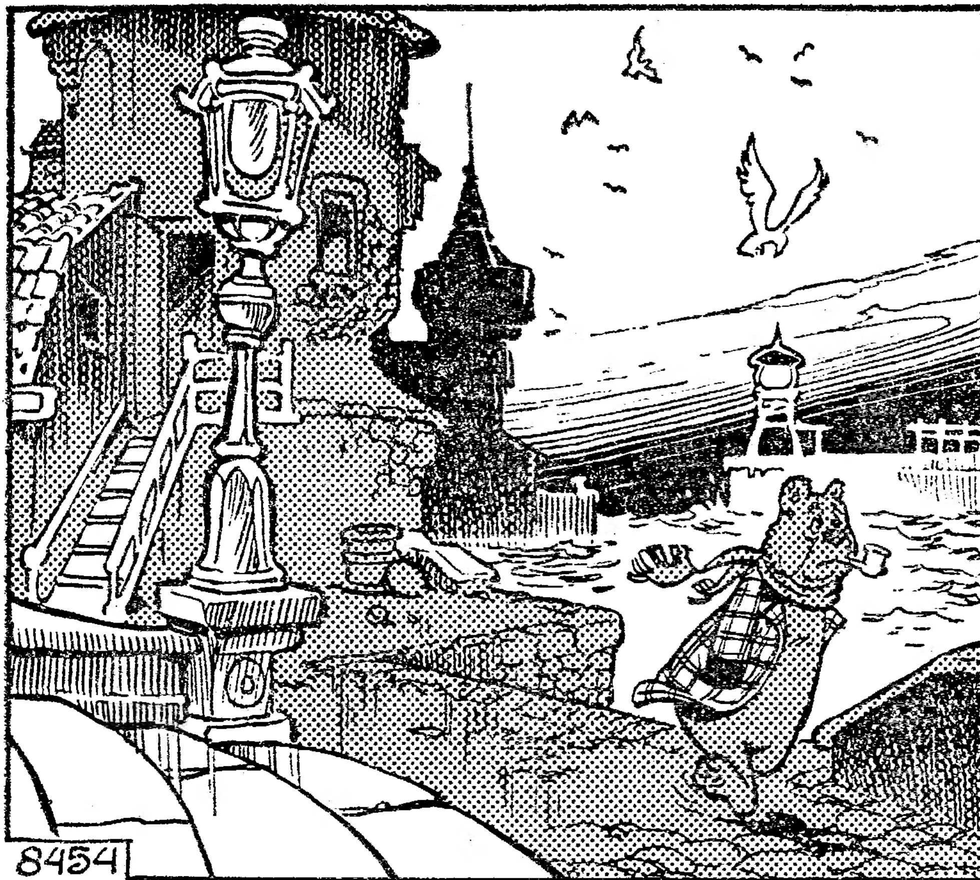
,,Als er morgen niet betaald is, gaat het schip aan de ketting,'' hernam hij. ,,En hier heb ik een telegram van de loodsboot. U bent tussen de prielen doorgevaren zonder loods. Dat is strafbaar. Dan heb ik hier een rapport van de inspectie. U vaart met een lekke ketel en uw bemanning is niet voltallig. Het is waarempel te gek. Trouwens, u kunt hier niet op de rede blijven liggen met die ketel. En dat is voorlopig alles, kaptein.''

,,Alles?,'' gromde Wal Rus. ,,Het is alsof je een emmer leeg gooit!''

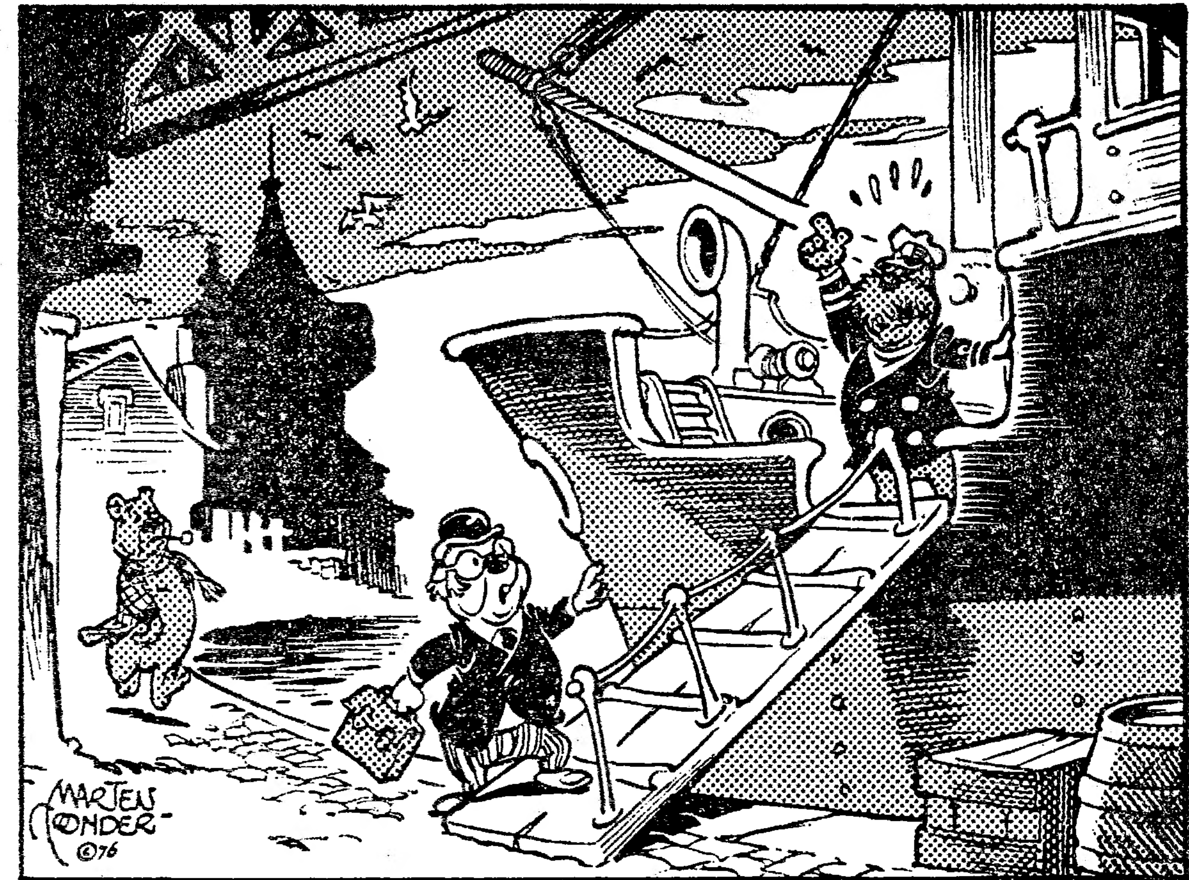

8453. ,,Dus," sprak de heer Dorknoper opstaande, ,,afmeren aan de kade, volgens artikel 91 a en b. En morgen om twaalf uur de eerste afbetaling en het bedrag van de verschuldigde boetes, die ik hier bij u achterlaat. Tot morgen, kapitein Rus. Ik kom er zelf wel uit, dank u."
De gezagvoerder keek de ambtenaar ingezakt na en begon toen verslagen door zijn hut te ijsberen.
,,Geld," mompelde hij. ,,Die overgehaalde onderkruier denkt zeker dat het me op de boezeroen groeit! En toch moet ik... Tja, het zal er toch van moeten komen."
Met deze gedachte stapte hij zijn slaaphut binnen en stond een poosje somber te peinzen bij de scheepskist die dáár stond. Toen blies hij zuchtend enkele rookwolken uit en opende het deksel.
In de kist bevonden zich vele papieren: oude brieven, logboeken en zeekaarten, die hij over de wereldzeeën mee had gesleept. En na enig zoeken haalde hij er een vergeelde kaart uit, die hij voorzichtig open rolde.
,,De erfenis van overgrootvader Walling," sprak hij tot zichzelf. ,,Een kaart van de Zwalpzee. Daar moet een schat op de bodem liggen. Dat beweerde die oude brambras altijd, maar ik heb nooit het geld en de tijd gehad om ernaar te gaan zoeken. Ik zal die kaart moeten proberen te verkopen, want anders zuigen die landgarnalen me leeg, en dan verlies ik mijn goeie schip."

8454. Het badplaatsje Zijlmuiden lag verlaten in een koude noordwester, die uit de zee over het land gierde. De laatste badgasten waren al lang vertrokken, maar toch kon men op de lege boulevard nog een wandelaar aantreffen, die verloren langs de zee liep. Het was heer Bommel, die op doktersvoorschrift volstrekte rust en zeelucht genoot.

,,Zo'n arts praat maar makkelijk," zei hij tot zichzelf. ,,Hij heeft vergeten dat het winter is, zodat mijn tere gezondheid in de storm verwaait en ik sterf van verveling. En Tom Poes denkt alleen maar aan zichzelf; die wilde niet mee, omdat hij bang was zich te vervelen. Hier loop ik nu, eenzaam en verlaten, terwijl er zoveel is wat ik doen moet. Als ik maar wist wat."

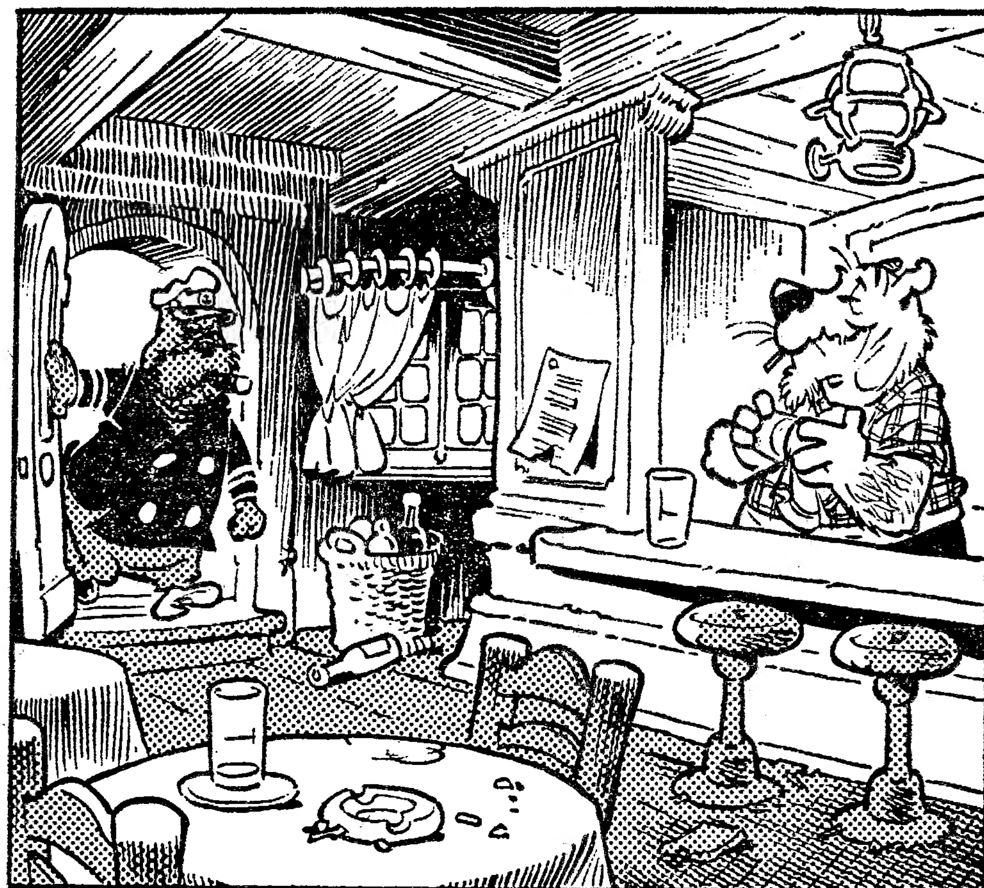
Zo peinzende was hij de haven genaderd en nu werd hij een stoomschip gewaar dat daar gemeerd lag. Gelost of geladen werd er niet en er zou dan ook een doodse stilte om het oude vaartuig gehangen hebben, wanneer die niet verbroken werd door luide stemmen.

,,Om twaalf uur verloopt de termijn," riep iemand in de wind. ,,Kunnen we vast afrekenen kaptein?"

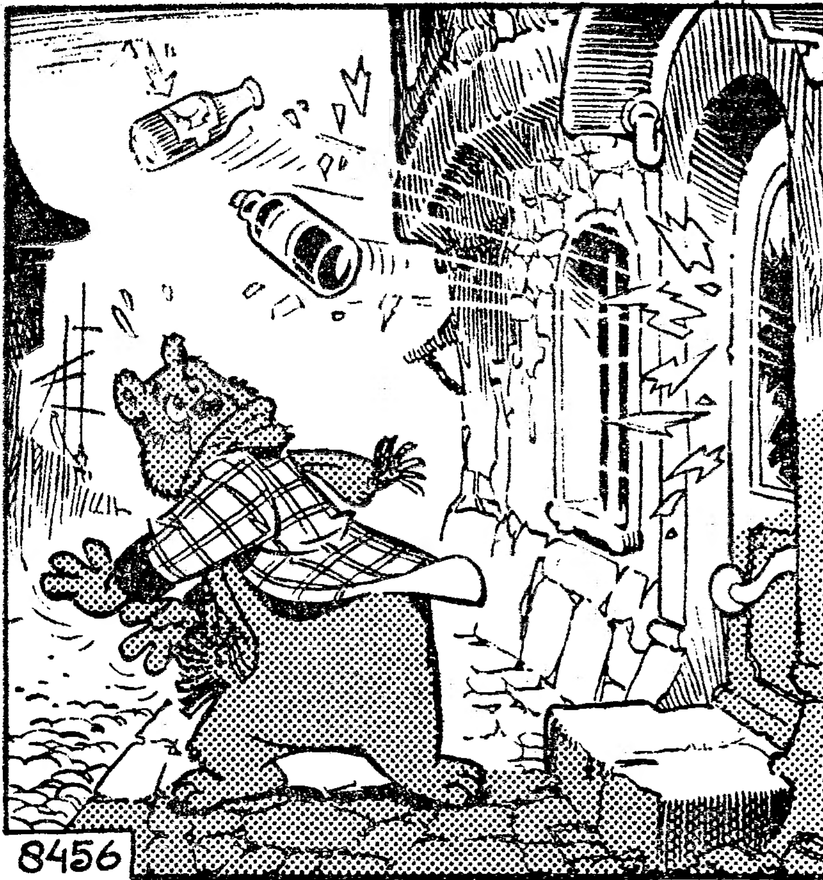
,,Tot twaalf uur wil ik je niet zien, meneer!," riep een ander vanaf het schip. ,,Waag het niet voor die tijd aan boord te komen!"

,,Dat is de Albatros," dacht heer Ollie verrast.

8455. Kapitein Wal Rus daalde de loopplank af en begon somber langs de kade te lopen.
,,Voor twaalf uur betalen,'' dacht hij. ,,Anders ben ik mijn schip kwijt. Ik zal mijn schatkaart moeten verpatsen. Maar waar vind ik een landkrab die in een eerlijke schat gelooft?''
Zo broedend opende hij de deur van een havenkroeg om daar een hartversterking en goede raad te krijgen. Hij was de enige gast, maar de waard zag er zo welvarend uit dat de bekommerde zeeman besloot hem zijn zorgen voor te leggen.
,,Een bittertje,'' sprak hij. ,,En verder wil ik een voordelig zaakje met je doen.''
,,Je bent de eerste niet, maat,'' zei de waard, een glas droogwrijvend. ,,Maar ik doe geen zaken met zeelui aan lager wal. Ik heb zelf gevaren. Hahahaha!''
De gezagvoerder bewolkte. Hij bedacht echter dat men alleen met tact en goede woorden verder komt in het zakenleven, en daarom beheerste hij zich.
,,Ik heb hier een oude schatkaart,'' hernam hij rustig. ,,Van mijn overgrootvader Walling, die een eerlijk zeeman was. Kijk, op deze plek is een windjammer gezonken die kostbare spullen aan boord had. Nu wil het geval dat ik zelf een beetje krap zit. En als jij nou een paar schulden betaalt die ik toevallig heb uitstaan, krijg jij de kaart. Wat zeg je?''
,,Da's een ouwe!,'' riep de kroegbaas en hij begon bulderend te lachen. ,,Wil je mij nemen? Alle schatkaarten zijn oplichterij, dat weet een kind. Hahahaha!''
Het is te begrijpen dat de geplaagde zeerob nu zijn geduld verloor, en de gevolgen bleven niet uit.

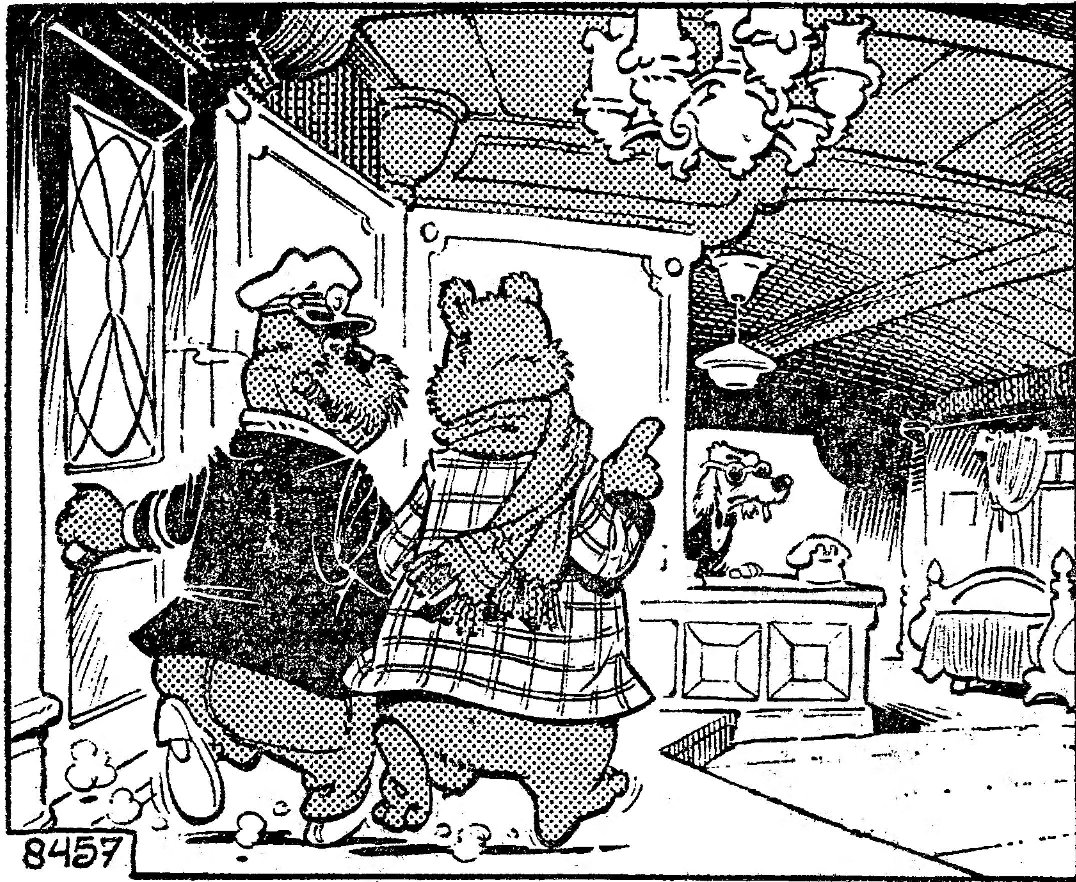

8456. Toen heer Ollie kapitein Wal Rus zag lopen, was hij blij een bekend gezicht te zien, en hij volgde hem dan ook om wat aanspraak te hebben. Zodoende bereikte hij de kroeg waarin hij hem had zien verdwijnen, en opgewekt stak hij de hand uit om naar binnen te gaan. Maar op hetzelfde moment werd het deurglas versplinterd door naar buiten vliegende flessen, zodat hij verschrikt achteruit deinsde. Uit de ontstane opening drong een luid rumoer tot de kille buitenlucht door, glasgerinkel vermengde zich met het breken van houtwerk en ook was het gebonk van zware lichamen te horen. Geen wonder dat de verschrikte heer even poosde totdat het lawaai verstorven was, en eerst toen stak hij voorzichtig het hoofd naar binnen.

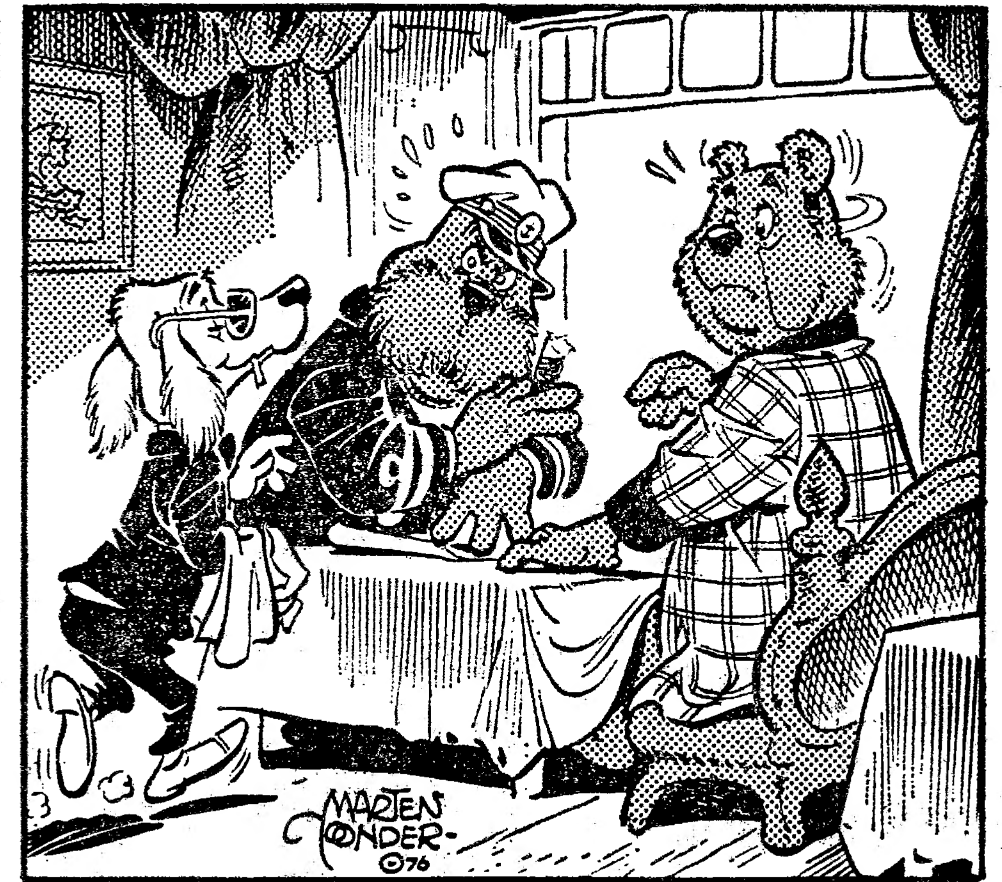
Een toneel van vernietiging trof zijn oog, de waard lag uitgeteld op de resten van zijn meubilair en in een poel van kostelijke dranken stond de gezagvoerder tussen kapotte flessen.

,,Goede morgen,'' zei heer Bommel, zijn gezicht in een opgeruimde plooi trekkend, ,,K-kan ik soms ergens mee helpen?''

,,Helpen?'', herhaalde kapitein Rus, zich met een ruk omdraaiend. ,,Ja, waarachtig, Blobbers! Maar dan moet je het voor twaalf uur doen.''

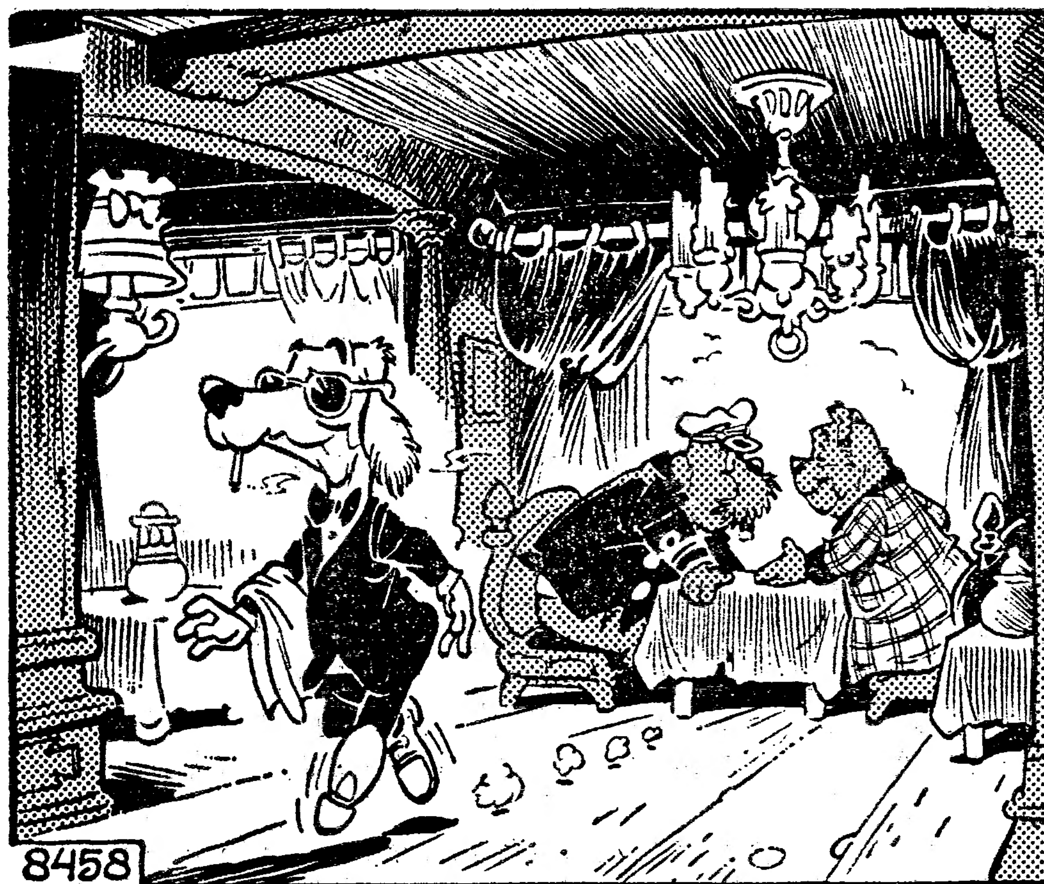
,,Dat is geen bezwaar,'' zei heer Ollie. ,,Laten we dan ergens anders heengaan. De sfeer is hier drukkend voor een genezend heer. En mijn naam is Bommel, u weet wel.''

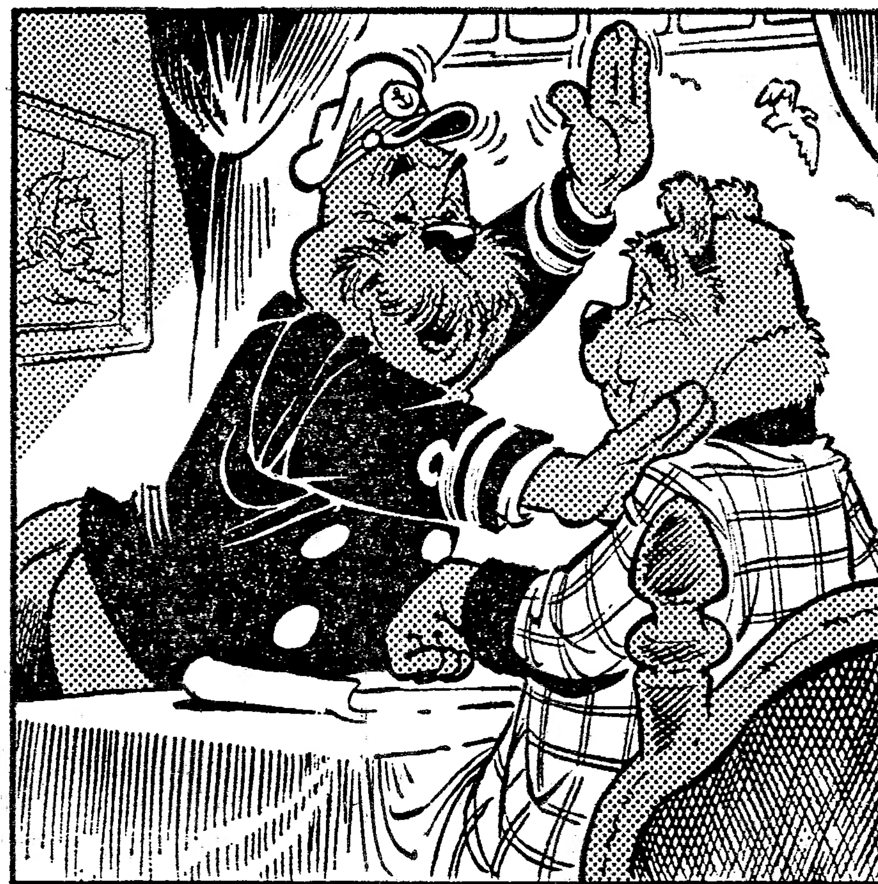

8457. Wal Rus volgde zonder tegenwerpingen, toen heer Ollie hem voorging naar een kleumerig hotelletje aan de zeekant.
,,Hier logeer ik", legde heer Bommel bij het binnentreden uit. ,,Het is beter dan dat onrustige café, hoewel het eten en de bediening slecht zijn voor iemand met een slopende gezondheid. Laten we bij het raam gaan zitten, dan kunnen we gezellig over oude tijden praten".
,,Niks oude tijden", zei de gezagvoerder humeurig. ,,Je had het over helpen, Bobbels. En dat gaat over vandaag en is ook niet gezellig".

Zo sprekende ging hij zitten en trok zijn kaart te voorschijn. ,,Ik heb de Albatros overgenomen van de rederij", verklaarde hij. ,,Ze wilden hem slopen, maar het is een goed schip. Zodoende".
,,Heel verstandig", prees heer Ollie. ,,Er wordt veel te veel gesloopt, als u begrijpt wat ik bedoel. Neem nu de Oude Schicht..."
,,Niks verstandig", onderbrak de ander. ,,De vaart is slecht, meneer! Ik heb geen geld om die landrotten te betalen. En om twaalf uur moet ik centen hebben, anders gaat het schip aan de ketting. Daarom wil ik deze schatkaart verkopen. Het is een erfstuk dat ik gespaard heb voor de ouwe dag, maar nu moet ik wel!"
,,Een schatkaart!", riep de heer Bommel uit. ,,Dat is..."
Hij zweeg, want op dat moment naderde de ober het tafeltje om te vragen wat de heren wilden gebruiken.
,,Niks", zei de gastheer gestoord. ,,U moet ons even niet storen, want we bespreken geheimen".

8458. „Op deze kaart staat de plek aangegeven waar de Griffoen gezonken is", zei kapitein Rus, toen de ober wegliep. „Het was een fregat met schatten aan boord. Met man en muis vergaan in vliegende storm. Mijn overgrootvader Walling was de enige die het overleefde en hij heeft het opgetekend. Wil je hem kopen, Brobbels?"

„Kopen?", herhaalde heer Ollie. Hij dacht een poosje na, en toen schudde hij vastberaden het hoofd.

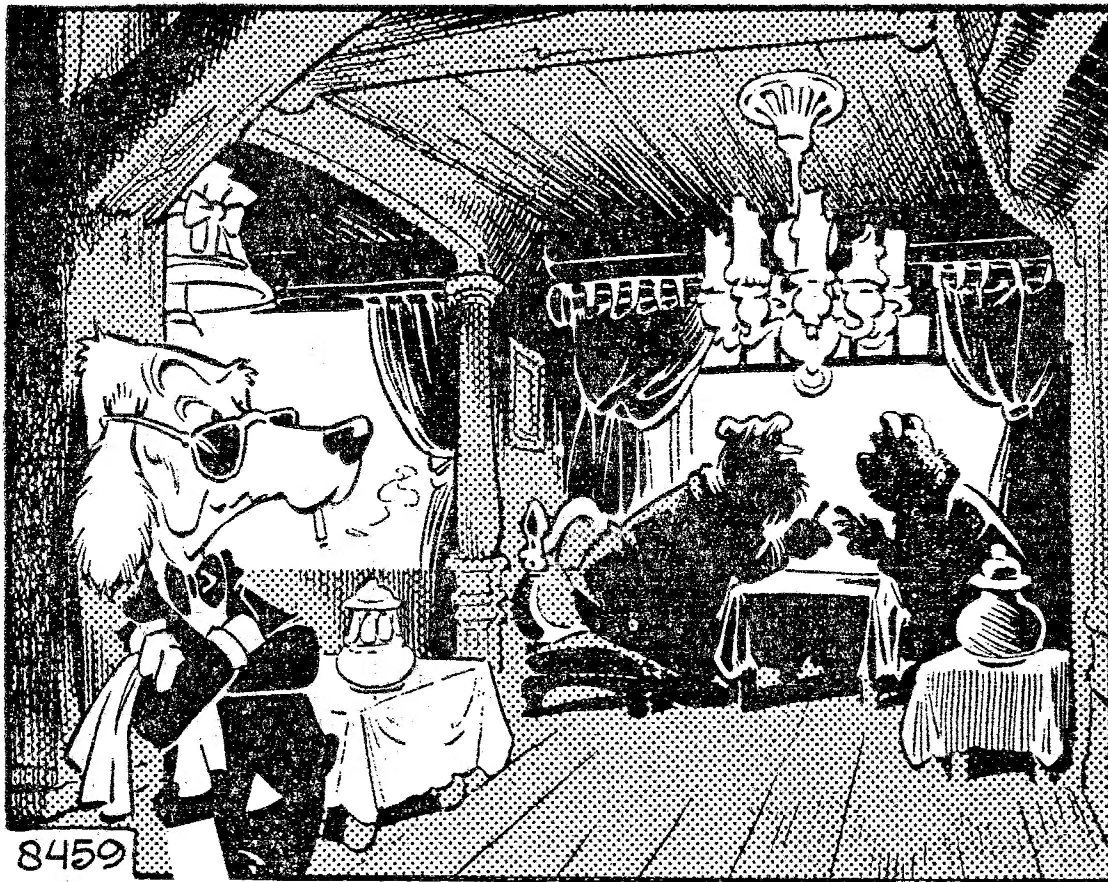
„Ik weet iets beters", hernam hij levendig. „Ik huur de Albatros, want geld speelt geen rol, zoals u weet. En dan ga ik persoonlijk duiken. Dat zal me redden van de vervelingsdood en bovendien zal de zeelucht me goed doen, zoals de dokter zei. En als ik hem gevonden heb, delen we de schat! Trouwens, mijn naam is Bommel, kaptein".

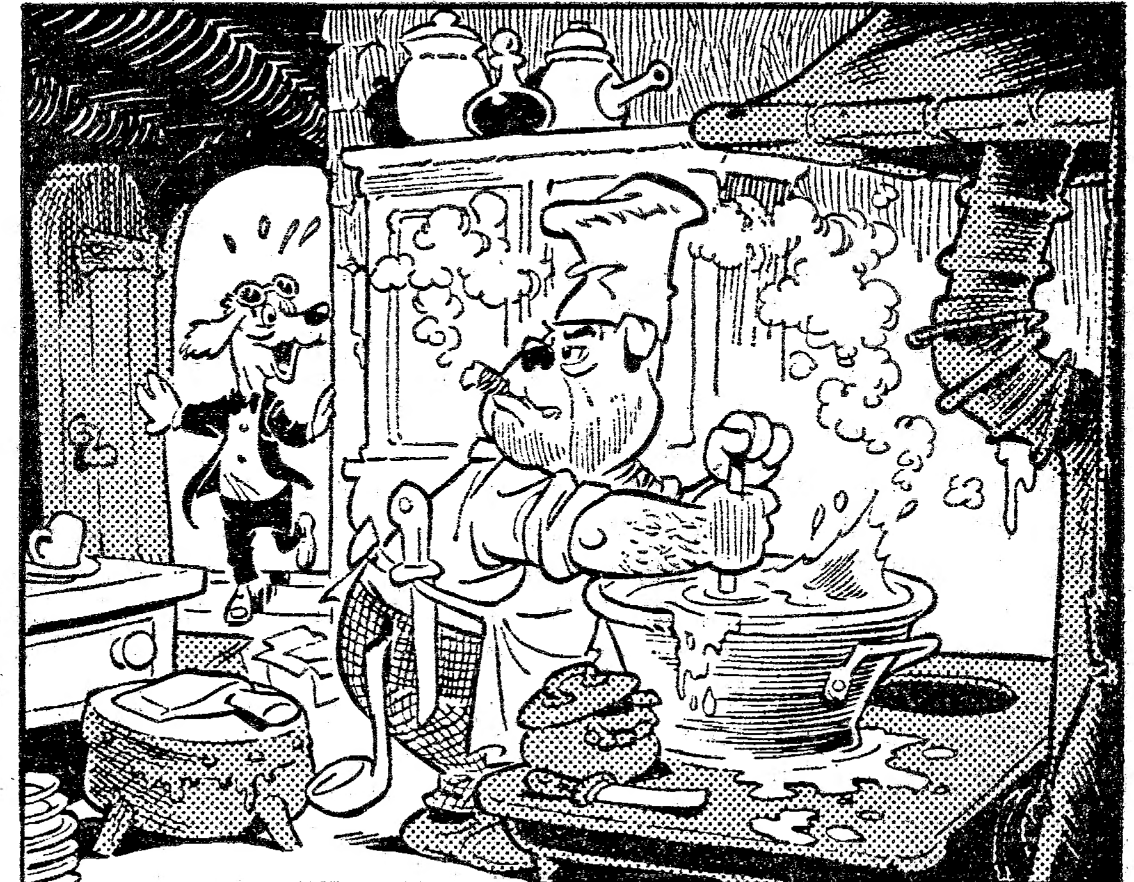
Wal Rus klaarde op. Hij boog zich over de tafel en sloeg heer Ollie dreunend op de schouders. „Natuurlijk!", riep hij opgetogen. „Bommels! Ik vergeet nooit de naam van een goede vriend! Alleen moet ik je wel even waarschuwen, dat het duiken daar geen grapje is. Het wrak ligt in de Zwalpzee. Daar staan sterke stromen en er zijn veel haaien, meneer! Maar de schat is de moeite waard!"

Hij ging haastig zitten en rolde de kaart op, want daar naderde de ober weer met een dienblad.

„Twee pilsjes", sprak hij glimlachend. „Ik hoop, dat het de heren smaken zal".

„Ik heb niets besteld", zei heer Ollie gehinderd. „We willen niet gestoord worden"

8459. Toen de ober de verversingen had afgevoerd, trok heer Bommel zijn portefeuille en begon bankbiljetten te tellen totdat Wal Rus zei, dat het zo wel genoeg was.
,,Hiermee kan ik Knorsloper betalen'', sprak hij vergenoegd. ,,En dan is er nog over om de Albatros weer zeewaardig te maken''.
Hij propte het geld in zijn zak en stampte naar de deur. ,,Als het meeloopt, kunnen we morgen varen, Bommels'', besloot hij bij het weggaan. ,,Als ik goed duikgerei kan krijgen, tenminste. Bedankt voor het rondje. En jij moet je maar een beetje op duiken inwerken, want dat is zwaar werk''.
,,Geen nood'', riep heer Ollie hem na. ,,Ik heb wel voor hetere vuren gestaan!''

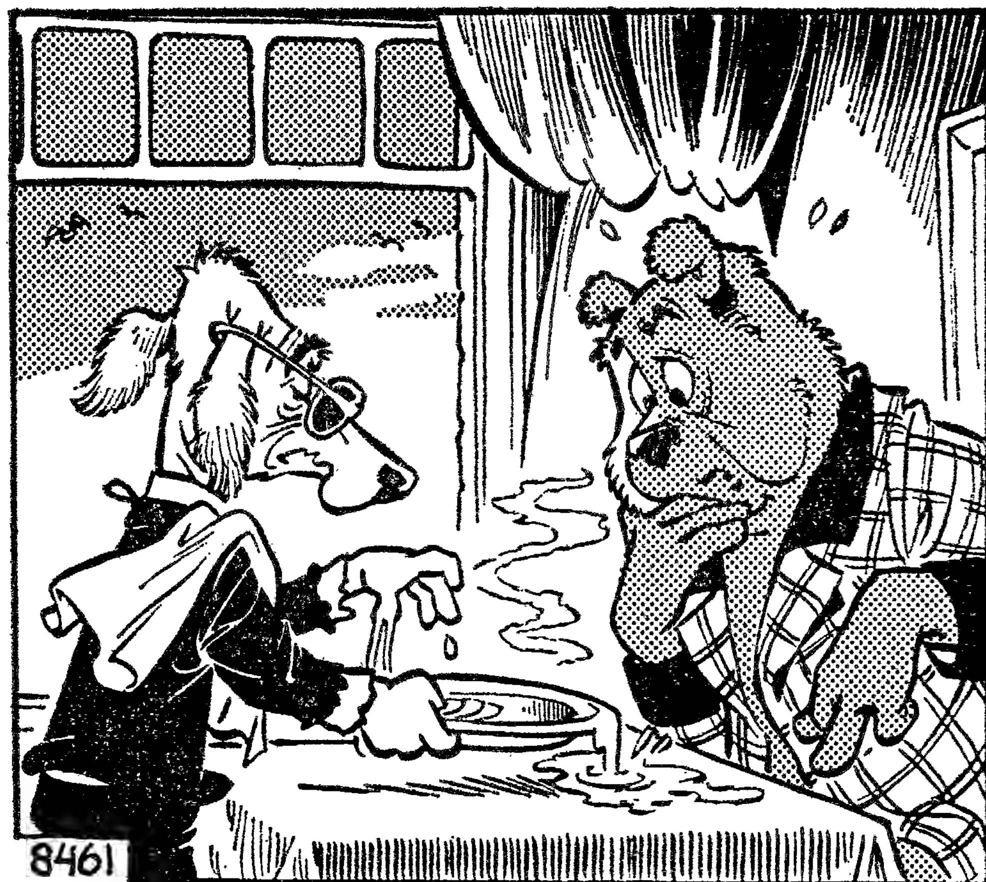
Terwijl de heren zo afscheid namen, was de ober naar de keuken gesneld, waar de kok bezig was de soep voor het middagmaal te bereiden.
,,Moet je horen, Suup!'', riep hij opgewonden. ,,Ik ben een reuzenzaak op het spoor. De bolle die hier logeert, heeft een schatkaart gekocht. De ligplaats van het goudschip Griffoen staat erop! En morgen vaart hij uit om hem op te gaan duiken''.
De kok staakte zijn geflodder en keek fronsend om. ,,Flut,'' sprak hij. ,,Schatkaarten? Waardeloos! Zwendel''.
,,Maar deze niet'', riep de kelner uit. ,,Bommel heeft er dik poen voor betaald. Ik heb het zelf gezien!''

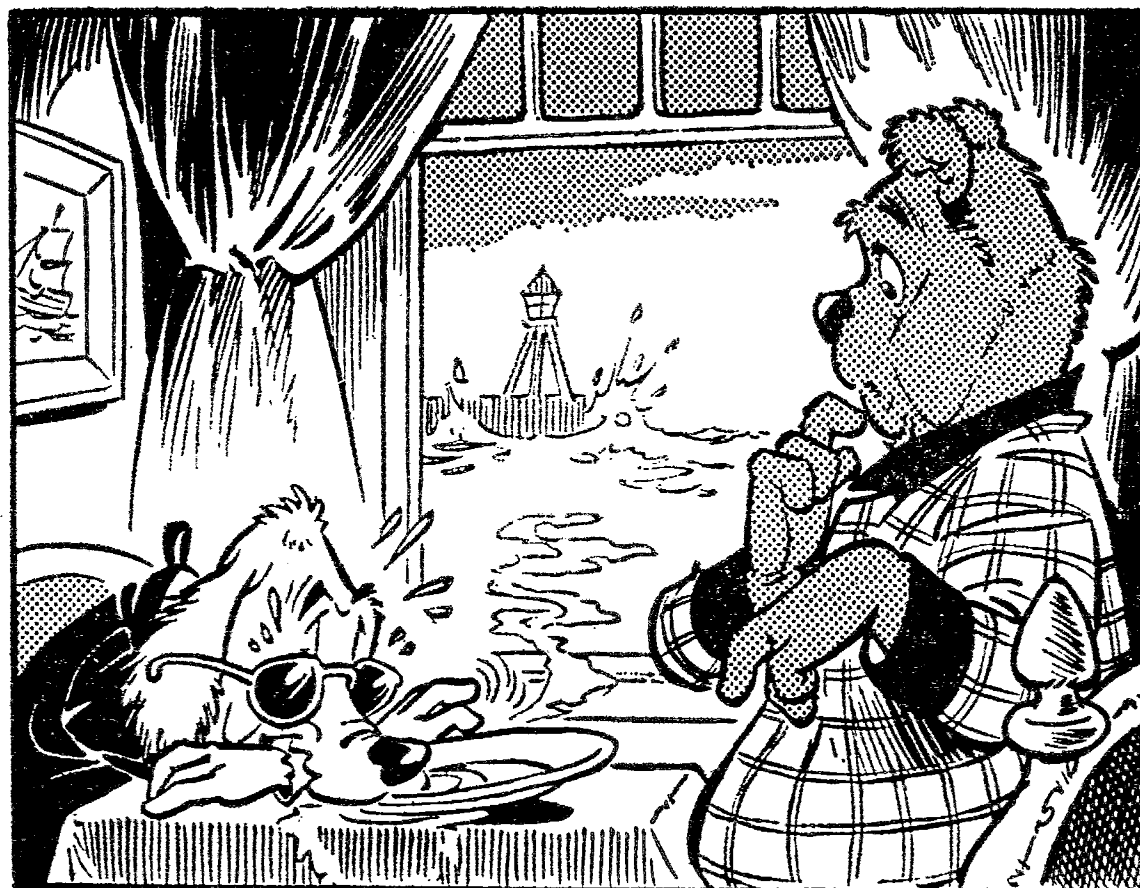
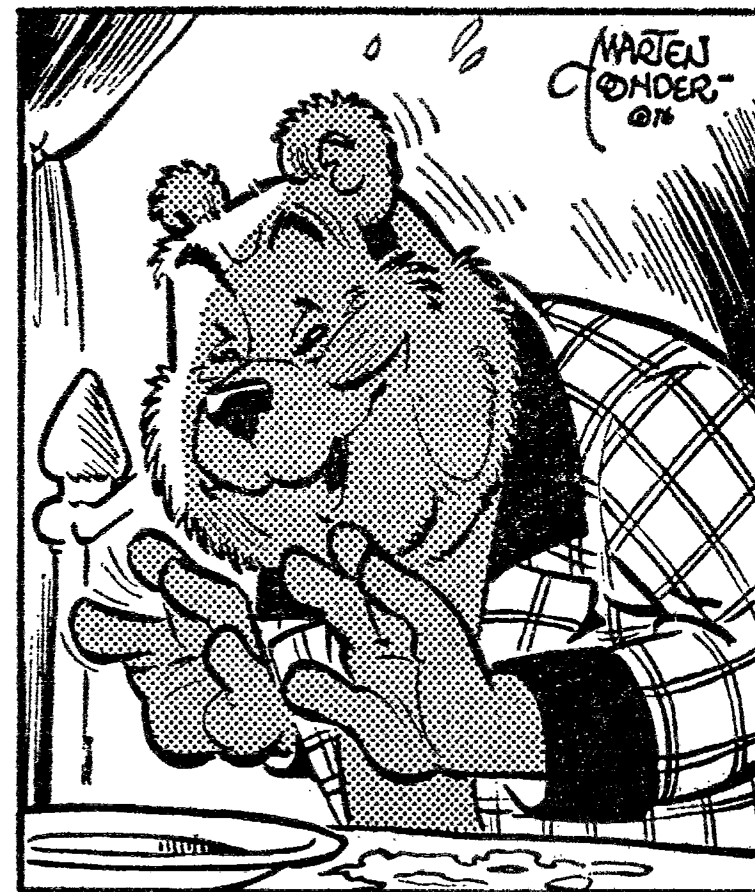

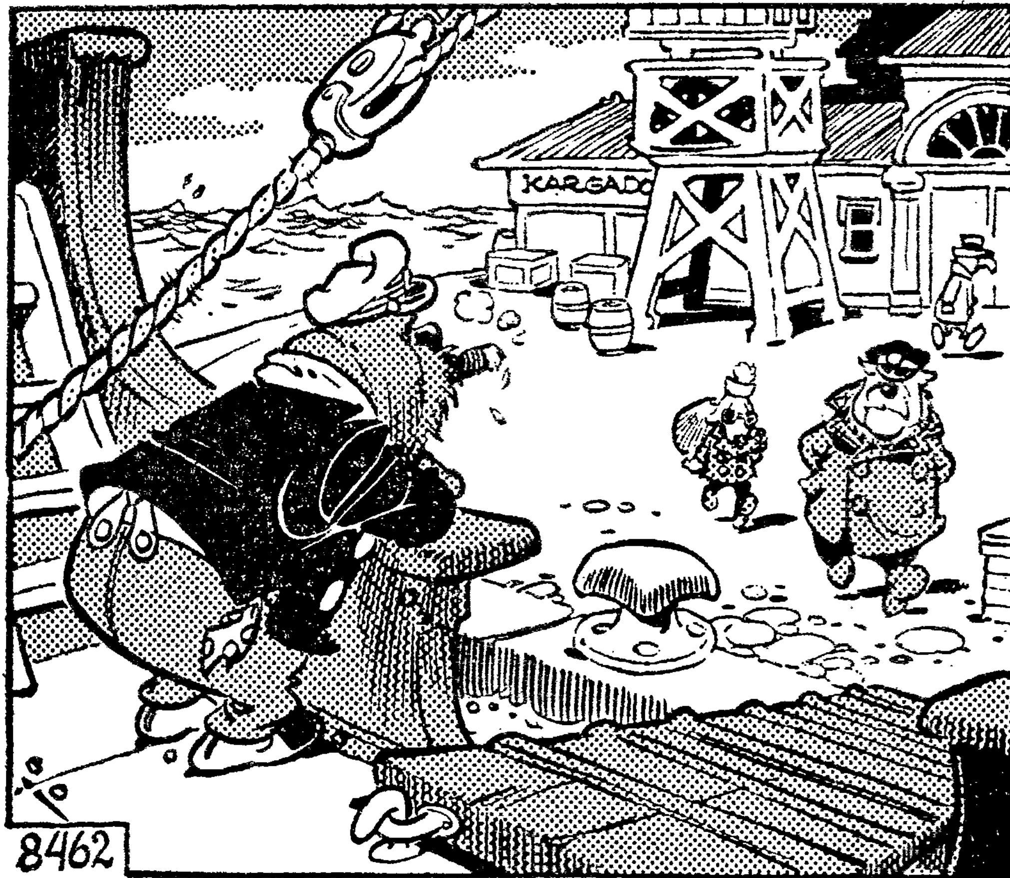
8460 De ober baande zich een weg door het serviesgoed dat de vloer bedekte en trad op de kok toe.
,,Het is een echte kaart", zei hij dringend. ,,Van de kapitein van de Albatros z'n opa. Ik zag hem op de tafel liggen".
Daarop vertelde hij in korte trekken wat hij gehoord had en het stuurse gelaat van de kok klaarde een beetje op.
,,De vraag is nou: hoe krijgen we die kaart", besloot de kellner. ,,Misschien kunnen we vannacht..."
,,Je bent een sukkel", onderbrak de ander. ,,Wat moeten we met die kaart? Hebben wij soms een schip? De zaken gaan zó slecht dat ik hier in de keuken moet knoeien om aan de kost te komen! Nee jongen, ik weet iets beters. Ik ken die bolle, die wil helemaal niet gaan duiken als het erop aankomt. Hij heeft deskundigen nodig! Eerste klas duikers!"
,,Ja, dat zou best kunnen", mompelde de ober en hij nam beteuterd zijn bril af. ,,Hoe komen we aan zulke lui?"
,,Makkelijk!", riep de chef uit. ,,Luister goed!"
Hij begon zijn plan uit te leggen, terwijl heer Bommel in de gelagkamer nadenkend op zijn middagmaal wachtte. En hoe meer hij dacht, hoe meer zijn opgeruimdheid hem verliet.
,,Duiken", sprak hij tot zichzelf. ,,In de Zwalpzee. Tussen haaien. Is dat nu wel wat dokter met zeelucht bedoelde? Zou ik niet te veel hooi op mijn tere schouders hebben genomen?"

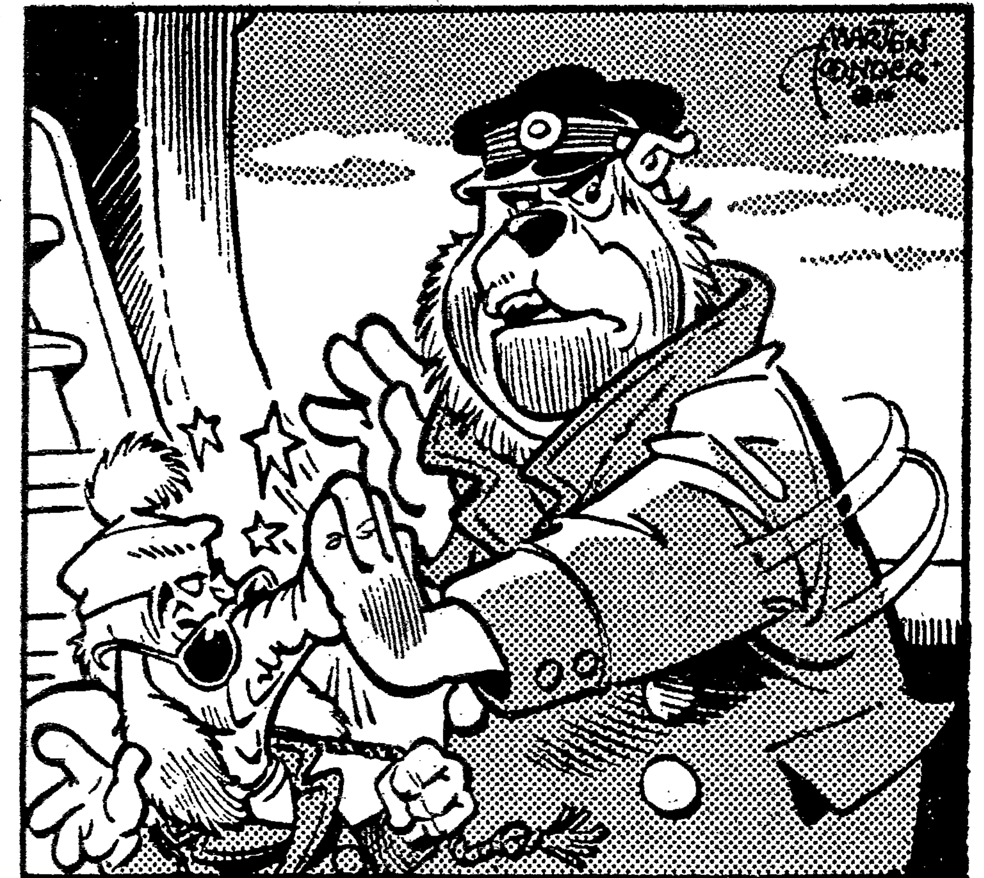

8461 Het idee om in de koude zee te moeten duiken stond heer Ollie steeds minder aan. En toen de kelner ten slotte de eerste gang kwam opdienen, had zijn humeur ernstig geleden.
,,Jakkes'', sprak hij vol afkeer. ,,Kan dat niet anders? Dat de soep naar waswater ruikt is nog daaraantoe, maar dat u de duimen erin steekt, gaat te ver. En ziet u niet, dat u morst?''
De ober betrok. Hij smakte het bord op de tafel en tot ontsteltenis van de gast liet hij zich op de lege stoel vallen en barstte in schreien uit.
,,Het wordt me allemaal te veel!'', riep hij gebroken. ,,Dit werk ligt me niet, heer! Ik... ik k-kan het niet m-meer aan! Eigenlijk ben ik van huis uit gediplomeerd duiker, net als de kok. Maar de tijden zijn slecht en daarom zijn we hier aan het kelneren, weet u?''
Heer Bommel keek vol deernis naar de stakker, maar bij diens laatste woorden verscheen er een nadenkende blik in zijn ogen.
,,Duiker?'', herhaalde hij. ,,Nee maar! Dat is toevallig!''

Hij boog zich over de geknakte figuur heen en vervolgde met een brede glimlach: ,,Huil maar niet, goede vriend. Ik zoek juist naar twee flinke duikers voor een karweitje en ik ben blij, dat ik ze hier gevonden heb. Heel blij. Kom, droog je tranen, dan zullen we de zaak rustig bespreken.''

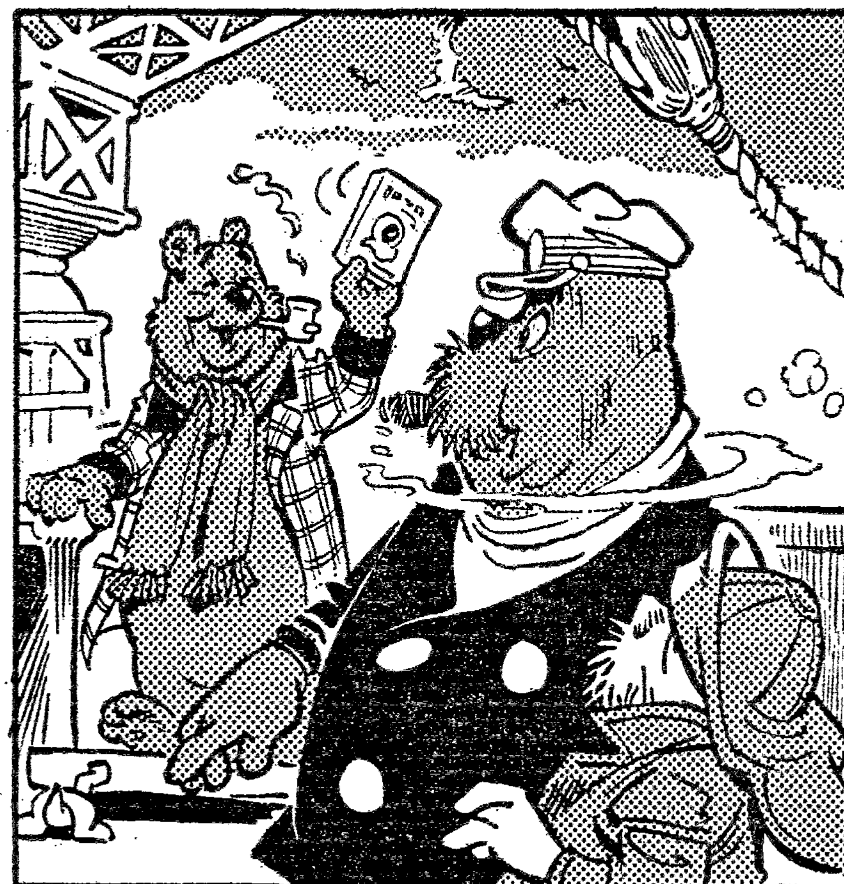

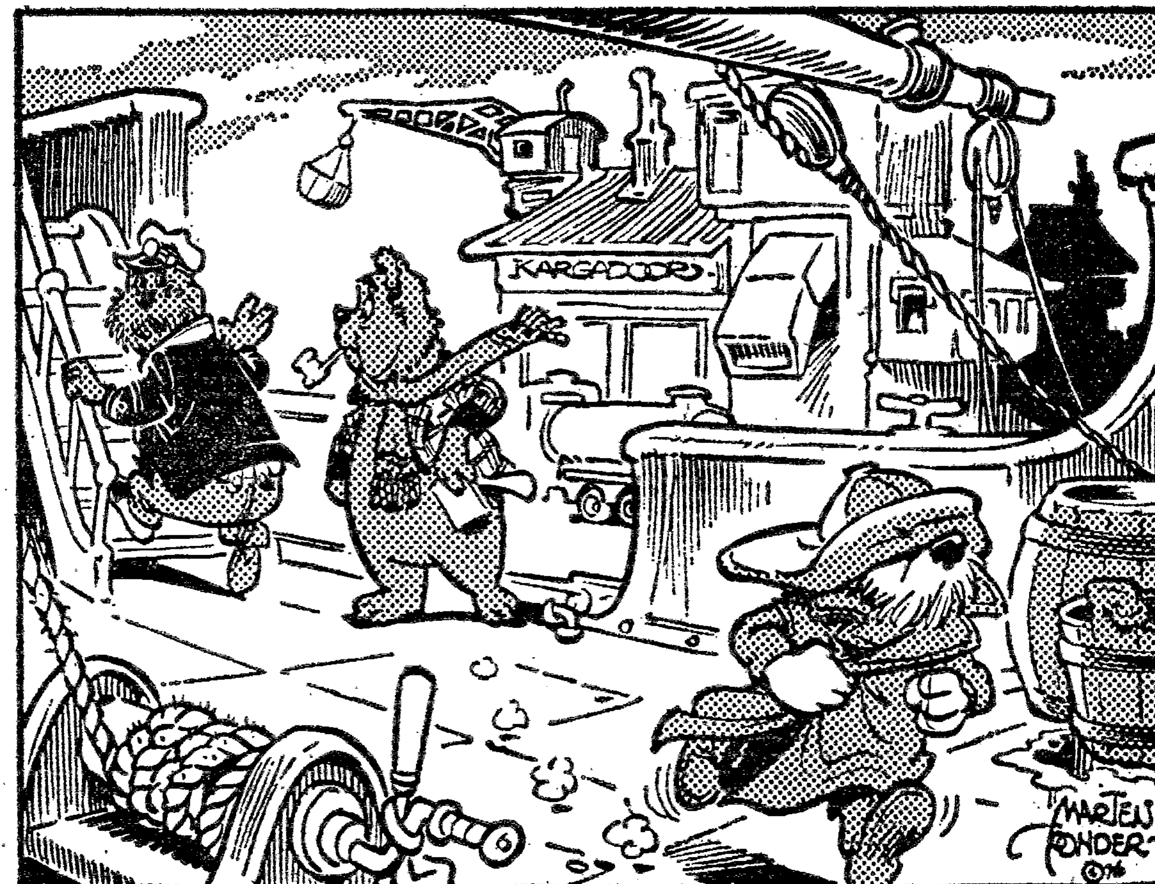

8462 De volgende morgen hing kapitein Wal Rus over de verschansing naar de stille haven te kijken. Hij had zijn schulden betaald en de Albatros lag gereed voor vertrek, maar helemaal gerust voelde hij zich toch niet, want hij had zijn bemanning niet kunnen aanvullen. Daarom keek hij hoopvol naar de twee zeelieden die over de loopplank aan boord kwamen.
,,Hoy daar!'', sprak hij. ,,Zijn jullie soms volmatrozen?''
,,Min of meer'', zei de voorste zeeman, aan zijn pet tikkend. ,,Ik ben Supplicius Bittervoorn, maar je kan me Sup noemen. En dat is mijn maat Hippe Scharrelga. Hip voor z'n vrienden. We zijn gediplomeerde duikers, gehuurd door meneer Bommel. Maar onze handen staan niet verkeerd.''
,,Dat treft'', zei de gezagvoerder opgelucht. ,,Dan zijn jullie dubbel aangemonsterd. Tegen halve gage natuurlijk. Ga je maar melden bij de stuurman.''
Een ogenblik was het stil, maar toen nam Hippe Scharrelga het woord. ,,Halve gage?'', vroeg hij. ,,Dat is geen werk! Als we...''
,,Hou je koest!'', siste zijn maat uit een mondhoek. ,,Het gaat helemaal niet om die gage! En hoe minder zeelieden we om ons heen hebben, hoe beter!''

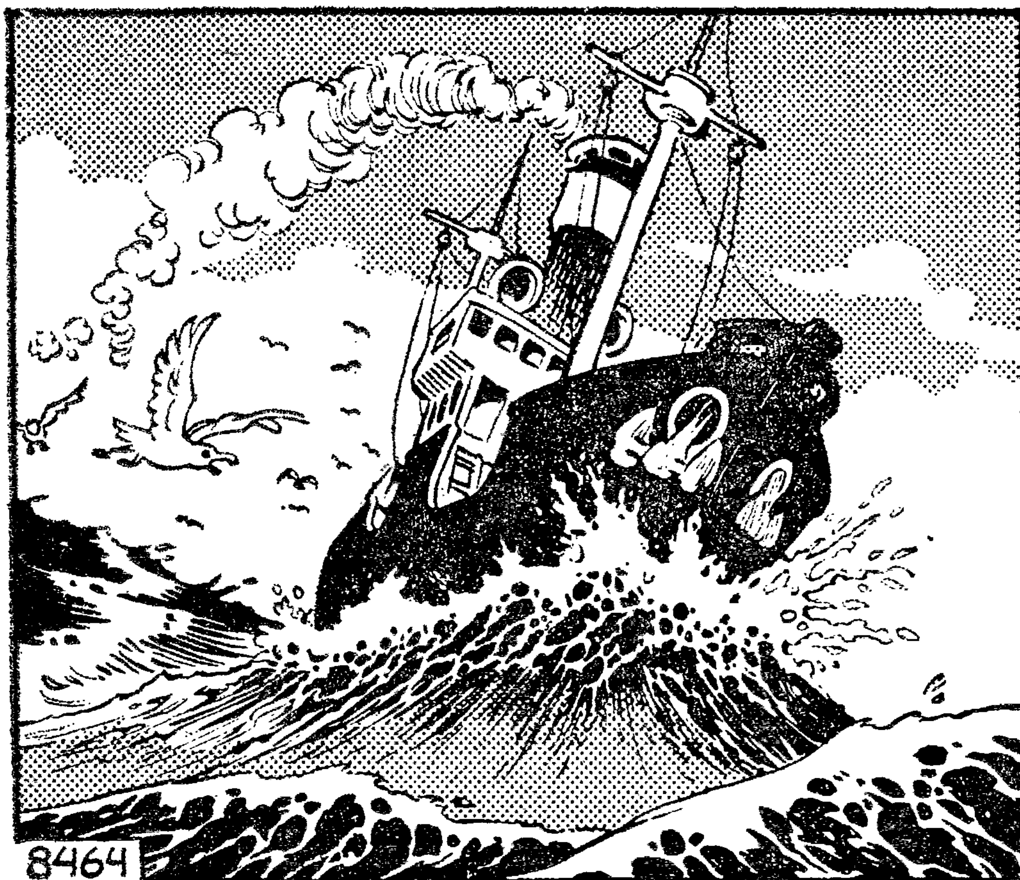

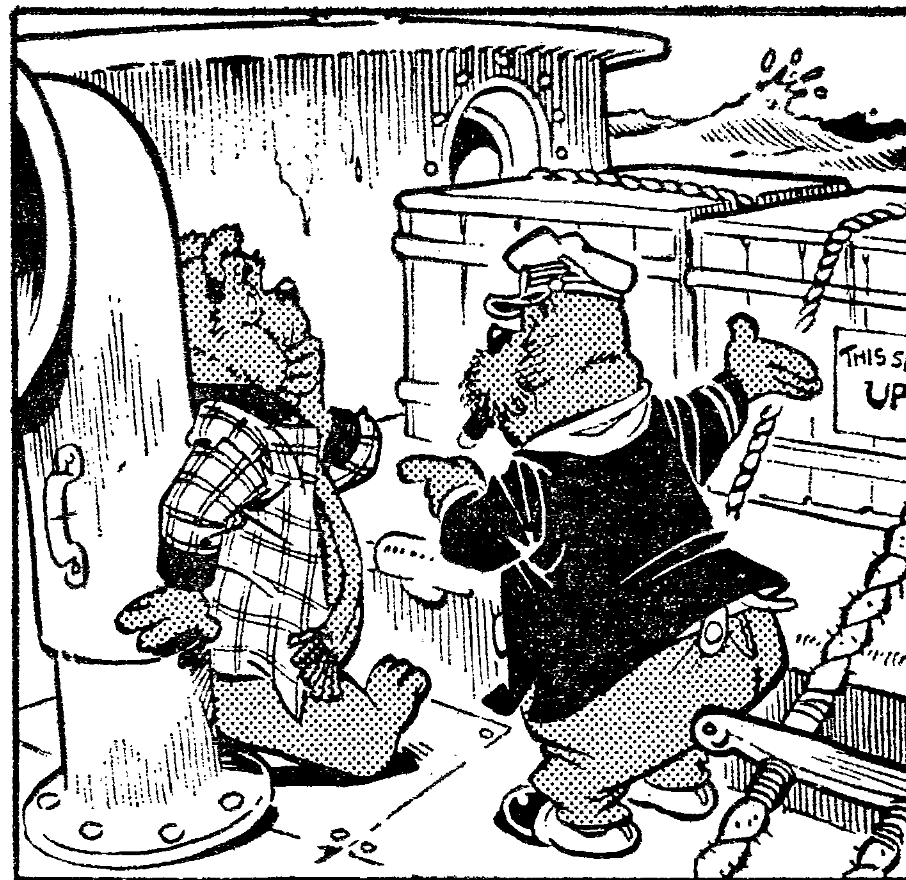
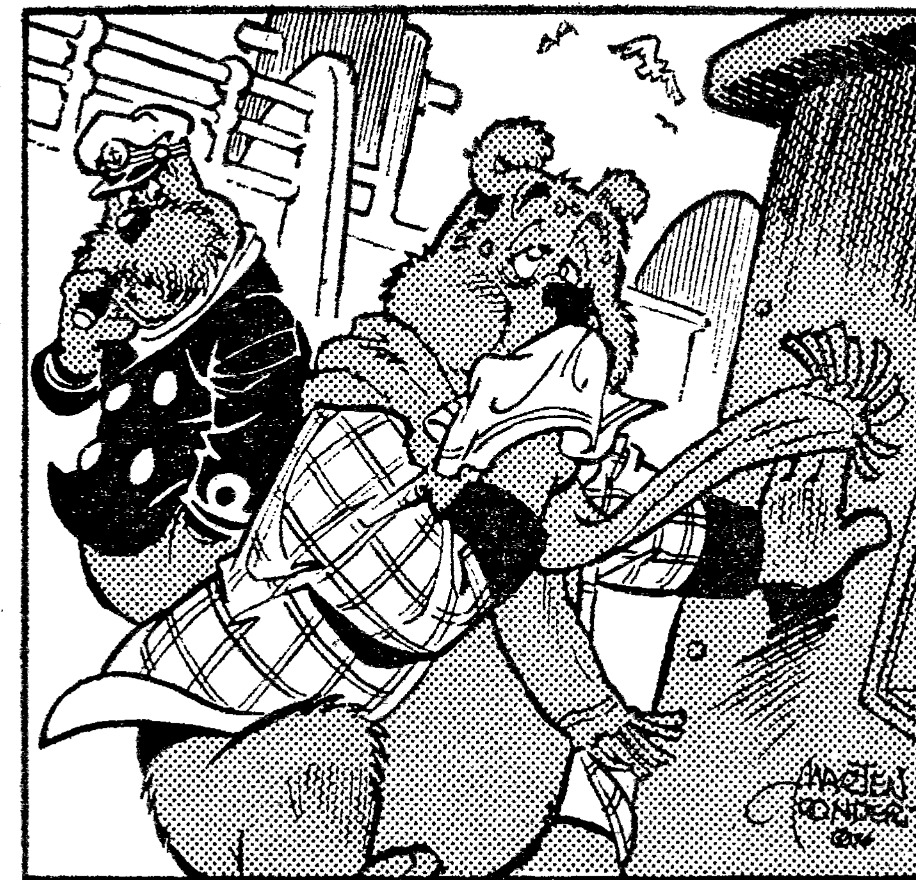

8463 Wal Rus stond nog steeds bij de loopplank toen stuurman Lurkplet van de bak kwam.
,,Die twee matrozen", sprak hij, ,,ik weet niet, kaptein. Zeelui met zwarte brillen zijn mijn soort niet".
,,Laat ze werken, maat", zei de gezagvoerder. ,,Dat helpt altijd. De hoofdzaak is dat ze kunnen duiken, want dat zie ik een beetje donker in. Bommels is zó'n makker, maar hij laat het wel eens onder de lappen zitten. Ik vraag me trouwens af waar hij blijft".
,,Hier ben ik", riep een heldere stem, en toen de gezagvoerder omkeek zag hij heer Ollie de plank op komen, zwaaiend met een boekje.
,,Alles onder controle", vervolgde heer Bommel. ,,Ik ben een beetje laat omdat ik me dit werk heb aangeschaft. 'Duiken in drie lessen', u weet wel. Ik heb het grondig doorgenomen en daarna heb ik afgerekend met het hotel, dat nu gesloten is wegens personeelsgebrek, omdat het personeel is gaan duiken, als u begrijpt wat ik bedoel. Wanneer gaan we beginnen, heer Rus?"
,,Nu!", zei de kapitein. ,,Laat de loopplank inhalen, Kurkspet. En dan touwen los".

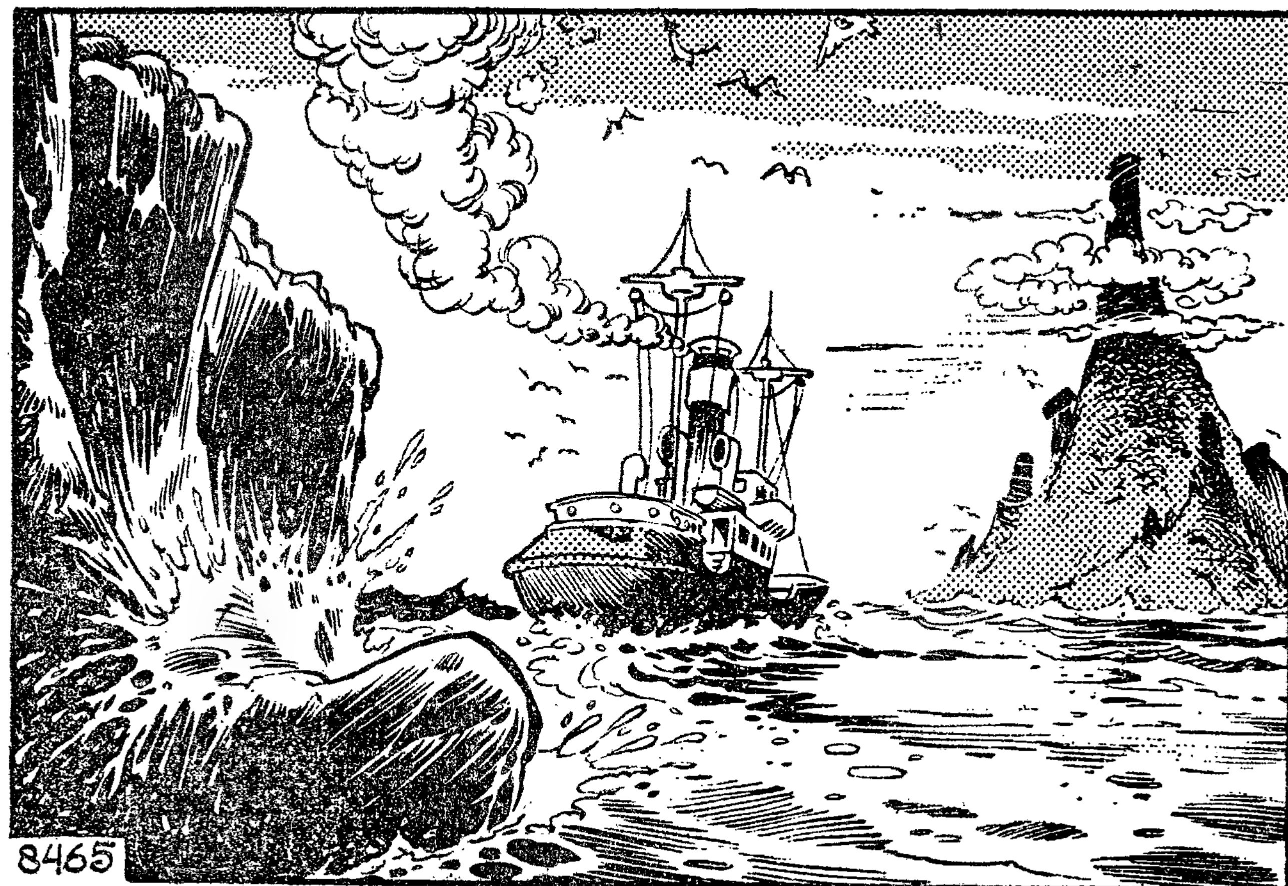
De stuurman haastte zich naar voren en Wal Rus begon vlug de trap te beklimmen die naar de brug leidde.

,,Dat gaat gauw", zei heer Ollie een beetje verbaasd.
,,Hoe vlugger, hoe beter", riep de kapitein over zijn schouder. ,,We kunnen beter afvaren voordat de inspectie komt om de ketel te bekijken. Dat geeft alleen maar overgehaald oponthoud, meneer."

8464. Zodra de Albatros de haven verlaten had, werd het goede schip gegrepen door de zware dwarszeeën van het Schardiep.
„Dat komt van de zandbanken," verklaarde kapitein Rus, toen hij na een poosje van de brug kwam. „Maar het betekent niks meneer. Ik vaar dit stukje blind. Geen gedonder met een loods; dat kost maar geld. En kijk, hier op het ruim staan de kisten met je duikgerei".
„O ja," mompelde heer Bommel, die zich niet zo lekker voelde, „heel mooi".
„Een eerste klas tweedehandspomp", vervolgde de gezagvoerder. „En een stelletje moderne duikerpakken uit de legerdump. Er kan niks meer verkeerd gaan. Wil je de kaart eens bestuderen?"
Heer Ollie zocht steun tegen een luchtkoker en sloeg een hand voor de mond.
„Kweetniet", prevelde hij. „Mooie kaart. Heel mooi. Maar moeilijk. Om te zien wat water en wat land is, bedoel ik. Kunt u beter doen. Ik bedoel, u hebt daarin gestudeerd. En ik voel me lang niet goed, door mijn gevoelige maag. Heb iets verkeerds gegeten. Komt omdat de kok een duiker is, denk ik. Ik ga. . mpfff . . .oeps!"
Zo sprekende trok hij een zakdoek en verdween met slappe knieën naar zijn hut.
„Die overgehaalde marsebras is nu al van de kaart", zei Wal Rus zorgelijk tot zichzelf. „Wat moet dat worden?"

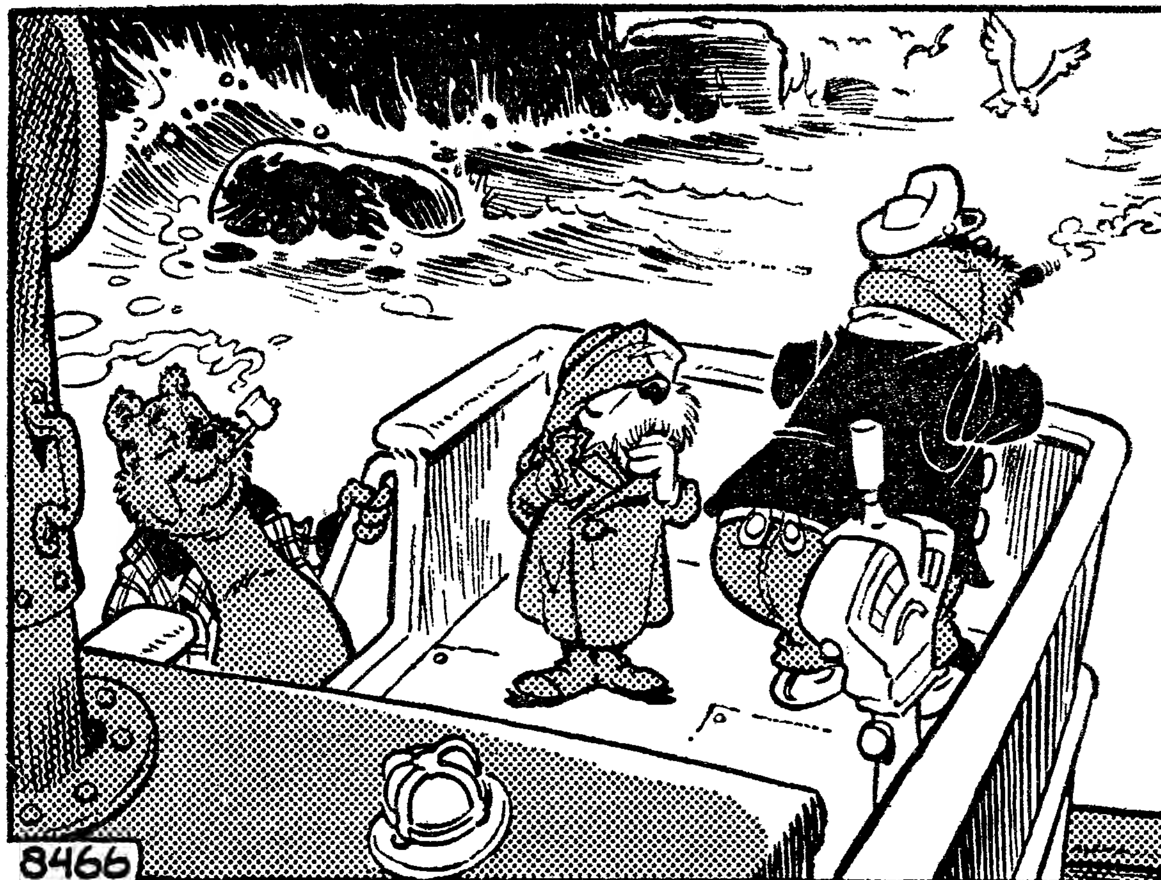

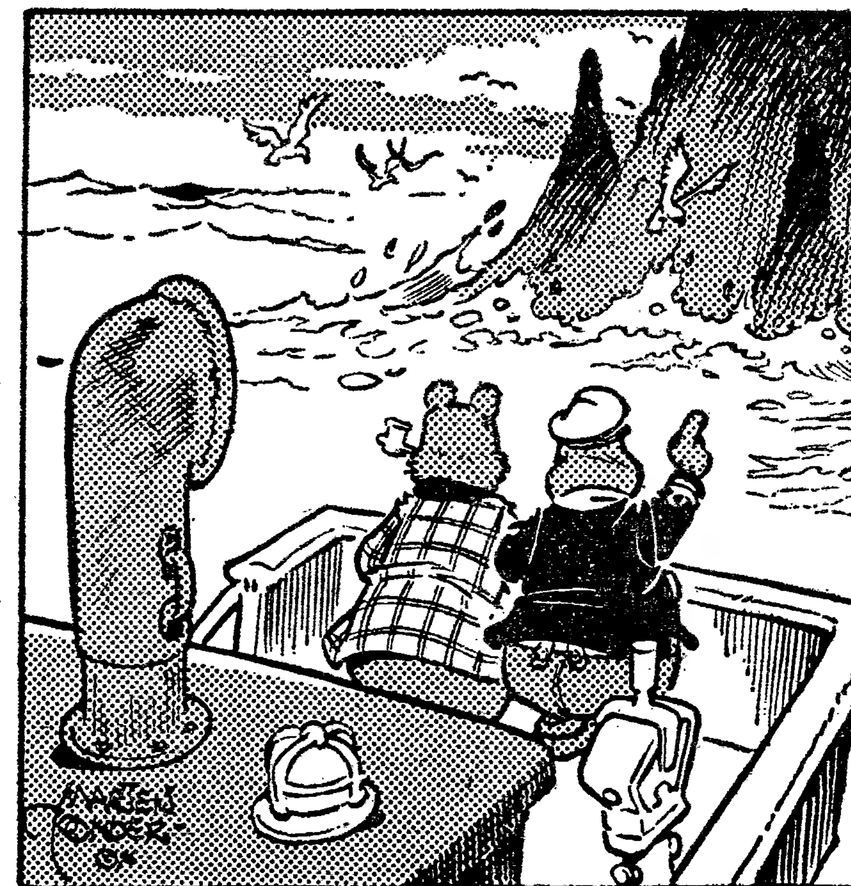
8465. Toen de Albatros de Zwalpzee bereikte, had zij de donkere luchten van het vaderland ver achter zich gelaten. De zon stond hier hoog aan de hemel en de zee was glad getrokken door de sterke stroom die tussen het vasteland en het vulkaaneiland Raasrok doorliep.
,,Bij die vuurspuwer moet het ongeveer zijn'', verklaarde Wal Rus. ,,Kunnen we niet wat meer stoom maken, Murkvlet? We komen geen streep vooruit.''
,,Het is de ketel'', zei de stuurman somber. ,,En ik zie die twee matrozen hier niet duiken. Hun handen staan verkeerd''.
,,En Bommels is nog steeds zeeziek'', gromde de kapitein. ,,Mooi is dat, met die overgehaalde stroom. Maar we gaan verder, maat! Zeg tegen de meester, dat. . .''

Op dat moment begon de fluit van de spreekbuis naar de machinekamer snerpend te blazen en kapitein Wal Rus greep het instrument met sombere voorgevoelens.

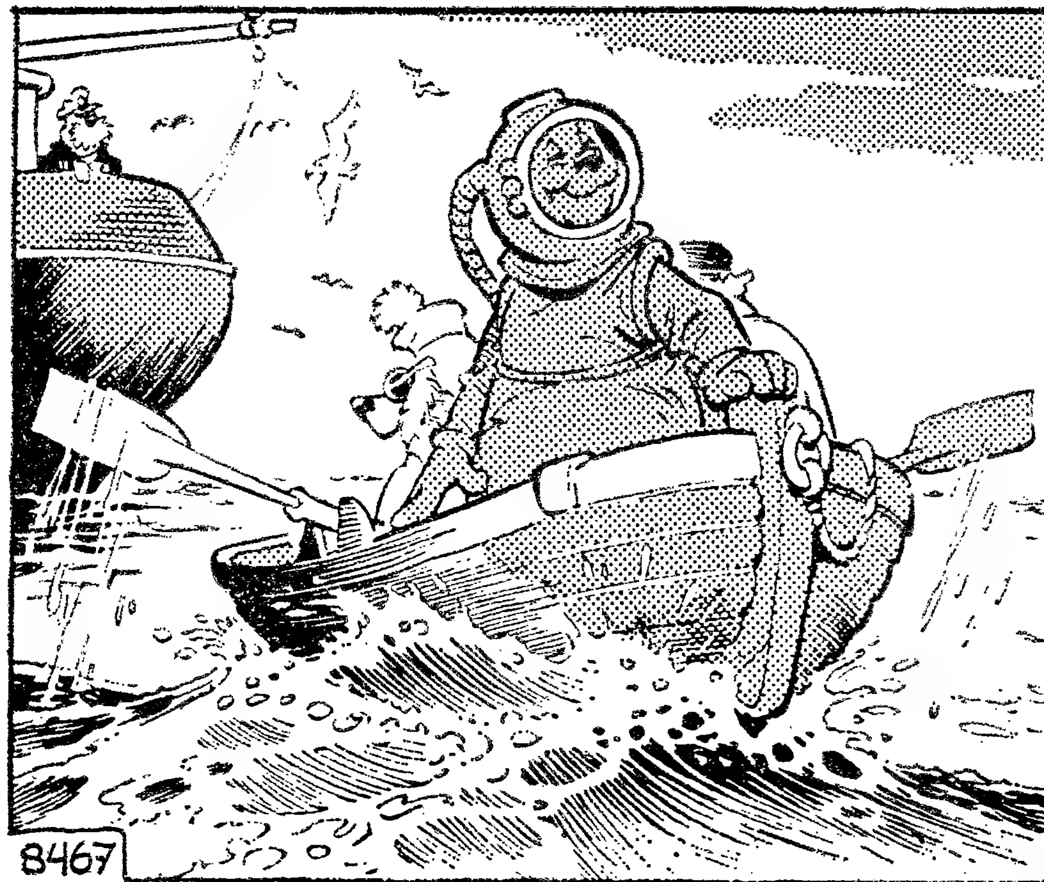
,,De ketel heeft het opgegeven'', zei de stem van de machinist aan het andere einde. ,,We moeten voor anker om te repareren''.
,,Voor anker? Hier?'' riep de gezagvoerder uit. Een ogenblik keek hij verslagen in de rubberslang, maar toen trok hij zijn snor in een grimmige plooi.

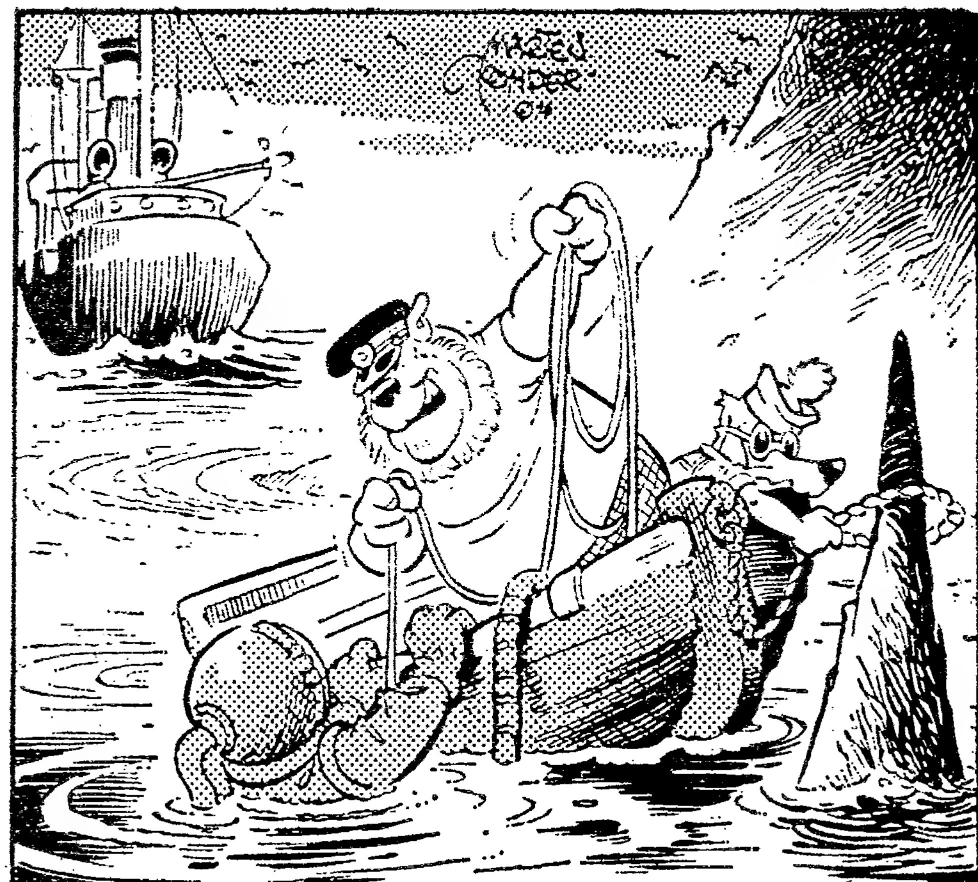
,,Laat de ankers vallen, stuurman'', sprak hij. ,,We gaan hier aan het werk, al zou ik die duikers eigenhandig te water moeten laten!''

8466. Zo kwam de Albatros dus voor anker in de nauwe straat bij het eiland Raasrok. De sterke stroom trok het goede schip naar de scherpe klippen van het vasteland en de kapitein hing bewolkt over de brugreling.
,,Als de ankers het maar houden", begon de stuurman, maar Wal Rus liet hem niet uitspreken.
,,Natuurlijk houden die het", gromde hij. ,,Houden het al 50 jaren. Prima staal. Maar we moeten aan het werk en ik vraag me af of ik die duikers vertrouwen kan. Ik wil niet van boord nu we hier als een lamme eend zonder stoom liggen. Anders zou ik zelf met ze meegaan".
,,Dat is mijn werk," sprak heer Bommel, de brug beklimmend. ,,Ik ben weer geheel hersteld, dank u. Het is aardig, dat u de boot hebt stilgelegd, waardoor mijn gevoelige maag zich kon herstellen van de soep. Nu kan ik aan het werk, heer Rus. Ik wil mijn duikerpak passen".
,,Daar is die overgehaalde draadnagel eindelijk!" riep de gezagvoerder opgelucht. ,,Zet de sloep uit, maat. En laat die twee onderkruiers zich gereed maken, Sip en Hup. Je gaat niet alleen je pak passen, maar je gaat meteen te water, Bobbels!"
,,T-te w-water?" herhaalde heer Ollie geschrokken. ,,Hoezo?"
De gezagvoerder duwde hem naar de verschansing en wees op de vulkaan die voor hen uit de zee oprees.
,,Daar is de Griffoen gezonken", verklaarde hij. ,,En daar, bij die klippen, moet de schat liggen."

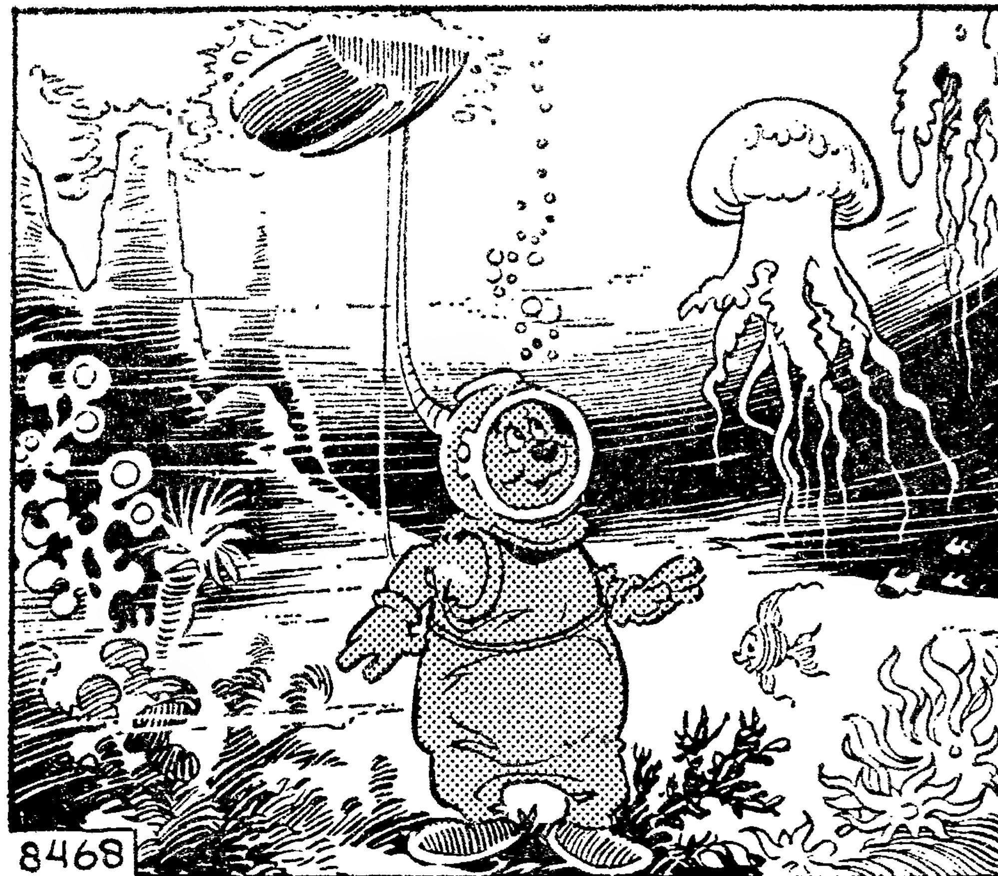

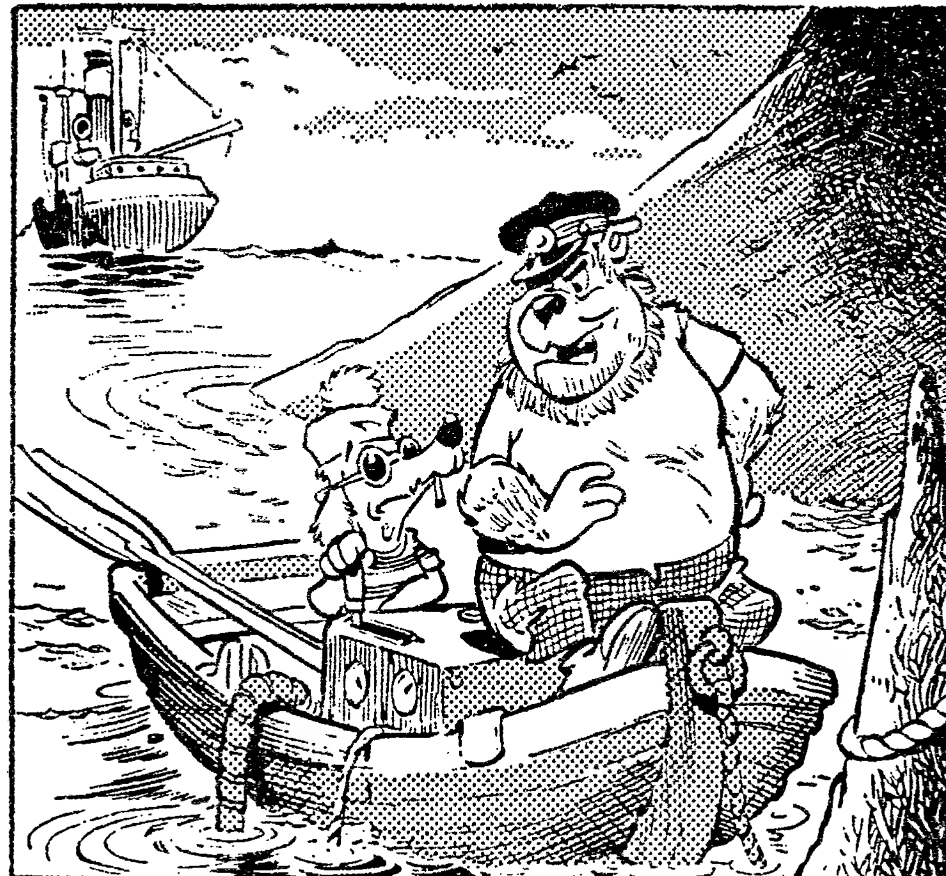

8467. Toen heer Bommel over de eerste schrik heen was, kleedde hij zich in een van de duikerpakken en klom voorzichtig in de sloep. Daar hadden de duikers Sup en Hip de pomp al in neergelaten, zodat ze meteen konden afsteken toen de meesterduiker zich in hun midden bevond.
Het tij was gekeerd en de sterke stroom voerde het hulkje met grote snelheid naar de klippen.
,,Hei ho'', sprak heer Ollie, die voorop had postgevat. ,,Recht-zo-die-gaat!''
Maar omdat zijn venstertje bewolkte door deze woorden, zweeg hij verder. En nu werd het vreemd stil om hem heen, want de helm liet bijna geen geluiden door.
,,Wat gaan we doen, baas?'', vroeg Hip achter zijn rug.
,,We moeten hem zo gauw mogelijk kwijt raken'', zei Sup. ,,Ik heb het ventiel van zijn pak al een beetje verstopt, dus dat komt wel goed. Leg het bootje vast aan deze piek, jongen, en laat de rest maar aan mij over''.
Zijn maat gehoorzaamde en heer Bommel schrok op uit zijn mijmeringen toen hij door een sterke hand overboord werd gezet.

,,Wees maar niet bang!'',riep Sup, die hem aan een kabeltje vasthield. ,,Er kan je niets gebeuren. Als je aan dit touw trekt, halen we je weer naar boven. En Hip hier zal zorgen dat je genoeg lucht krijgt. Laat het maar aan mij over. Veel geluk, bolle!''

,,Het is prettig te weten dat er een goed vakman bij is'', dacht heer Ollie in de eenzaamheid van zijn helm. ,,Vreemd, hij komt me bekend voor. En waarom zou hij me bolle noemen?''

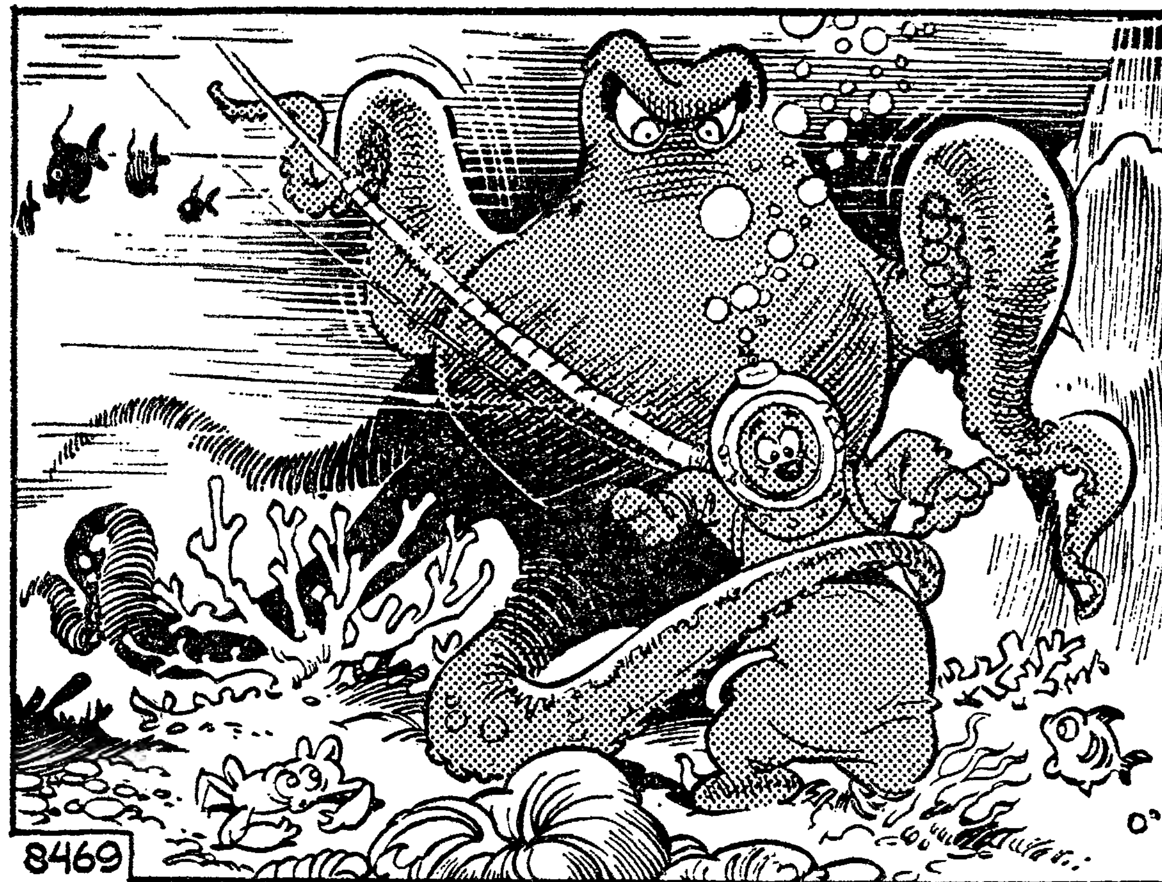

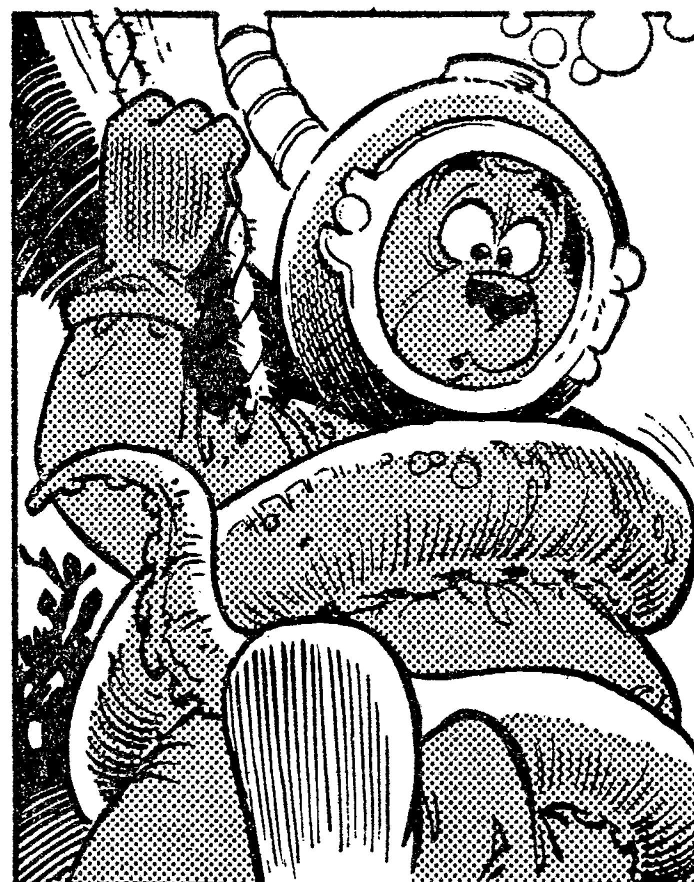

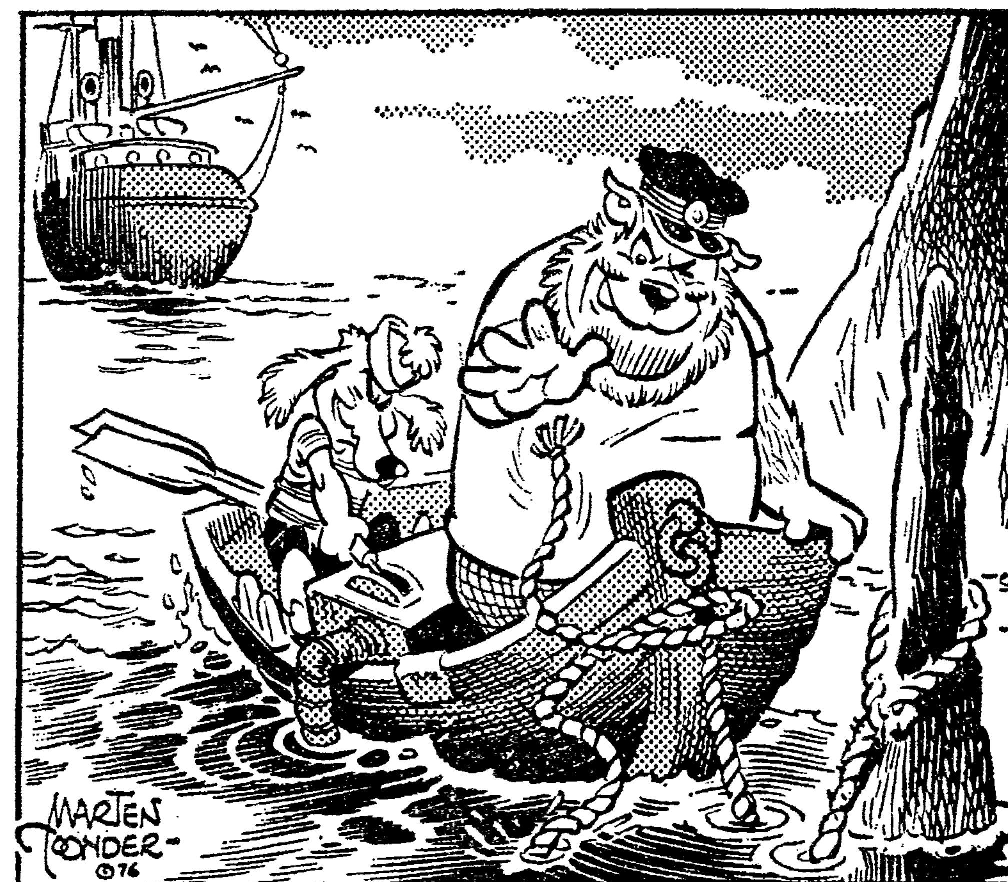
8468. De afdaling ging naar wens, en hoewel hij door de stroom een eind werd meegevoerd, kwam heer Bommel zachtjes op de zeebodem terecht. Het water was helder en de zon gaf er een lichtgroene tint aan, die de duiker aangenaam aandeed.
„Wat een aardig zeeschap", sprak hij tot zichzelf. „En wat een leuke visjes! Alleen jammer, dat het een beetje benauwd is in zo'n pak. Zeelucht is wat ik nodig heb, zei de dokter. Maar komaan, nu zal ik even naar de schat gaan zoeken. Zo'n gezonken schip kan niet moeilijk te vinden zijn".
Hij voelde even of de luchtslang goed zat en begon toen lichtvoetig te wandelen.

„Daar gaat-ie", zei Sup, die de slang zag afrollen. „Aan het werk, jongen".
„Wat?", vroeg zijn maat. „Op het schip kunnen ze precies zien wat we doen! Wàt gaan we doen?"
„Goed voor de bolle zorgen", verklaarde de ander. „Laat de luchtpomp harder werken, Hiep. Ik ben bang, dat hij niet genoeg lucht krijgt".

Heer Ollie merkte dat niet zo. Hij voelde zich eerder een beetje opgeblazen, maar omdat de onbekende omgeving hem boeide, maakte hij zich daar niet ongerust over. Welgemoed stapte hij voort, zonder te merken dat achter hem een grote, duistere vorm zich uit de schaduw van een rots losmaakte.

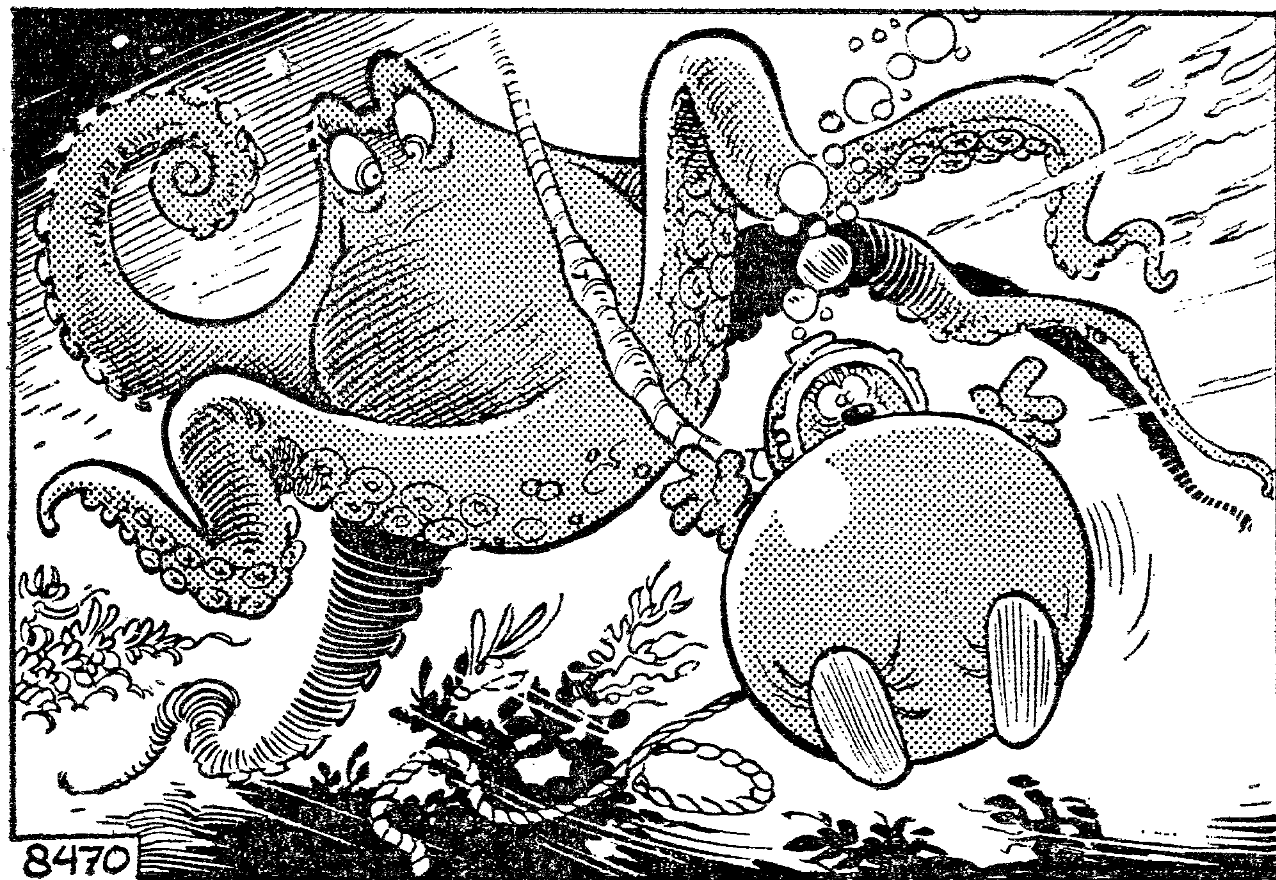
8469. Qurts, de octopus, had honger. De hele dag had hij achter de rotsen gezeten zonder een maaltijd te zien passeren, en het is dan ook geen wonder dat hij verheugd opkeek toen hij heer Bommel gewaar werd.
Zonder bedenken gleed hij uit zijn schuilplaats en de monter voortstappende heer voelde, dat hij plotseling tegen werd gehouden. Toen hij naar beneden keek, zag hij een arm die zich akelig om zijn tors kronkelde, en hij begreep dat er iets mis was. Met een rauwe gil probeerde hij zich los te rukken, maar het enige gevolg was dat zijn venstertje besloeg en dat een tweede arm zich bij de eerste voegde, zodat hij zich bijna niet meer bewegen kon.
In zijn nood herinnerde hij zich gelukkig de lijn die hem met de sloep verbond, en in doodsangst begon hij eraan te rukken.

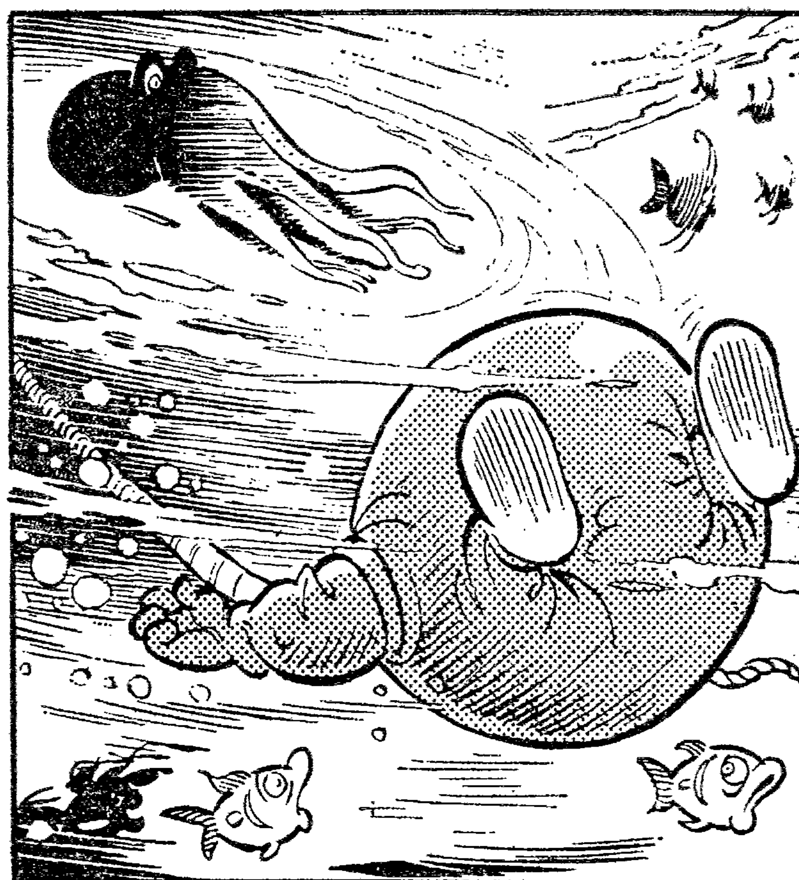
,,De bolle wil naar boven'', sprak de duiker Sup, die voor in het bootje stond.

,,Zou hij de schat gevonden hebben?'', vroeg zijn maat begerig.

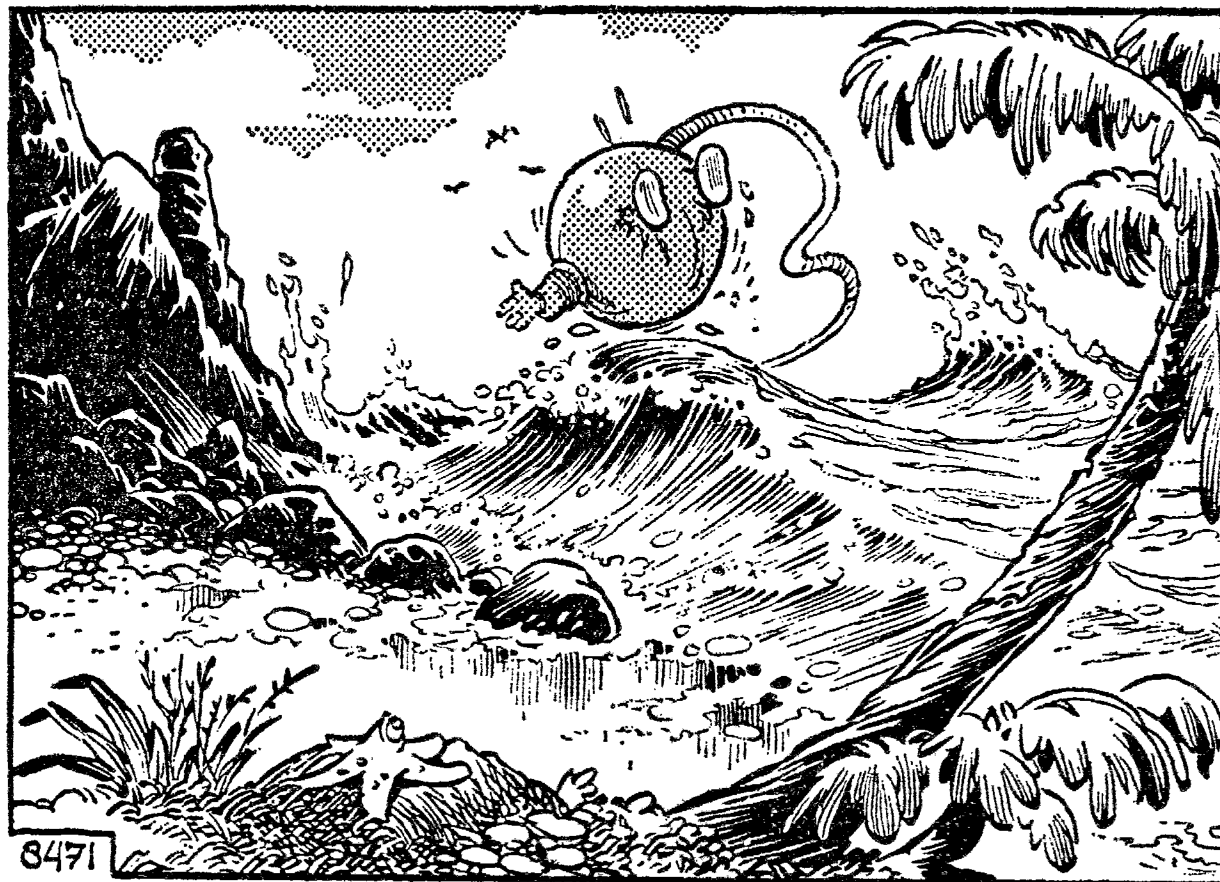
,,Dat denk ik niet'', zei de ander. ,,Ik denk dat hij in de klodden zit, want hij trekt me zowat de boot uit. Maar we zullen hem helpen, Hip! Zet de pomp op volle kracht, jongen''.

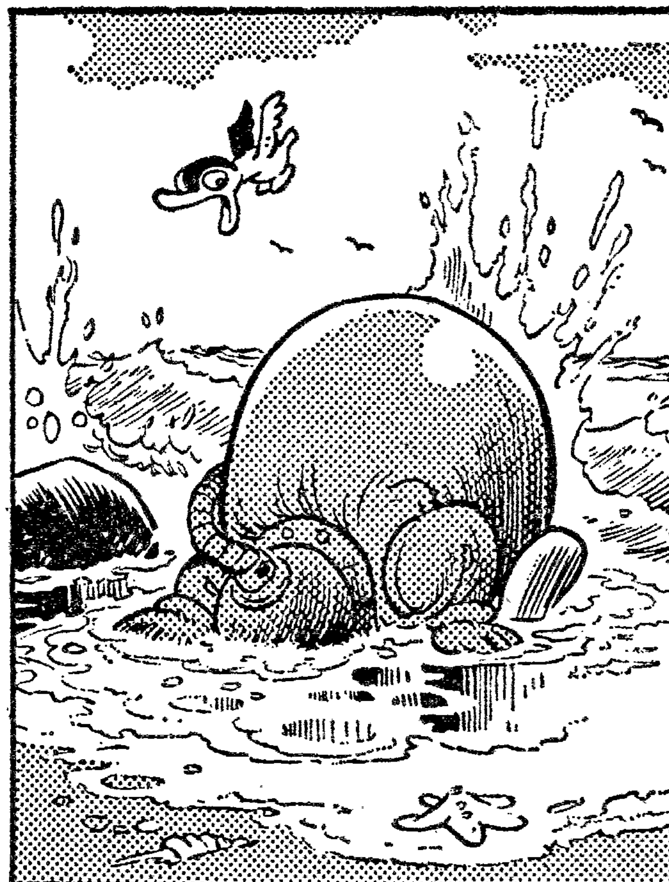
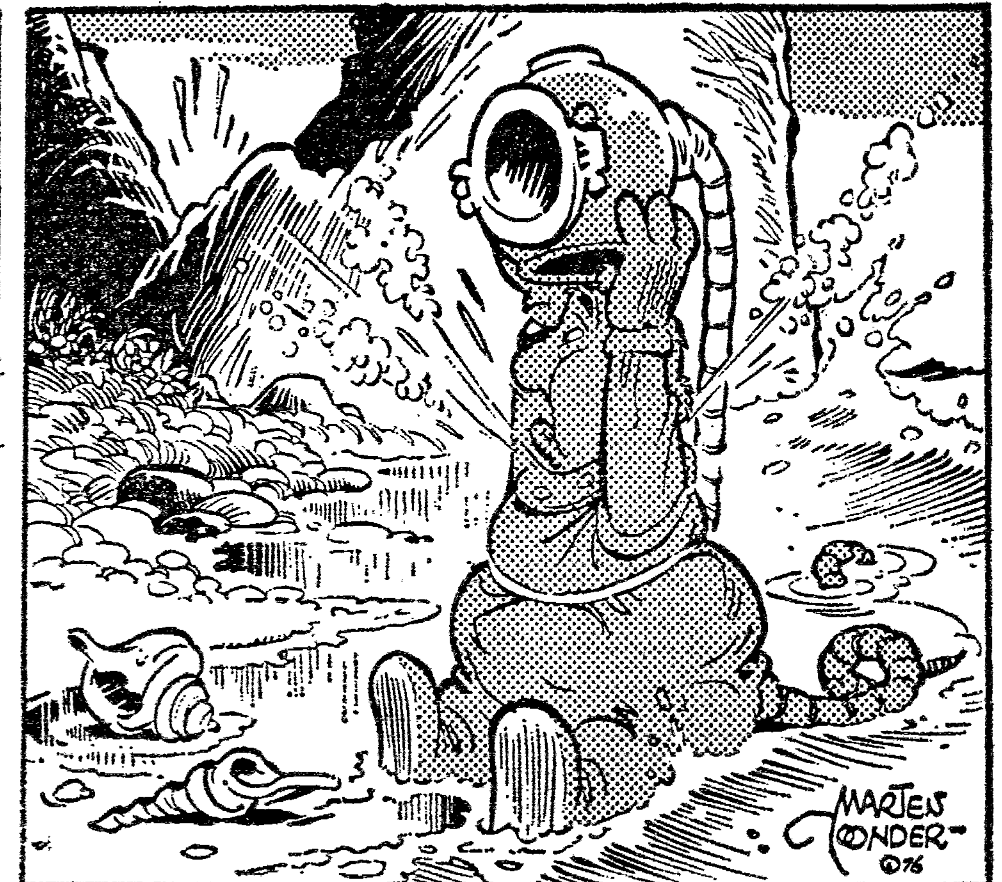
De kleinste duiker gehoorzaamde grijnzend en de grootste wierp met een wrede glimlach de reddingslijn over boord, zodat de ongelukkige nu slechts nog met de luchtslang verbonden was. Maar daarvan had hij niet veel hulp te verwachten, alleen maar lucht. Veel te veel lucht.

8470. De luchtpomp werkte op volle snelheid, en omdat Sup het ventiel van de helm een beetje had dichtgedraaid, werd heer Ollies duikerpak krachtig opgeblazen, zodat hij de vorm kreeg van een ballon.
Het is te begrijpen dat Qurts daarvan vreemd opkeek. Hij had zich verheugd op een overvloedig maal, maar toen hij het twee keer zo groot zag worden, verging hem de eetlust. ,,Als dat in mijn maag gebeurd was, zou het me zuur zijn opgebroken'', sprak hij geschokt tot zichzelf en hij liet zijn prooi los om haastig weg te zwemmen.
Nu zweefde heer Bommel dus stuurloos in het water. Door de lucht in zijn pak verloor hij de grond onder de voeten, en omdat de vloed begon op te komen, werd hij gegrepen door de sterke stroom die dit vaarwater zo gevreesd maakte. Slechts de luchtslang hield hem nog op zijn plaats, maar ook daarin zou spoedig verandering komen.
,,De bolle heeft nu wel genoeg lucht'', zei Sup, de slang van de pomp trekkend. ,,Daar kan hij een hele tijd op ademen zou ik zeggen. Ach ja, ik ben zacht van aard en ik houd ervan iemand een eerlijke kans te geven. Maar met deze stroom drijft hij nu regelrecht naar de zuidpool!''
Zo schertsende had de schurk een stevige knoop in de slang gelegd en daarop wierp hij ook die te water zodat alle verbindingen met de duikende heer verbroken waren.

8471 De sterke stroom voerde heer Bommel met grote snelheid door het water, maar door alle lucht, die er in zijn pak zat, begon hij op te stijgen. Als een bovenmaatse luchtbel verscheen hij ten slotte op een golftop en samen met de branding werd hij op een ver uitstekende landtong geworpen.

Het was natuurlijk gelukkig dat de stroom hem niet mee had gevoerd naar de pool maar de beklagenswaardige duiker was te zeer geschokt om blij te zijn. Gedurende enige tijd lag hij bewegingloos op de vloedlijn terwijl de golven tegen zijn gezwollen gestalte bruisten. Maar ten slotte rolde hij langzaam om en nadat hij met veel moeite een zittende houding had aangenomen, schroefde hij de helm los en tilde hem omhoog. Daardoor kreeg de opgekropte lucht gelegenheid te ontsnappen, zodat zijn hulpgeroep verloren ging in de piepende wind die langs zijn schedel voer.

„Mij wordt ook niets bespaard", dacht de ongelukkige, wezenloos om zich heen kijkend. „Opgepompt en aangespoeld op een onbewoond eiland waar niemand mij horen kan. Hoewel ik ben nu aardig leeggelopen, zodat ik niet meer fluit. Laat ik het nog één keer proberen, voordat ik eenzaam ten onder ga".

Met dit denkbeeld opende hij opnieuw de mond en riep klagelijk: „Help! Hèèèlp!"

Even bleef het stil. De branding ruiste en de meeuwen krijsten. Maar toen klonk er vanachter de rotsen een andere stem. „Hééélp!", riep die.

8472. Op het horen van een vreemde stem die ook om hulp riep, vergat heer Ollie zijn ongemakken. Hij stond op, pakte zijn helm en spoedde zich naar de plek waar het hulpgeroep vandaan kwam. Het bleek een kleine plas tussen de rotsblokken te zijn, waarschijnlijk daar achtergelaten door de laatste springvloed. En in die plas zat een bejaard iemand hem met bolle ogen aan te kijken.

„Help", sprak hij.

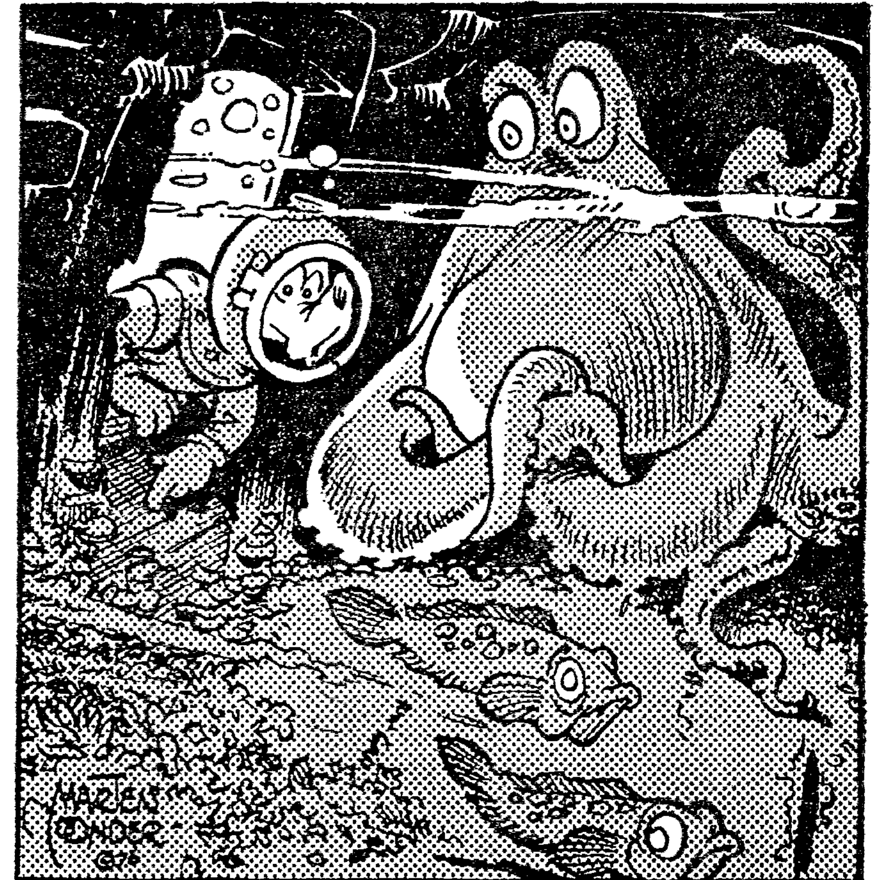
„Wat mankeert eraan?", vroeg heer Bommel verbaasd. „Waarom komt u er niet uit om een schipbreukeling die door een octopus is opgeblazen, hulp te bieden?"

„Dat kan ik niet", klaagde de vreemde. „Dat is het juist. Ik kan hier niet alleen uit komen, en ik moet hier tot de volgende springvloed zitten als ik niet geholpen word. Daarom roep ik. Help!"

„Ja, ja, ik hoor u wel", zei heer Ollie, terwijl hij in het water stapte en het oude ventje onder de armen uit de plas sleepte. Maar toen hij hem op het droge had, bleef hij met open mond staan. Geen wonder, inplaats van benen had de grijsaard een visstaart, waar hij droevig naar wees.

„Ik ben een triton", verklaarde hij. „Trieston, de haaienhoeder. Aangenaam. Op het droge ben ik niets waardig en altijd word ik op het droge geworpen. Het leven is moeilijk. Maar als u mij naar de zee wilt brengen, zal ik u belonen".

8473. Intussen zat de duiker Supplicius Bittervoorn op de luchtpomp en rookte een sigaartje.
„Dat kan nu wel", sprak hij tot zichzelf. „Met de vloed is het schip achter de vulkaan geraakt en dat geeft wat meer vrijheid. Ik hoop dat Hiep er wat van maakt. Ik moet het duiken nu wel aan hem overlaten. Ten slotte moet er iemand wezen die op de pomp en de noodlijn let, en dan moet iemand anders het werk doen".
Het is duidelijk dat hij bij deze overpeinzing zijn maat, Hippe Scharrelga, op het oog had. Deze had zich direct na de verdwijning van heer Bommel onder water begeven, zodat hij nu al een flink stuk van de zeebodem had onderzocht. En nadat hij om een stille rots was heengelopen, had hij geluk. Want daar voor hem rees het wrak van een oud zeilschip uit de wieren omhoog!

„Is dat boffen!", sprak de flinke duiker tot zichzelf. „Dat moet de Griffoen zijn. Blij toe, zo'n duikerpak zit nauw om de neus, en ik wil er wel uit. Maar eerst zal ik es even binnen kijken. Misschien ligt de schat daar kant en klaar te wachten".
Voorzichtig beklom hij de vermolmde scheepsromp, totdat hij zijn hoofd door de overblijfselen van een venster kon steken. Daarbinnen was het donker en omdat zijn aandacht werd afgeleid door enkele wegschietende vissen, zag hij de duistere gedaante van Qurts niet direkt.

De oktopus had zich in een hoek van de kajuit teruggetrokken om tot rust te komen en het is te begrijpen dat het zien van een volgende duiker hem schokte.

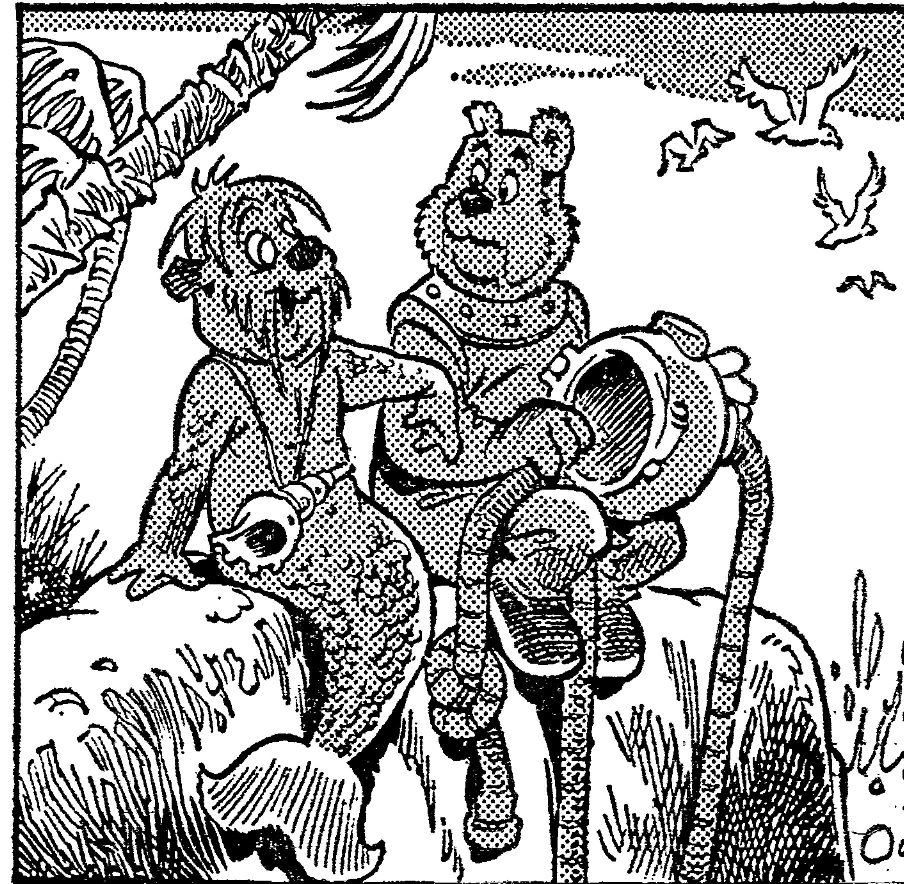

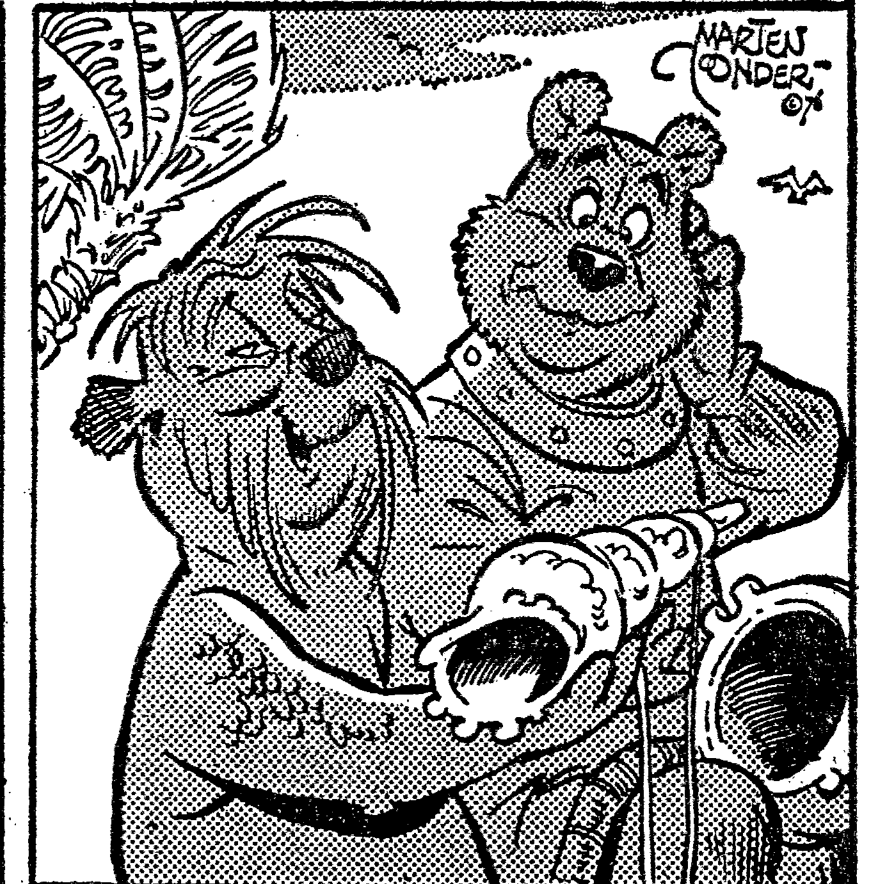
8474. Vanuit zijn hoek zag Qurts dat de duiker zich gereed maakte naar binnen te klimmen en de angst sloeg hem om het hart.
„Alweer zo'n engerd", dacht hij paniekerig, en omdat een inktvis een eenvoudige manier heeft om onlustgevoelens te laten merken, spoot hij een krachtige straal inkt uit.
Voordat Hip wist wat er eigenlijk gebeurde, was hij omgeven door een zwarte vloeistof die hem het uitzicht geheel benam. En omdat hij het toch al benauwd had in zijn helm, werd het nu allemaal te veel, zodat hij nerveus aan de signaallijn begon te trekken.

„Hola!", sprak zijn maat, die in de sloep wacht hield. „Daar is wat aan de hand! Hiep heeft de schat gevonden, wed ik".

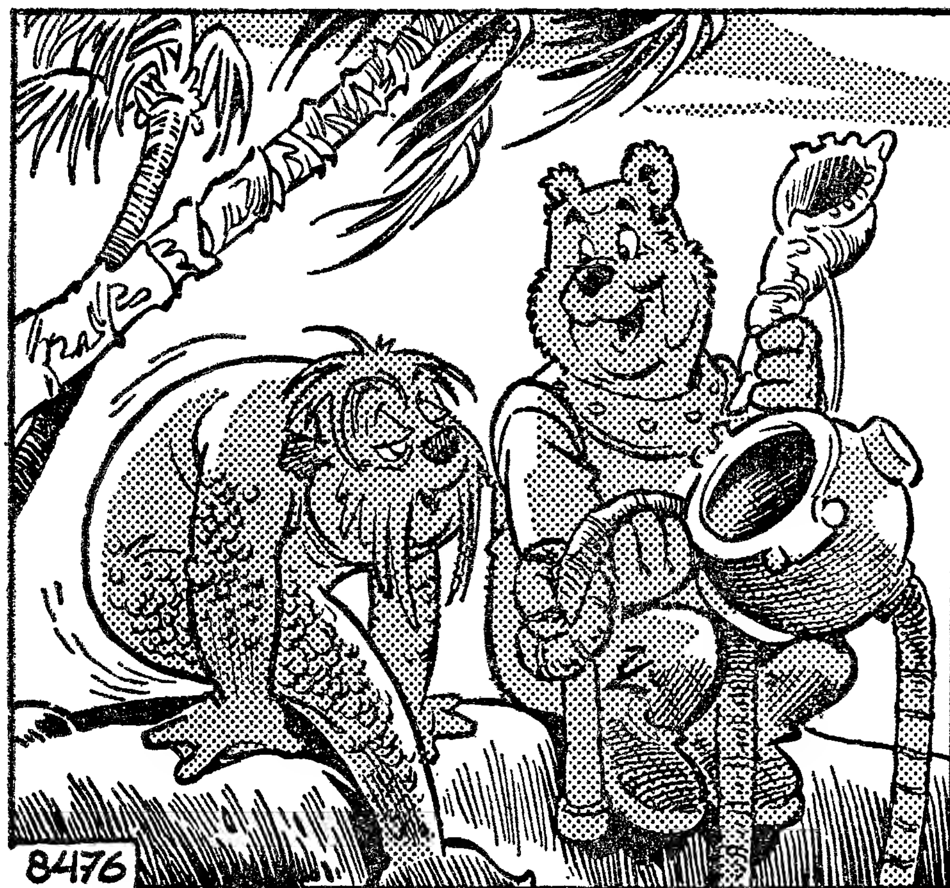
Deze gedachte gaf hem reuzen krachten en met forse halen trok hij het touw in. Het duurde enige tijd voordat de duiker in het zicht kwam, want hij had onder water een hele afstand afgelegd. Maar langzamerhand werden de golven donker gekleurd en ten slotte ontsteeg er een roetzwarte gedaante uit het duistere nat.
„W-wat is d-dat?", stamelde Sup verblekend. „D-dat moet Hieps geest zijn!"

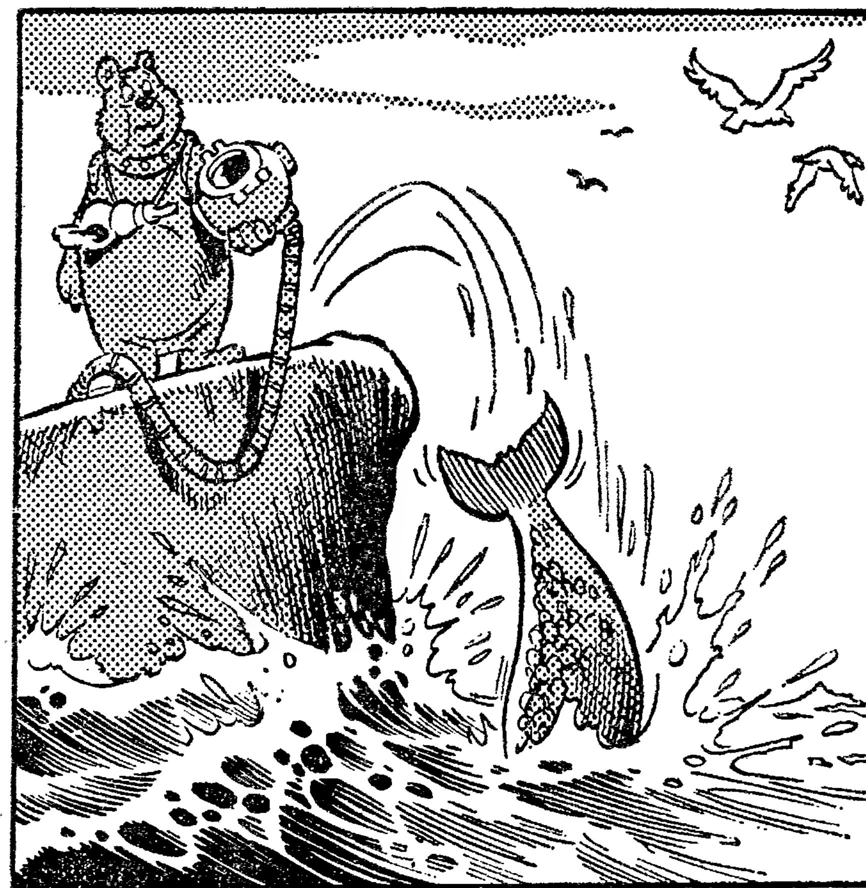
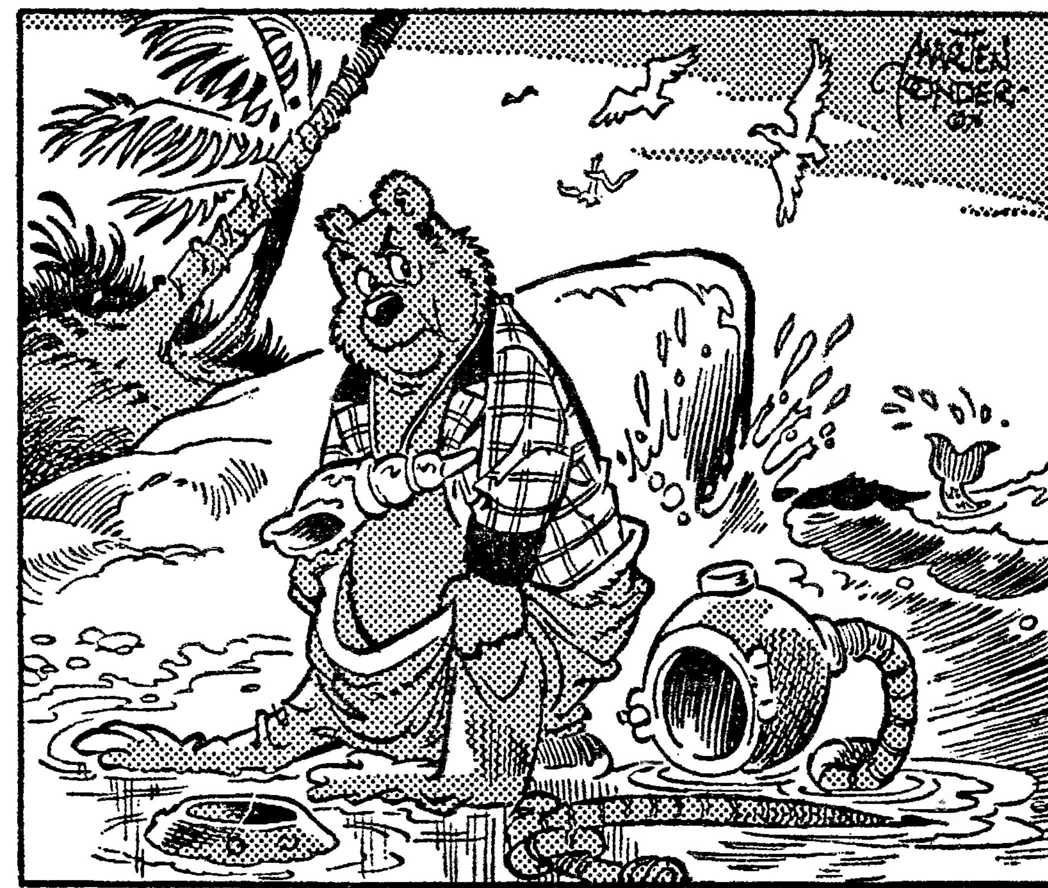

8475. Intussen had heer Bommel de gestrande triton uit de kuil getrokken en naar de oever gesleept.
„Een beetje hoog graag", sprak het ventje. „Op die rotspunt daar. Als men hoog zit, kan men dieper duiken".
Heer Ollie gehoorzaamde.
„Dat zei mijn goede vader ook altijd", zei hij peinzend. „Wie hoog van de toren blaast, kan diep vallen, zei hij, en daar heb ik mij altijd aan gehouden. Daarom zit ik hier nu, want als duiker heb ik te hoog gegrepen, als u begrijpt wat ik bedoel".
„Nee," zei de ander hoofdschuddend. „En waarom heb je een tweede hoofd bij je, met een pijp eraan?"
„Dat is een helm", legde heer Bommel uit. „En die slang is om lucht te krijgen wanneer men onder water is. U moet weten dat ik naar de schat van de Griffoen zocht toen ik opgeblazen werd. Weet u ook waar die schat ergens is?"
„De Griffoen", mompelde de triton. „Ja, ja. Die kwam naar beneden toen de wind hem kapot had gemaakt, lang geleden. De Griffoen had een ei in het nest".
„Een ei?" herhaalde heer Ollie verbaasd. „Ik bedoel eigenlijk goud en diamanten en zo. Weet u ook..."
„Nee", zei de oude. Het was duidelijk dat het gesprek hem begon te vervelen en hij pakte de grote schelp die aan een wierstengel om zijn hals hing.
„Hier", sprak hij, „mag jij hebben. Wegens dankbaarheid voor het uit de put halen. Het is een tritonhoorn. Als je in nood zit, moet je daarop blazen. Dan kom ik, als ik niet ergens aan land ben gespoeld tenminste".

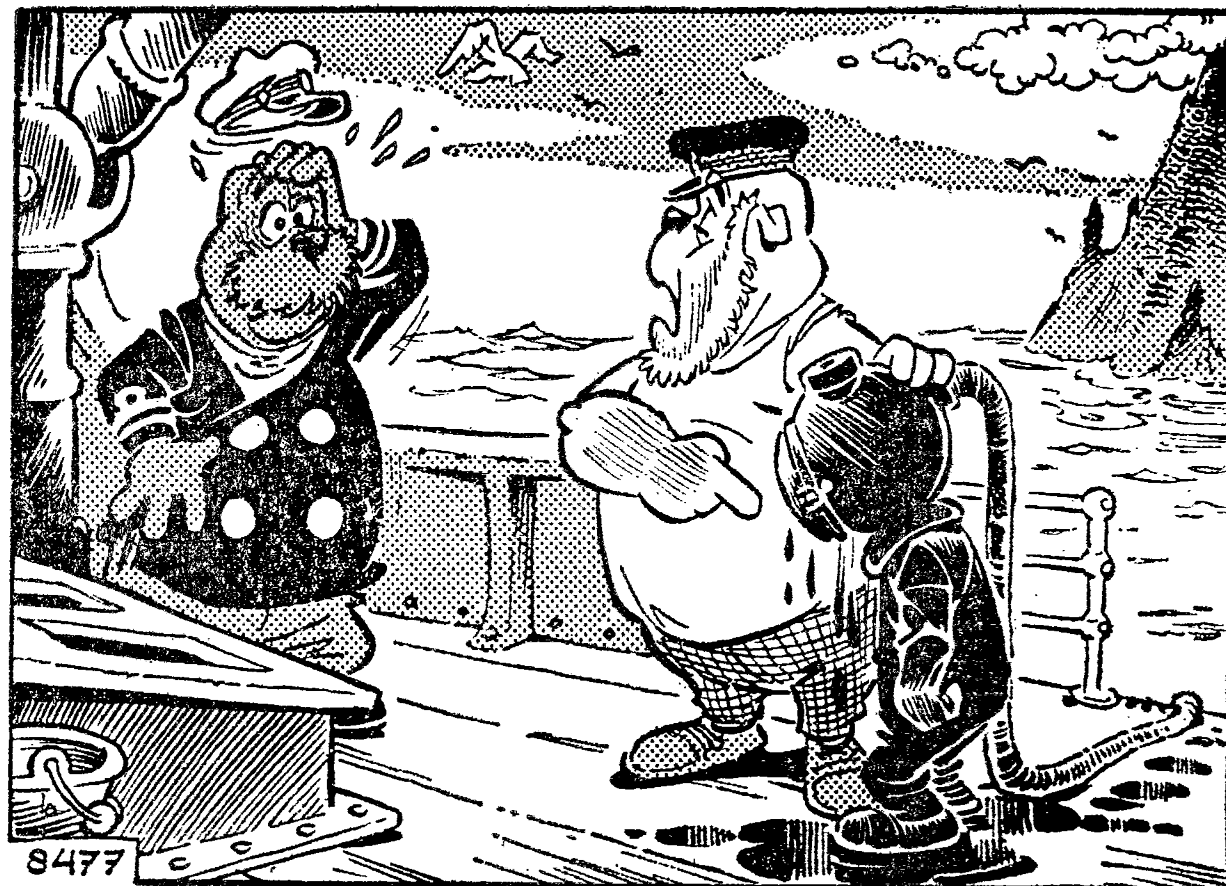
8476. Heer Bommel nam de schelp aan en bedankte de gever een beetje verbaasd.
„Erg mooi", zei hij. „Het is altijd prettig om ergens op te kunnen blazen wanneer men in nood zit".
Zo sprekende begon hij de luchtslang op te rollen, want hij zag dat de triton zich gereed maakte om in de zee te duiken. Het ventje had zich op de handen omhoog gedrukt en begon langzaam voorover te hellen. Maar toen hij het einde van de slang zag, wachtte hij even.
„Waarom zit er een knoop in, als je er lucht door moet krijgen?" vroeg hij.
„Een knoop?", herhaalde heer Ollie onthutst. „Hé, ja! vreemd is dat. Maar dat doet er nu niet toe. Ik vraag me veel meer af hoe ik weer op het schip kan komen".

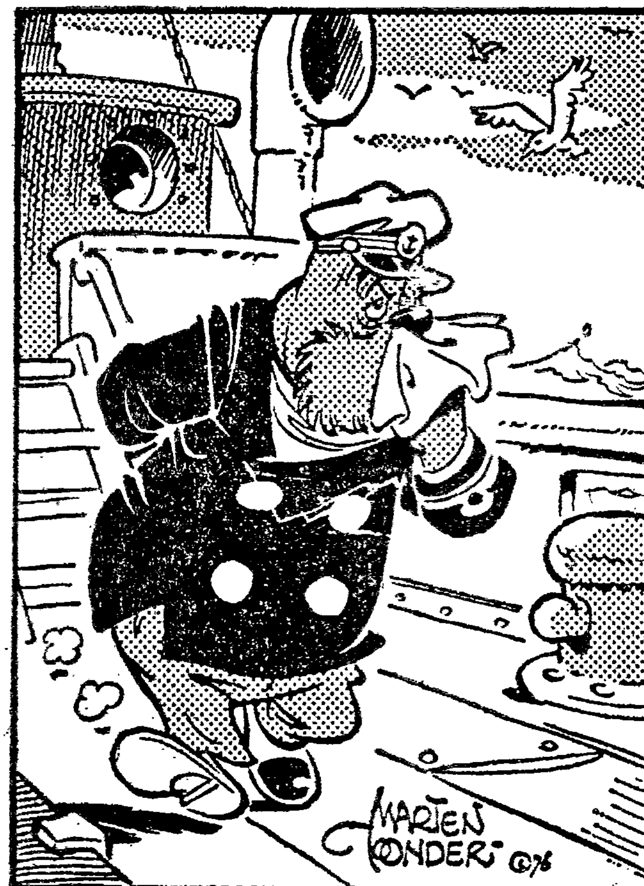
„Gewoon lopen", verklaarde het ventje. „Dat is het gemakkelijkste wanneer men benen heeft. Tegen de stroom in langs de kust dan vind je de zwarte boot vanzelf".

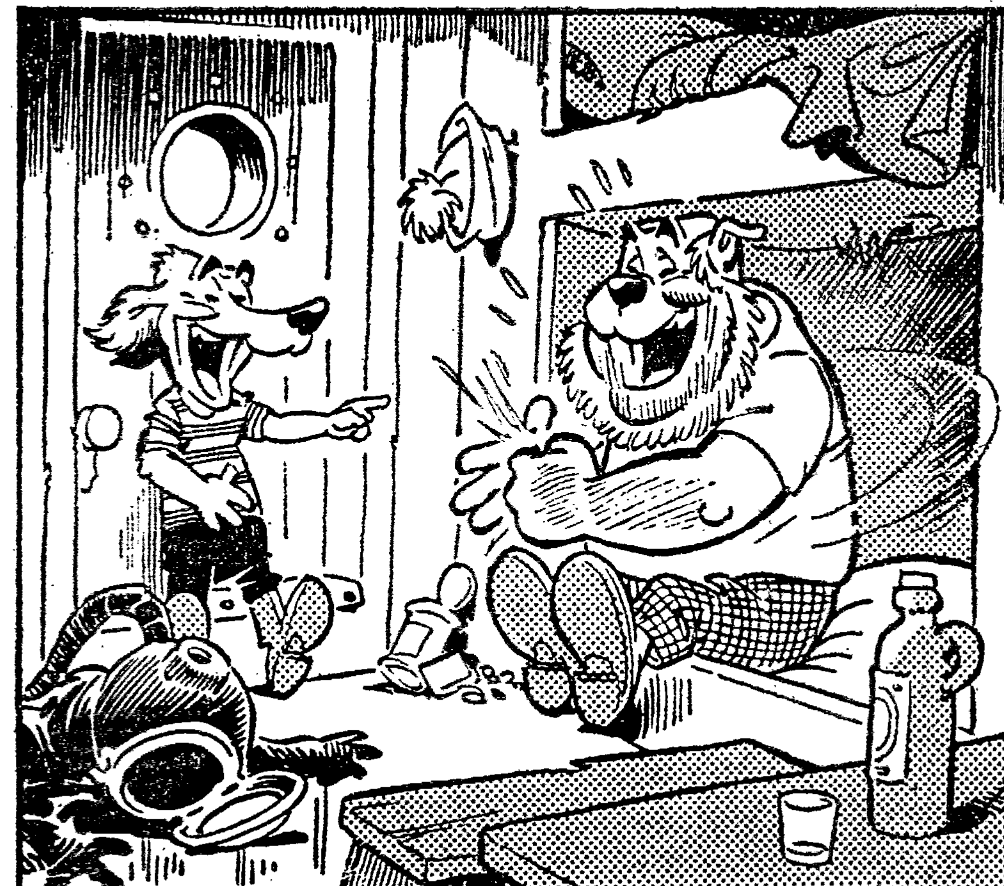
Zonder verdere vragen af te wachten, zette hij zich met zijn staart tegen de rotswand af en dook de branding in.

Heer Bommel stond op en begon zich zuchtend van zijn duikerpak te ontdoen.

„Een vreemd iemand", sprak hij tot zichzelf. „Lopen! Welja, alsof het niets is. En wat bedoelde hij met het ei dat de Griffoen in het nest had? Hij praatte een hoop onzin, dat is duidelijk. Maar hij had gelijk met de slang. Waarom zit er een knoop in?"

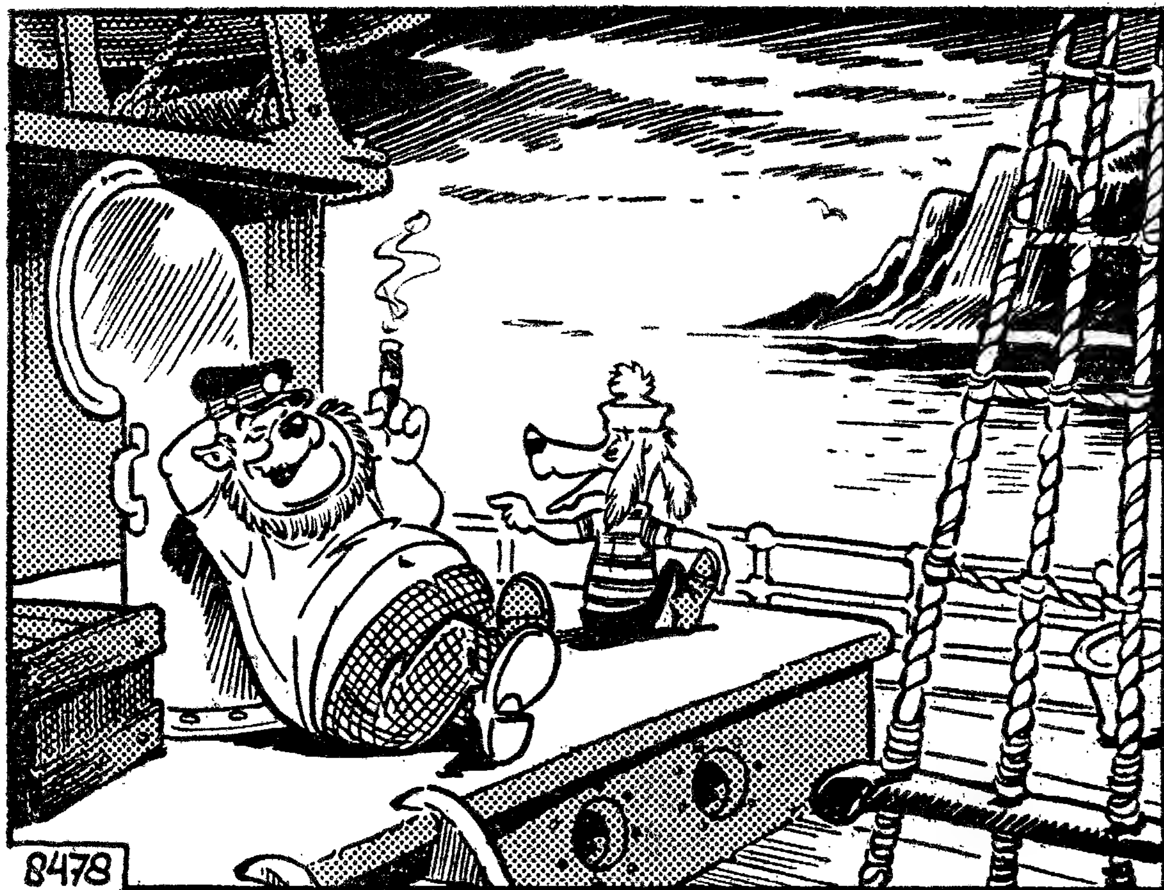

8477. Inmiddels waren de duikers Sup en Hip teruggeroeid naar de Albatros, waar ze werden opgewacht door kapitein Wal Rus.
,,Wat moet dat?", riep deze uit. ,,Wat mankeert je om hier met die zwarte troep mijn dek te bevuilen? En waar is Blommers?"
,,Er is een vreselijk ongeluk gebeurd", legde Sup huilerig uit. ,,Bommel is gegrepen door een inktvis. Met huid en haar opgegeten, kaptein! Hip hier wilde hem nog redden, maar hij heeft de volle laag gekregen zoals je ziet. Helemaal verinkt. Hij is een dappere jongen, die Hip. Maar het heeft niet mogen baten..."

Een ogenblik stond de gezagvoerder sprakeloos, toen daalde hij het trapje af en liep in gebogen houding naar zijn hut toe.
,,Dat spijt me nu toch", dacht hij. ,,Bommels was een goeie maat. Hij heeft me uit de knoei gehaald toen ik aan lager wal was geraakt. Zal hem nooit vergeten."
Hij snoot krachtig zijn neus en vermande zich. ,,Maar het duiken naar de schat moet verder gaan", vervolgde hij zijn gedachtengang. ,,Dat zou hij ook gewild hebben. En het is prettig dat ik nu zeker weet dat die twee duikers te vertrouwen zijn."
,,Is die even goed?", riep Sup, die zich met Hip in de duikerhut had teruggetrokken. ,,Door je heldendaad zal de schipper ons nu verder door dik en dun vertrouwen, jongen!"
,,Je bent me er toch eentje, baas!", lachte de ander. ,,Waar haalde je het vandaan? Nu kunnen we rustig onze gang gaan, want we zijn van die bolle af zonder dat er een haan naar kraait."

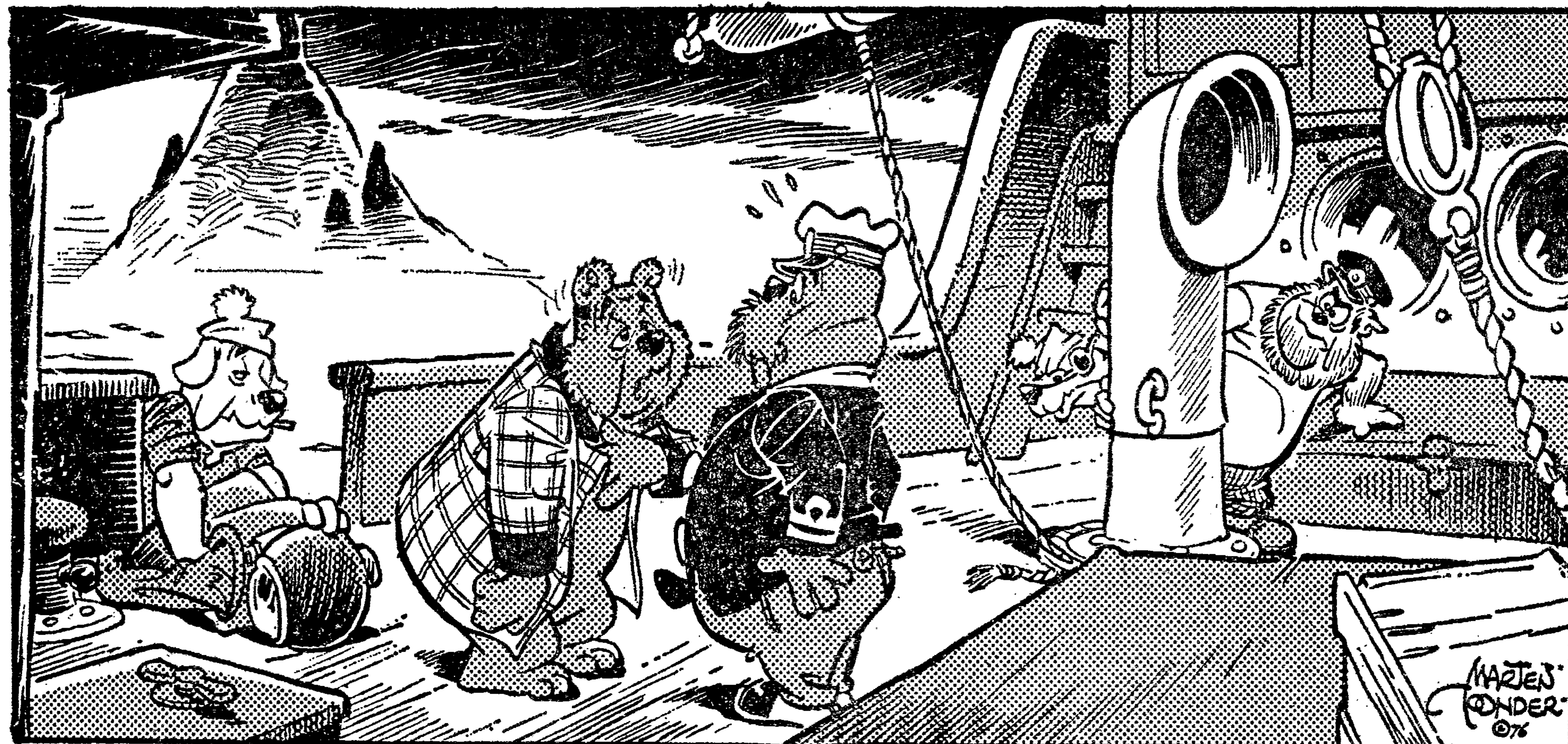

8478. Toen de avond viel, zaten de duikers Sup en Hip van de ondergaande zon te genieten.

,,Het is toch mooi wat je met een beetje handigheid bereiken kan'', sprak de eerste. ,,We hebben de schat zo goed als binnen, ouwe reus!''
,,Ja, ik weet nu waar de Griffoen ligt'', zei Hip. ,,Als we opnieuw gaan duiken, weten we waar we moeten wezen. Alleen hoop ik, dat er dan geen octopus aan boord is!''

,,Zo'n beestje doet niks'', verklaarde Sup. ,,Je legt er gewoon een knoop in. Maar maak je geen zorgen, morgen ga ik zelf naar beneden om de zaak rond te maken. Nu de bolle er niet meer is...''

Hij zweeg en hief luisterend het hoofd op. Boven het zachte kabbelen van de zee was een klagelijke roep hoorbaar die van verre kwam.
,,Is dat een meeuw?'', vroeg hij, een beetje ongerust. Zijn maat rekte de hals uit en staarde naar de kust, die donker in het avondrood lag. Toen slaakte hij een dunne kreet.
,,G-geen m-meeuw'', stamelde hij. ,,D-daar... daar beweegt iets! Een sp-spook! D-dat komt er nu van! Had ik maar nooit naar je geluisterd...''
Het geroep herhaalde zich en trok nu ook de opmerkzaamheid van Wal Rus, die op de brug over de verschansing hing.
,,Drommels'', mompelde hij. ,,Daar staat iemand! Als ik niet beter wist, zou ik zeggen, dat het die overgehaalde Bommels is!''

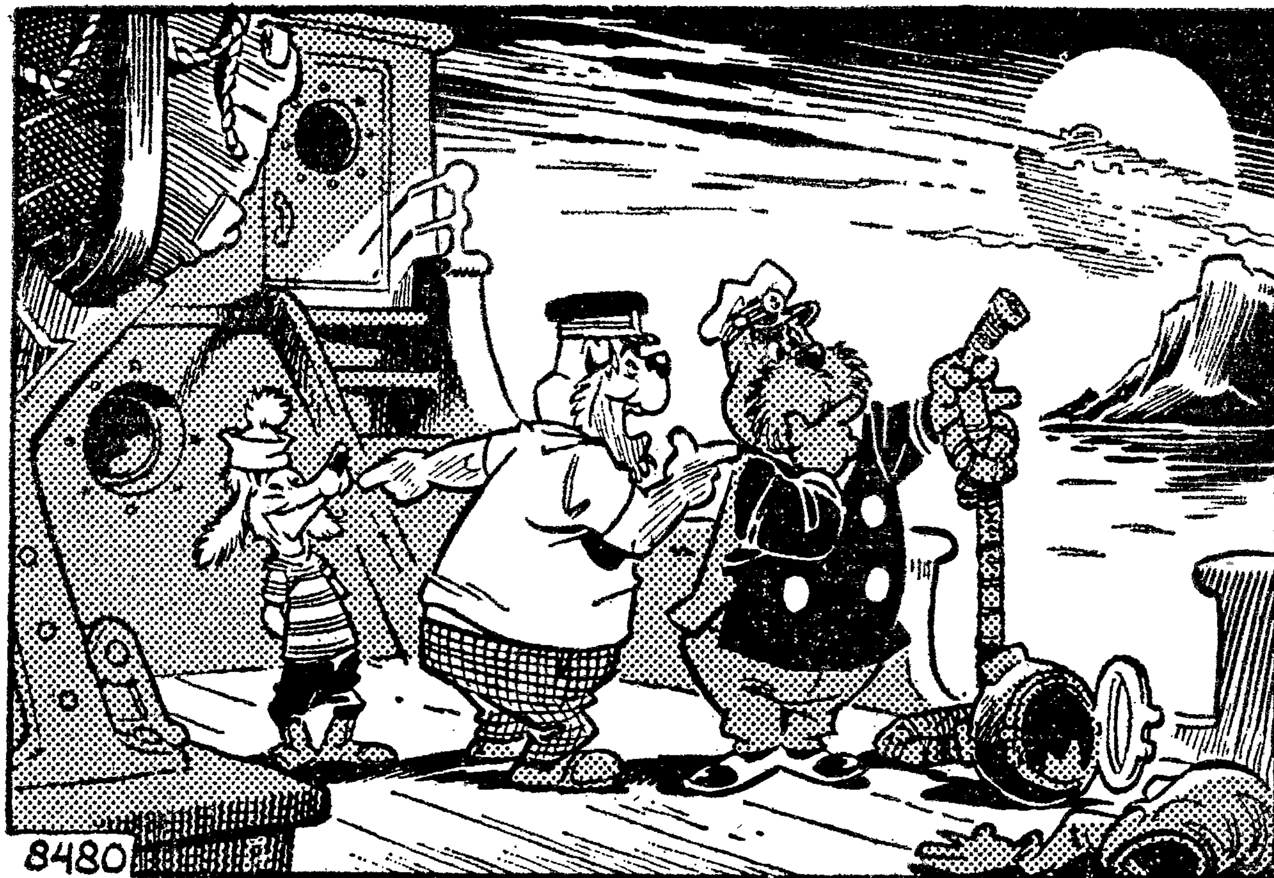

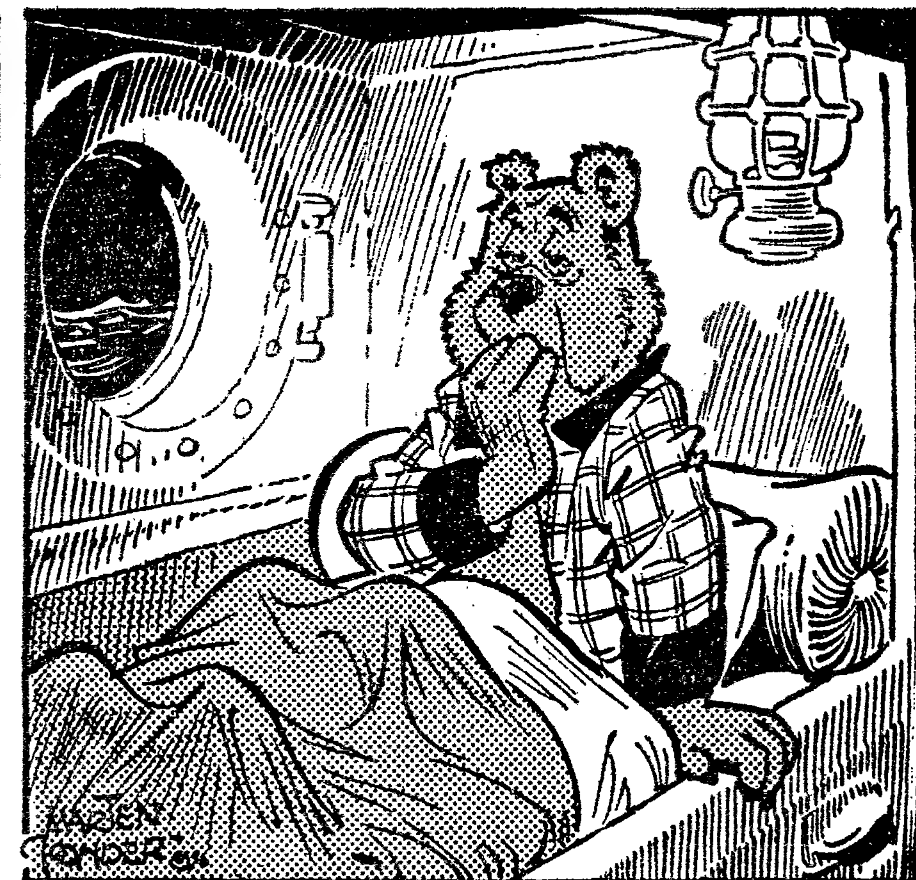
8479. Wal Rus geloofde niet aan spoken en daarom liet hij snel de sloep uitzetten om naar de kust te roeien. Niet lang daarna bracht het bootje heer Bommel aan boord, en toen diens vervallen gelaat boven het dek verscheen, stond de gezagvoerder hem verheugd op te wachten.
,,Goed zo, ouwe talie", riep hij blij. ,,Niet opgegeten, hè? Ik lag lelijk in de lij, meneer! Maar daar ben je weer, gezond en wel!"
Op het geluid van zijn opgewekte stem, kwamen nu ook de duikers Sup en Hip naderbij, maar omdat ze op alles waren voorbereid, bleven ze op een veilige afstand.
,,Niet zo gezond", hoorden ze heer Ollie zeggen. ,,Ik ben aan het einde van mijn krachten, heer Rus."

,,Dat zal wel", hernam de kapitein medelijdend. ,,Zo'n octopus valt niet mee, hè?"

,,Het was een vreselijk gevecht", verklaarde heer Bommel met zwakke stem. ,,Het monster heeft me opgeblazen en een knoop in mijn luchtslang gelegd, zodat ik ben aangespoeld en een drenkeling in het water kon helpen. Het was een triton en hij zei dat de Griffoen een ei heeft gelegd. Maar als er moeilijkheden zijn, kan ik op de hoorn blazen. Gewoon langs de kust lopen, zei hij, en dat heb ik gedaan. Het was heel vreselijk!"

,,Het is geen spook", fluisterde Hip. ,,Hij is terug. Wat moeten we nu doen?"
,,Hij is aangeslagen", siste Sup. ,,Laat dit aan mij over en hou je mond."

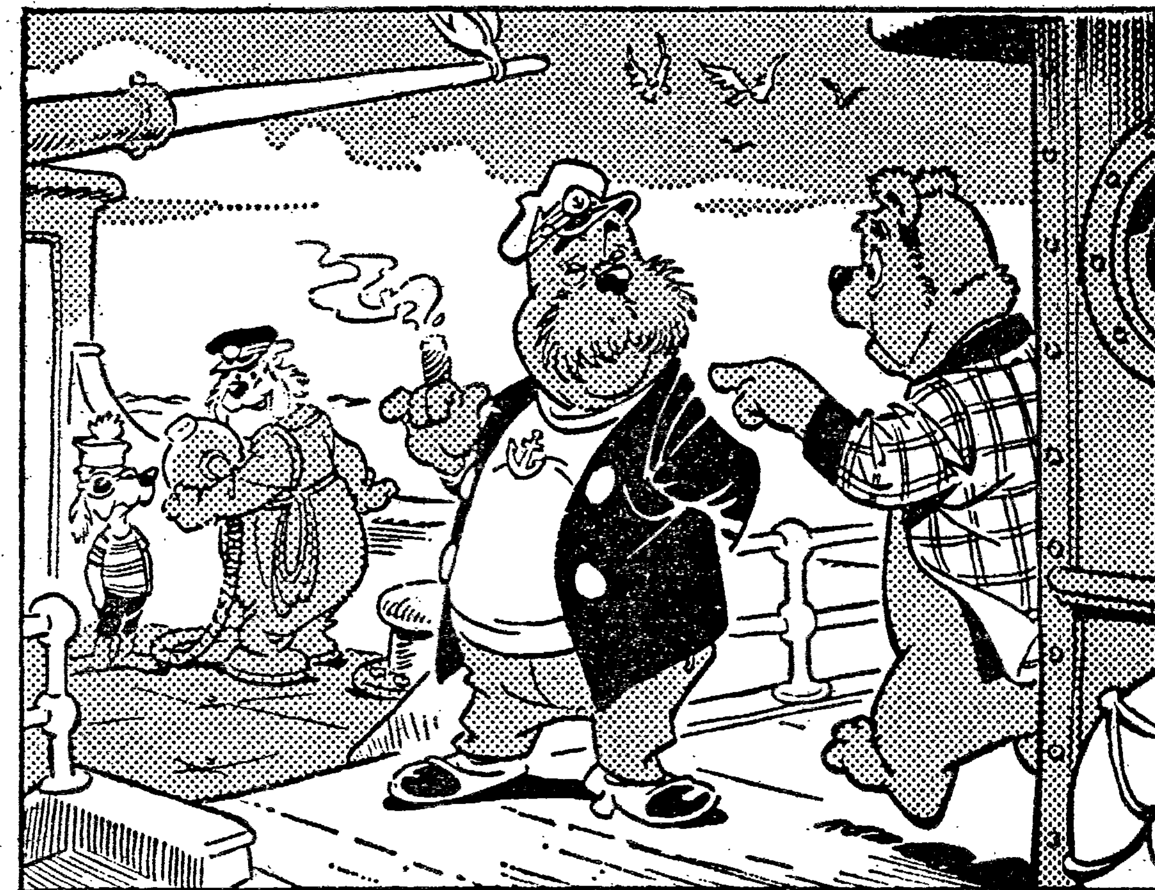

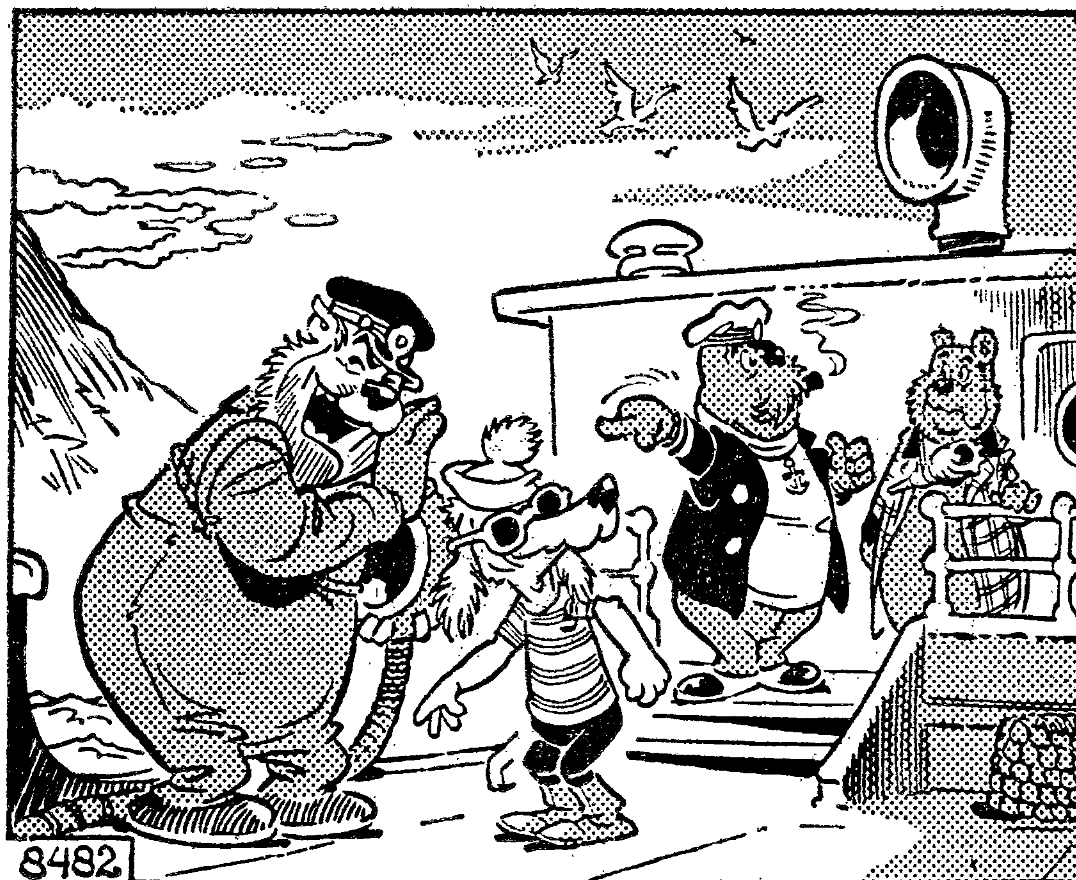
8480. Heer Bommel was uitgeput naar zijn hut gegaan en Wal Rus stond fronsend naar de luchtslang te kijken die hij aan dek had achtergelaten.
„Die knoop, hè?", sprak Sup, die met Hip naderde. „Die heeft mijn maat er vlug ingelegd toen hij met die poliep worstelde. Voor de lucht, begrijpt u wel? Dapper werk, kapitein, zeg nou zelf! Wat fijn anders dat meneer Bommel terug is, hè? Dat vonden we nou toch zo naar, mijn maat en ik. Maar hoe hij gered is weet ik niet, want hij loopt een beetje met molentjes als u mij vraagt."
De gezagvoerder trok aan zijn snor en keek peinzend naar de duiker.
„Ja, ja", zei hij ten slotte. „Aan zijn verhaal is geen touw vast te knopen. Maar aan deze knoop ook niet. Er zitten overgehaalde kanten aan. Morgen zullen we wel verder zien."
„Ze geloven me niet", zei heer Ollie tot zichzelf. Hij zat rechtop in zijn kooi, want het gebeurde had hem zo sterk aangegrepen dat hij moeite had om de slaap te vatten.
„Ik voel zoiets heel fijn aan", dacht hij. „Heer Rus keek nogal vreemd toen ik hem uitlegde wat er gebeurd was. Maar ach, ik neem het hem niet kwalijk, het is ook wel heel bijzonder wat een heer vermag. Alleen ben ik bang dat het duikwerk eigenlijk een beetje te grof is voor een heer van mijn stand."

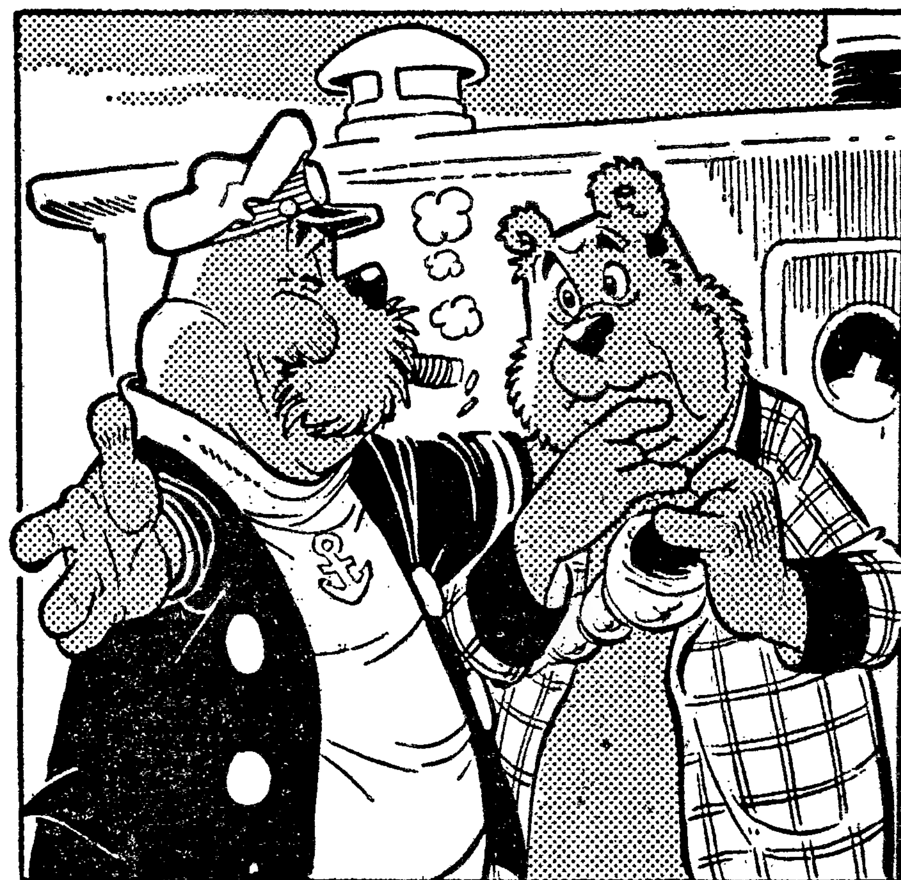
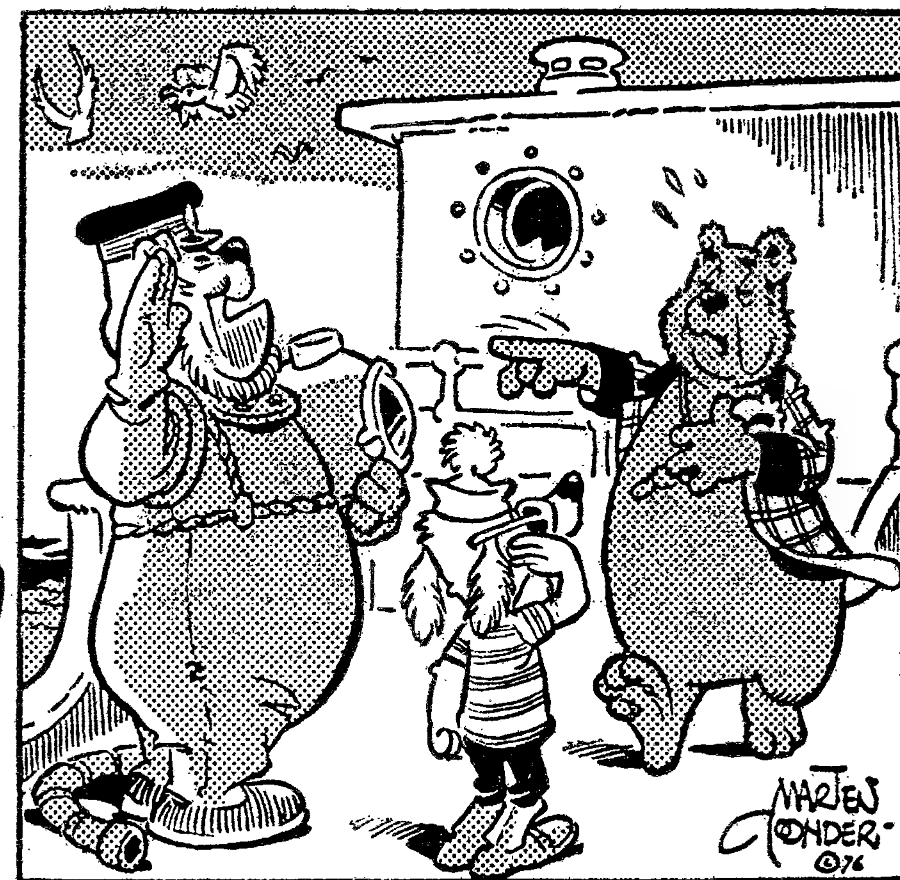

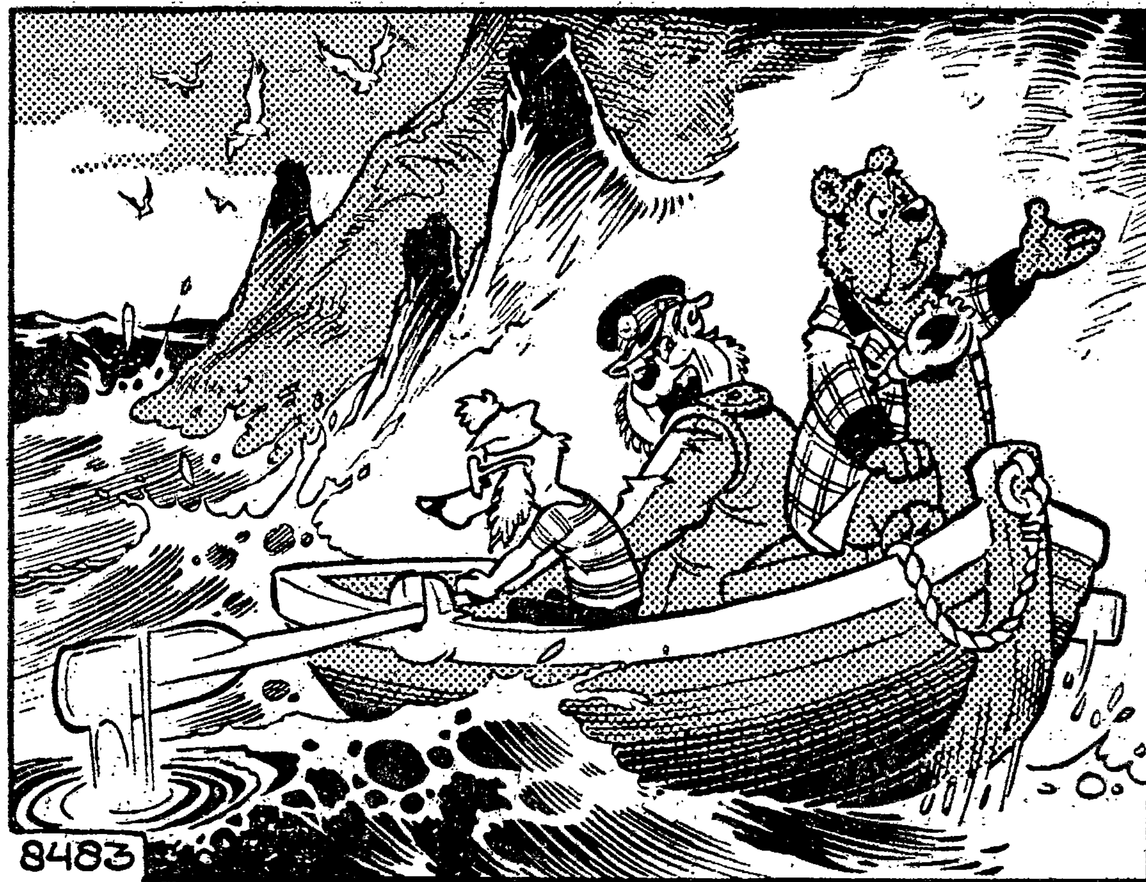

8481. Toen Wal Rus de volgende morgen aan dek kwam, was het nog steeds mooi weer.
„Maar goed ook", zei hij bij zichzelf. „Als er wind komt, kunnen de ankers het niet houden met de overgehaalde stroom die door deze straat zuigt. En de duikerij schiet net zo slecht op als de meester met het lek in de ketel".
Hij werd gestoord door Sup Bittervoorn, die hem met een opgewekte groet naderde.
„Een woordje, kaptein", sprak de duiker. „Ik ben bang, dat het werk achterop zal raken. De ellende is Bommel in de erwt geslagen en het lijkt me niet verantwoord om hem naar beneden te sturen. Als geschoold duiker zou ik dat niet op m'n geweten willen hebben, weet u wel? Daarom zou ik zeggen: Laat mij nou te water gaan, dan kan die bolle in de boot blijven".
De gezagvoerder dacht een poosje na, en omdat hij vond dat het voorstel nog niet zo slecht was, stemde hij toe. Zo kwam het dan ook dat Sup in een duikerspak gehuld bij de reling stond, toen heer Ollie uit zijn hut kwam.
„Wat betekent dat?" vroeg deze, onaangenaam getroffen. Maar Wal Rus, die hem had opgewacht, kalmeerde hem.
„Ik zou het vandaag maar kalmpjes aan doen", zei hij. „Alleen maar toezicht houden en hem daar laten duiken. Je bent gisteren lelijk aan het ebben geweest en wat je nodig hebt is rust en zeelucht, Bommels!"

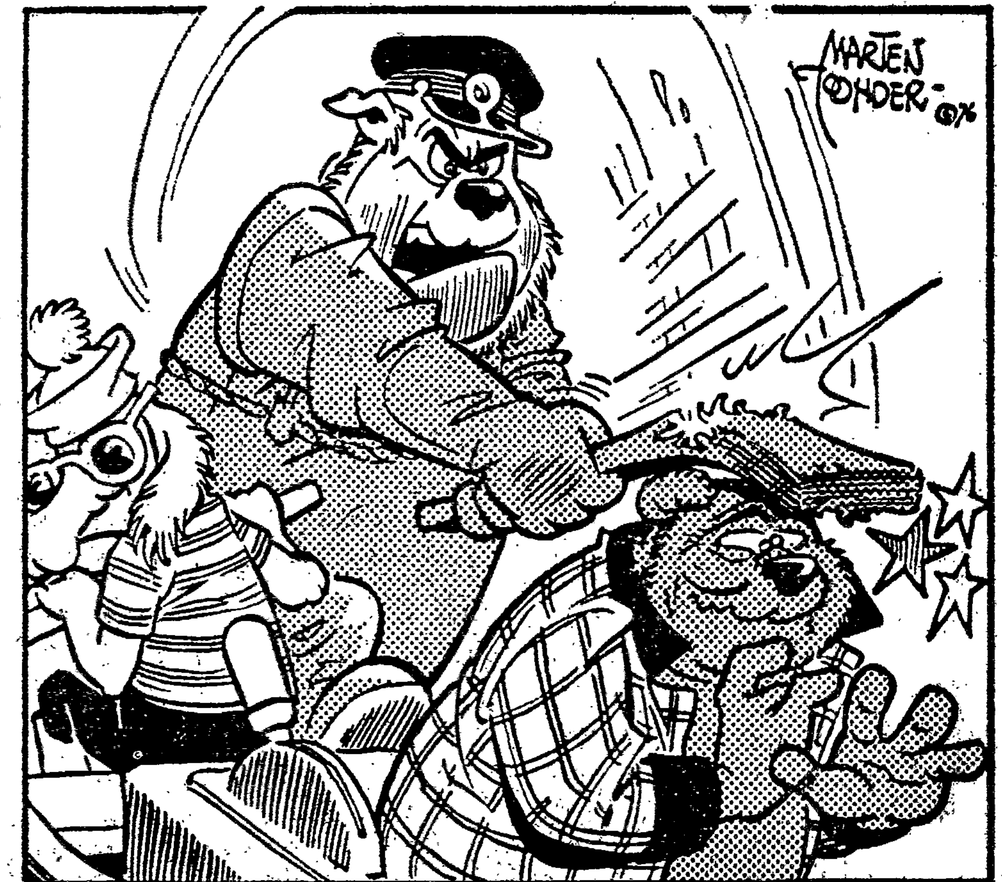

8482. „Vandaag moeten we geen half werk doen, Hip'', gromde de grootste duiker achter zijn hand. „Dit keer moeten we die bolle voorgoed onschadelijk maken. Daarom roeien we naar de andere kant van de vulkaan, zodat we vanaf de Albatros niet te zien zijn''.
„Het duiken is mijn werk'', zei heer Bommel ontevreden op de achtergrond. „Het is niets voor mij om een ander het eigenlijke werk te laten doen, zegt u nu zelf, heer Rus!''
„Gelijk heb je, Bobbel'', gaf de kapitein toe. Hij trok een brede glimlach en voegde eraan toe: „Jouw werk is het houden van toezicht. Laat die duikers het zware werk maar doen en met octopussen vechten. Jij hebt de verantwoordelijkheid, meneer!''
Deze woorden deden heer Ollie prettig aan. Hij knikte de gezagvoerder geruststellend toe, en nadat hij zijn jas had rechtgetrokken, daalde hij van het trapje af om aan het werk te gaan.
„Komaan'', sprak hij ferm tot het tweetal dat daar stond te wachten. „Vandaag blijf ik in de boot om toezicht te houden. En ik geef Sup opdracht om te gaan duiken, onder mijn verantwoordelijkheid, begrepen?''
„Zoals u wilt, meneer Bommel'', zeiden de duikers gedienstig.

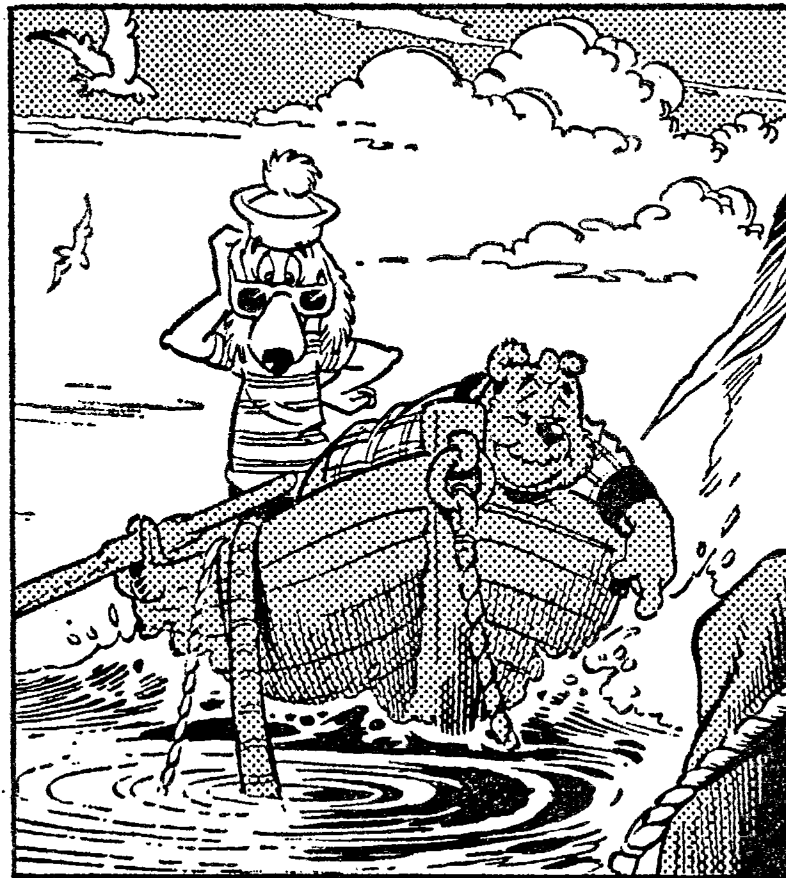

8483. Heer Bommel ging leidinggevend voorin de sloep zitten, de beide duikers grepen de riemen, en voort ging het. Een sterke ebstroom droeg het bootje met grote snelheid naar de Raasrok, zodat de Albatros al spoedig uit het gezicht verdwenen was.

"Vreemd", zei heer Ollie. "Hier hebben we gisteren niet gevaren. Dit lijkt me de andere kant van de vulkaan toe. Daar heb ik geen opdracht toe gegeven!"
"Wablief?", riep de grootste roeier tegen de wind in.
„Ik heb geen bevel gegeven", herhaalde de leider klagend. "Om hierheen te roeien, bedoel ik. Waarom doen jullie dat nu?"
"Hip heeft hier gisteren het gezonken schip zien liggen", legde Sup uit. "Toen hij naar beneden ging om jou te redden, weet je wel? Op deze plek ongeveer. Als je goed kijkt, zal je vanzelf de lichtjes zien".
"Lichtjes?", vroeg heer Ollie verbaasd. Hij rekte de hals en spande zijn ogen in, maar het enige wat hij zag waren wolken en golven.
"Recht vooruit!", riep de duiker. Met die woorden greep hij een stuk hout dat hij voor dat doel had meegenomen, en draaide zich onhoorbaar op zijn bankje om. En voordat heer Bommel kon vragen wat voor lichtjes er bedoeld werden, daalde de vermolmde plank met kracht op zijn schedel neer, zodat de sterren hem voor de ogen dansten.
"Dat is dat", zei Sup, toen de ongelukkige versuft voorover zakte. "Nu kunnen we aan het werk, Hip"

8484. Terwijl heer Ollie wezenloos over het boord hing, legde Sup de sloep vast aan een boven water stekende rotspunt.

"Wat gaan we nu doen, baas?", vroeg Hip een beetje ongerust.

„Ik ga hier duiken", verklaarde de ander. "En jij bindt de bolle stevig vast, met een flinke steen aan zijn voeten, en zet hem overboord. Daar is een richel op de vulkaanwand, waar heel wat rotsjes liggen, zie je wel? Intussen loop ik een eindje terug naar de plek waar de Griffoen ligt. Geef de slang wat speling, jongen!"

"Over... overb-boord zetten"... stamelde zijn maat. "Be-bedoel je.."

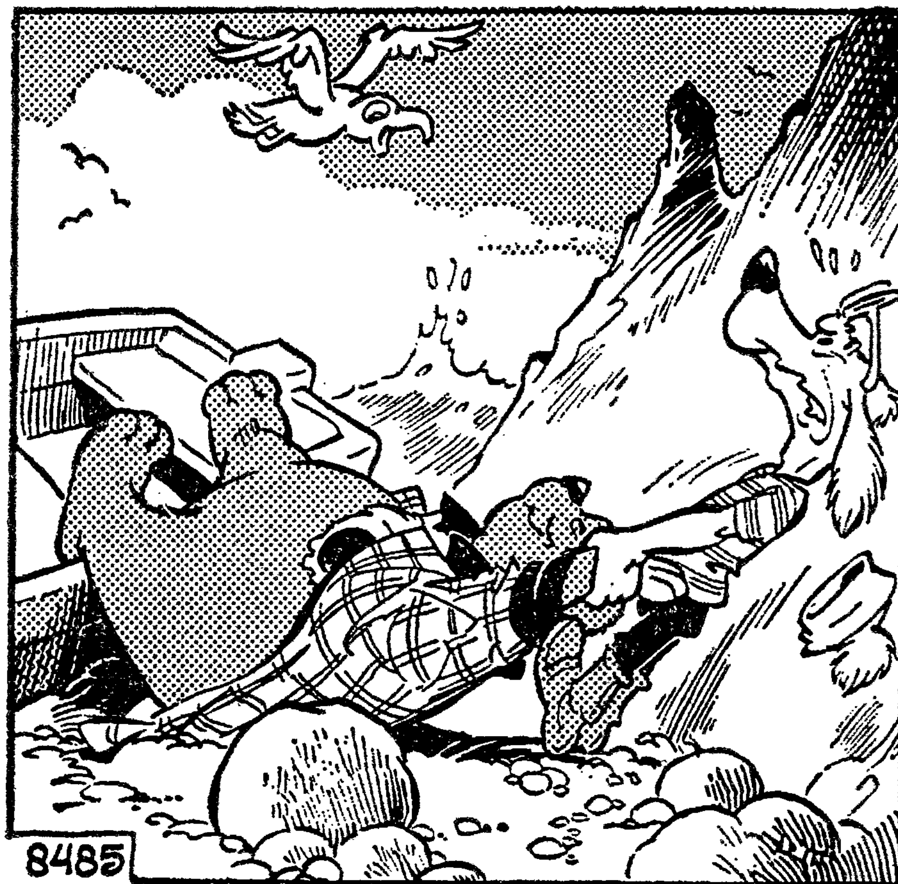
Maar reeds had Sup zijn helm opgezet en was in het water gestapt, zonder op hulp te wachten.

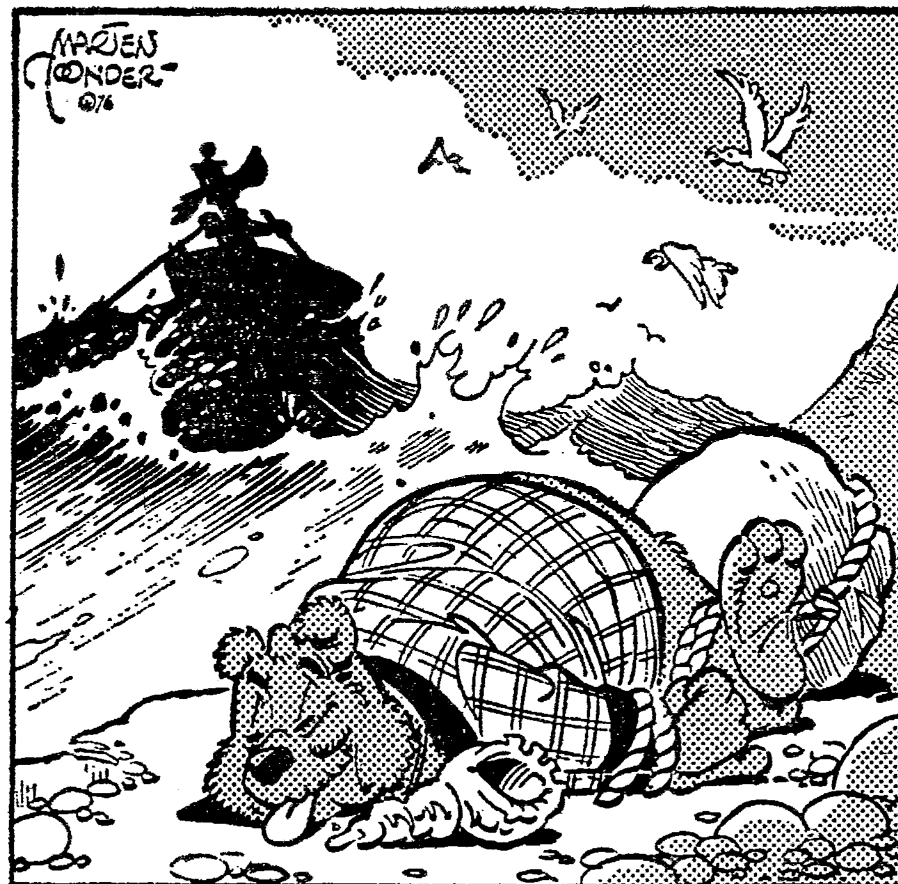
Hip ging staan en staarde verslagen naar de kringen die zijn afdaling verrieden.

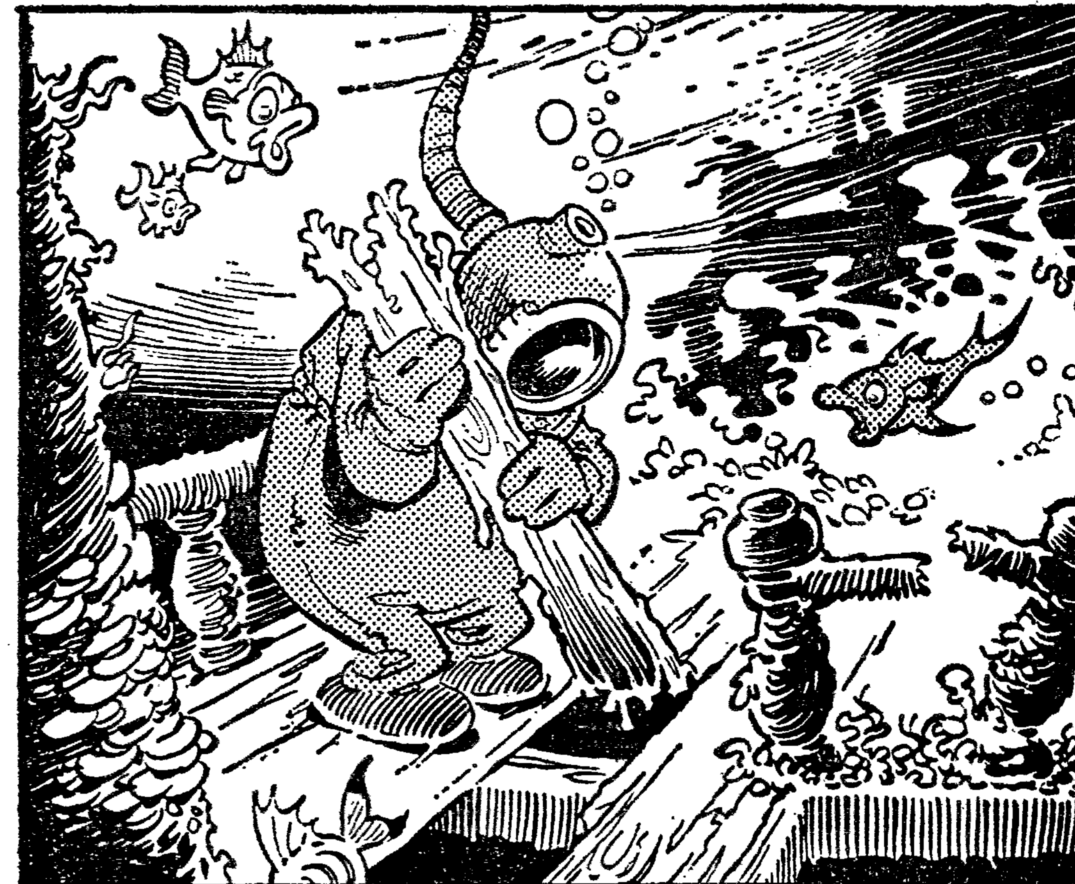
"Welja", prevelde hij met bleke lippen. "Hij neemt het er maar van. En ik... ik zit er mee. Zoiets ligt me helemaal niet. Ten slotte ben ik eigenlijk een zakenman die door de moeilijke tijden moet gaan duiken! Ach, ik had er helemaal niet aan moeten beginnen."

Hij sprong aan land en raapte met trillende knieën een grote steen op.

"Overboord zetten", prevelde hij. „Dat zou slecht zijn. Maar ik weet iets anders..."

8485. De duiker Hippe Scharrelga trok de sloep tegen de kant en begon de aangeslagen heer op de vulkaanrichel te sjorren. Dat viel niet mee want de ongelukkige was stevig gebouwd en door de klap op het hoofd geheel bedwelmd. Hij merkte dan ook niet hoe er een zware steen aan zijn voeten bevestigd werd en dat hij verder stevig werd gebonden.

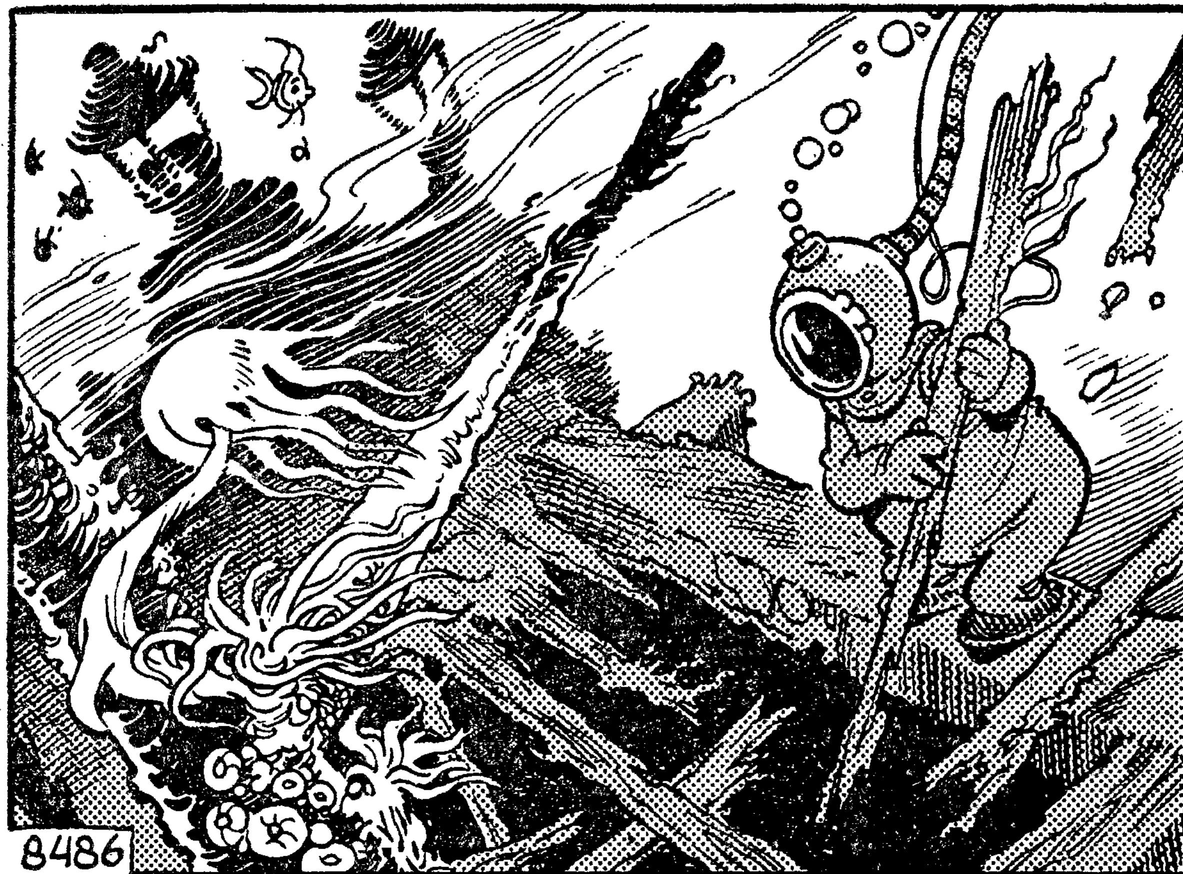
,,Wat er nu ook verder gebeurt, kan ik ook niet helpen'' mompelde Hip. ,,Straks komt de vloed op en die zal doen wat ik liever niet doe. Dat ben ik aan mijn fatsoen als zakenman verplicht. En als ik nu in de richting vaar die Sup onder water genomen heeft, hoef ik er ook niets van te zien''.

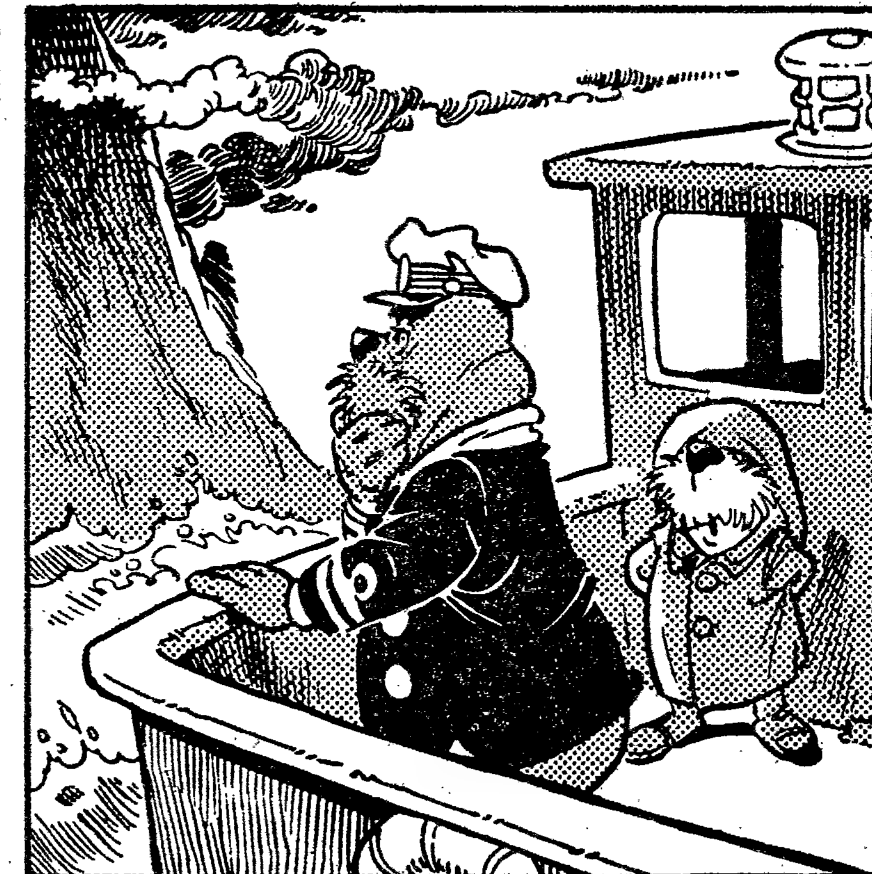
Met die gedachte roeide hij schielijk weg, terwijl heer Bommel bestorven achterbleef naast de golven, waarboven de meeuwen droevig krijsten.

Intussen had de duiker Sup het gezonken zeilschip gevonden en nadat hij een poosje speurend had rondgekeken, begon hij de planken van het dek los te trekken.

,,Dat is het makkelijkste'', dacht hij. ,,In het donker naar een schat zoeken is bezopen. En dit is vermolmde troep, die zich lekker laat slopen''.

Nu, dat was waar. Toen hij één plank had losgerukt, volgde de rest vanzelf, en al spoedig lag het ruim voor hem open.

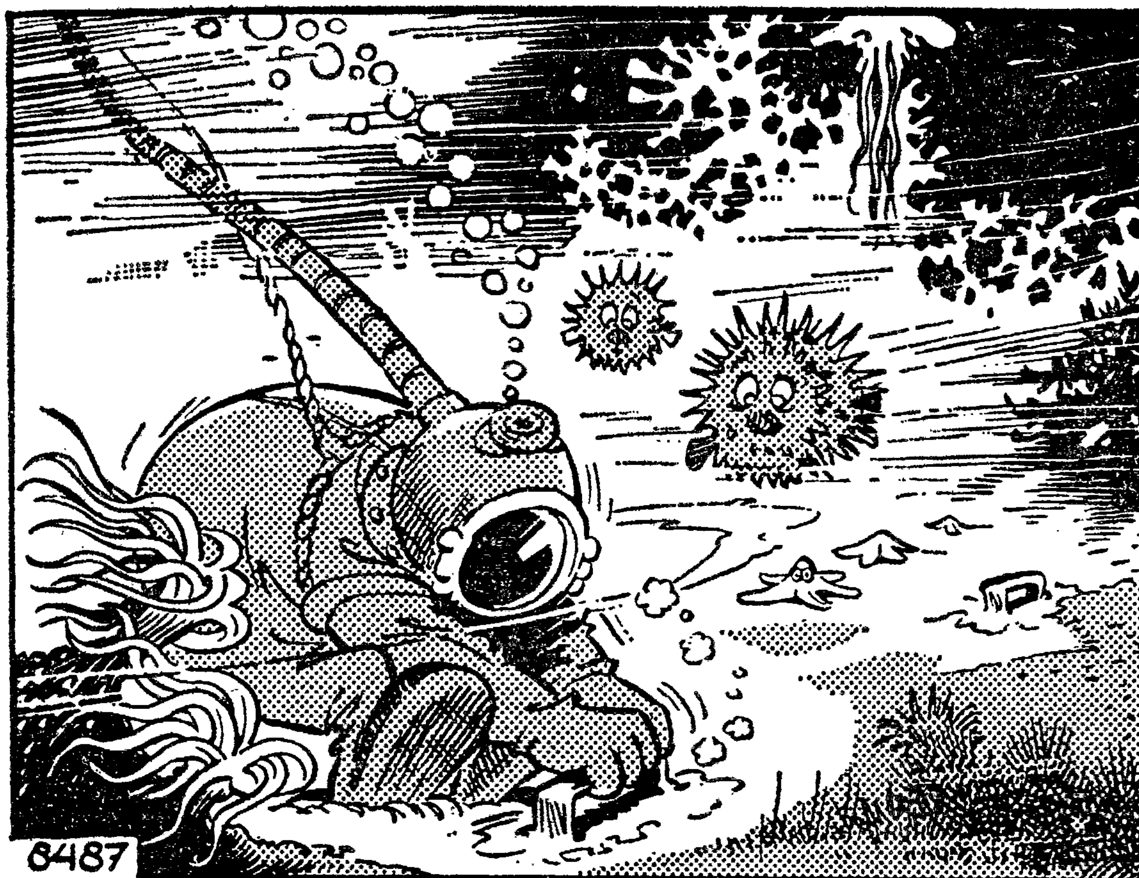

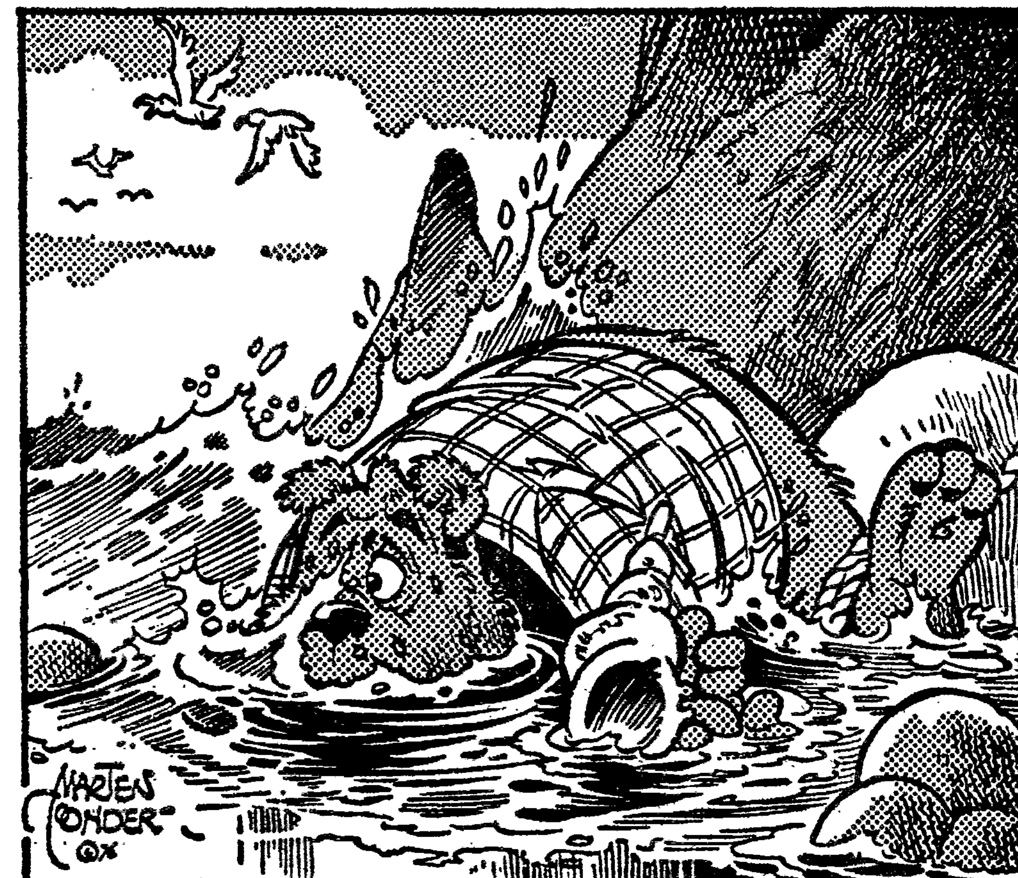

8486. Toen Sup een poosje aan het werk was geweest, zag de oude Griffoen er erg bouwvallig uit. Men kan daaraan zien hoe gemakkelijk het voor een doortastend ondernemer is om te slopen wat eeuwen geleden met veel zorg is opgebouwd. Maar toch was hij niet blij met de resultaten.
,,Niks van een schat te zien," zei hij ontevreden tot zichzelf. ,,Die ouwe doos is compleet leeg. De lading is natuurlijk opgevreten door de vissies. En de schat..."
Hij dacht een poosje na en toen viel hem plotseling de stroom op die door het opkomen van de vloed steeds sterker was geworden.
,,Natuurlijk!" mompelde hij. ,,De stroom heeft de schat natuurlijk een eindje meegevoerd in de loop der jaren. Ik moet stroomafwaarts gaan!"

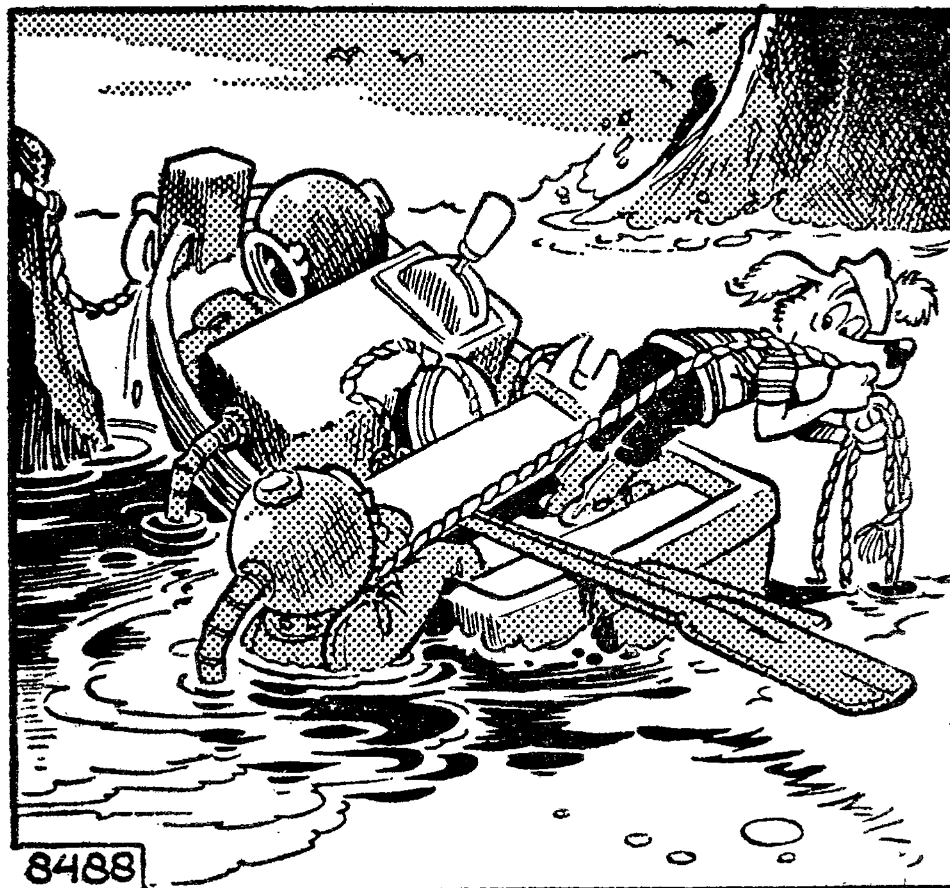
Met deze gedachte verliet hij het wrak en toen hij een paar passen had gedaan, slaakte hij een uitroep die zijn venstertje vertroebelde. Vóór hem stak een handvat uit de grond omhoog en hij begreep meteen dat het een hengsel van een grote schatkist moest wezen.

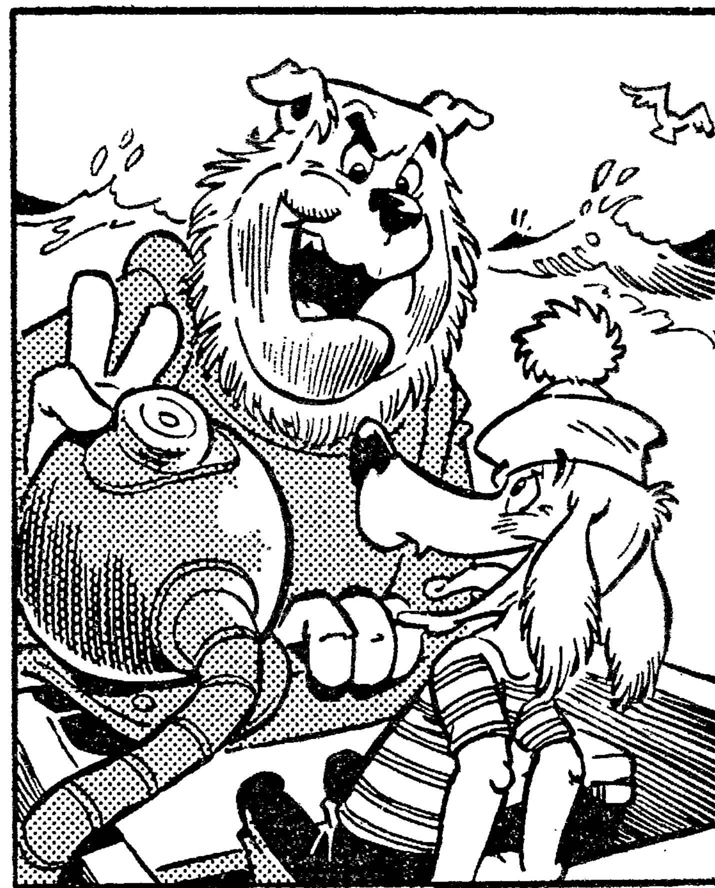
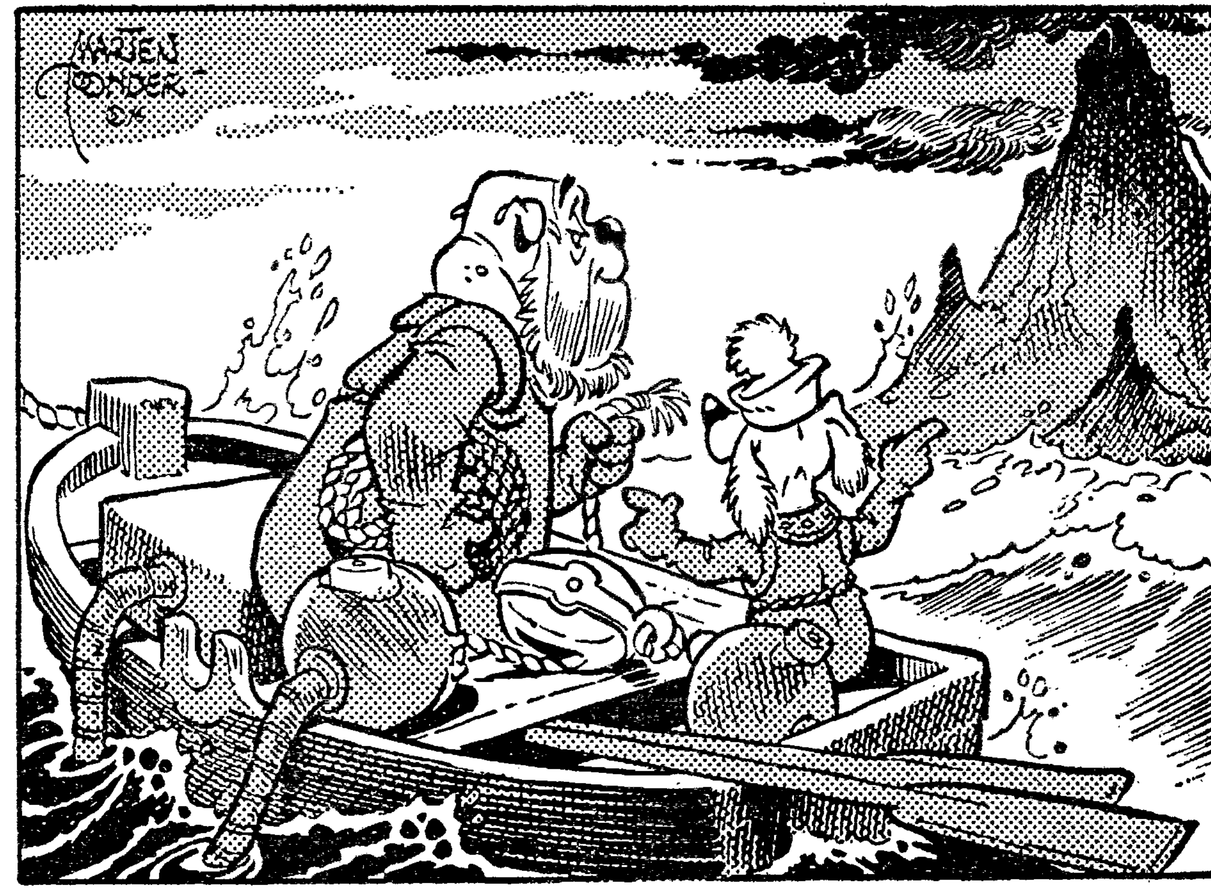
Intussen stond kapitein Wal Rus op de brug van de Albatros naar de vulkaan te kijken. ,,Die overgehaalde berg bevalt me niet," sprak hij. ,,Er hangt me te veel zwarte smook om de top. Is die ketel nog niet klaar, Kurkenplet? En waar zitten de duikers?"
,,'k Weet niet, kaptein", zei de stuurman. ,,Het ziet er donker uit, als u mij vraagt. De Raasrok zou best eens een uitbarsting kunnen krijgen."

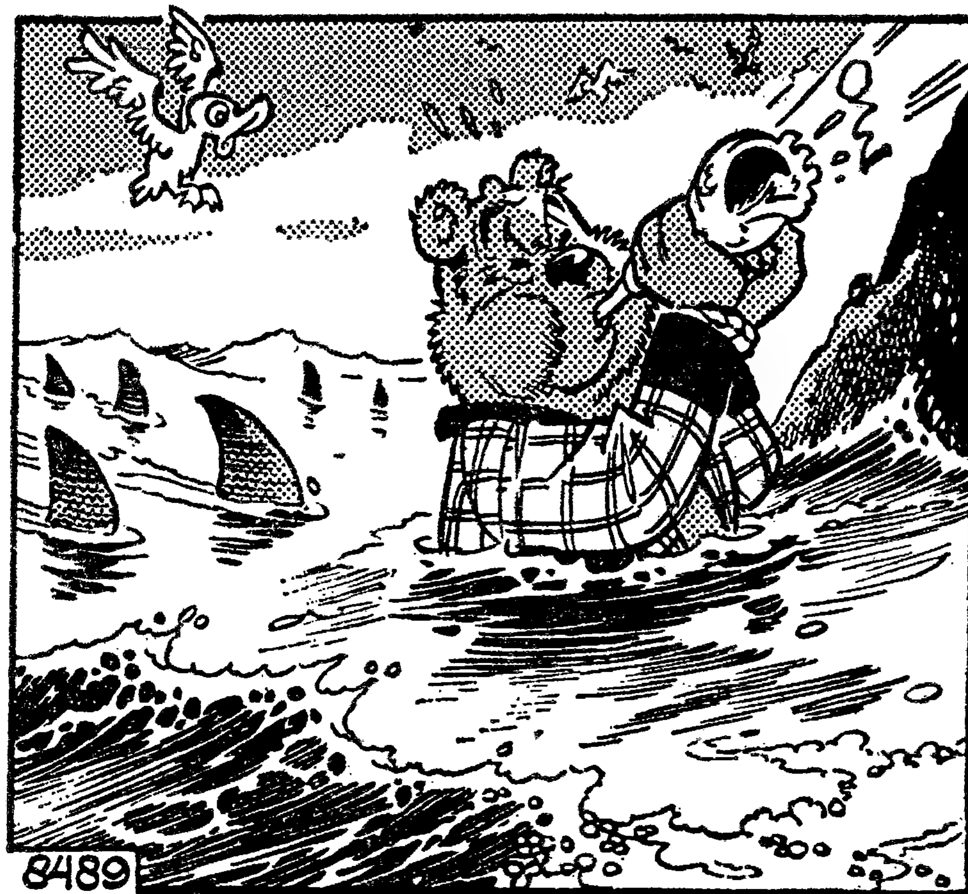
8487. Toen Sup een handvat uit de zeebodem zag steken, begreep hij onmiddellijk dat daar de schatkist moest zijn.
„Onder het zand geraakt", dacht hij. „Maar dat hengseltje verraadt hem. Ik zal hem krijgen!"
Met deze gedachte begon hij te trekken. Maar hoewel hij een gespierd duiker was, kon hij er geen beweging in krijgen,en toen hij zich even oprichtte om op adem te komen, zag hij een eindje verder een tweede handvatsel.
„Dit moet een donders groot kistje zijn!", sprak hij tot zichzelf. „Des te beter, er moet genoeg goud in zitten om het voor de rest van mijn leven kalm aan te gaan doen. Maar dit kan ik niet alleen, ik zal naar boven moeten gaan om een katrol uit te brengen, zodat Hip me kan helpen. Nou is het toch jammer dat Bommel zo lelijk te water is geraakt. We hadden hem goed kunnen gebruiken om de pomp te bedienen."
Heer Ollie was echter nog niet te water geraakt. Hij lag nog steeds op de richel van de vulkaan, die nu door de opkomende vloed blank stond, en een naderkabbelend golfje spatte tegen zijn gelaat uiteen."
„L-laat d-dat, T-tom P-poes!", prevelde hij, de ogen opslaande. Maar toen hij overeind wilde komen, merkte hij dat hij aan handen en voeten gebonden was — en toen drong de ernst van de toestand tot hem door. Hij slaakte een gorgelende kreet en begon wild aan zijn touwen te rukken. Zodoende kwamen zijn graaiende vingers plotseling in aanraking met de tritonhoorn die hij nog steeds om zijn hals had.

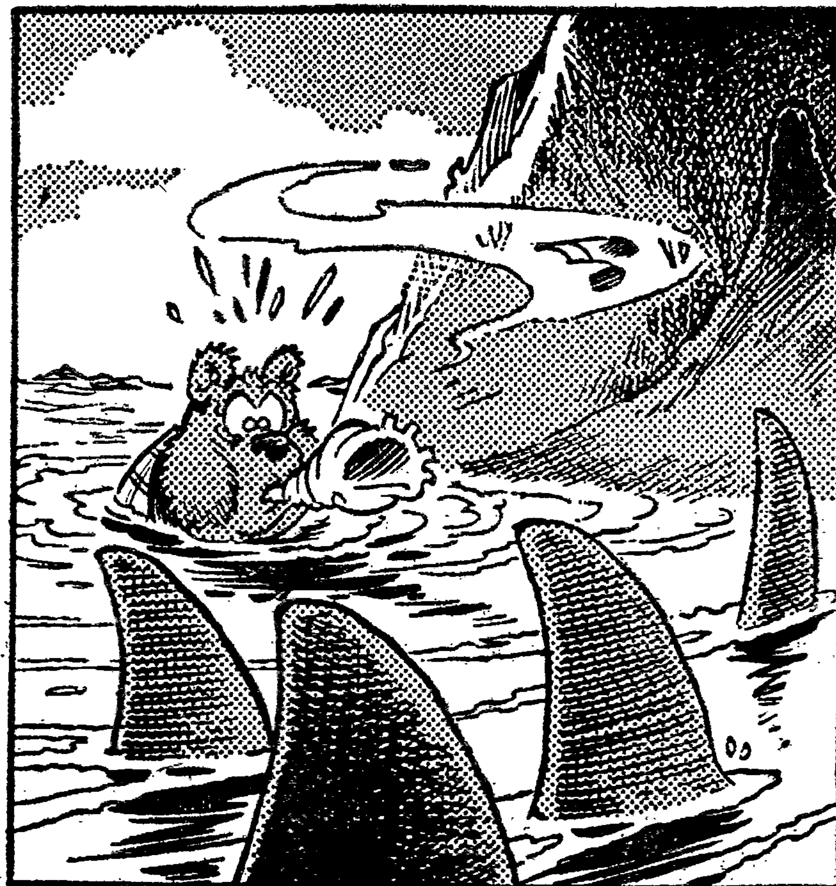
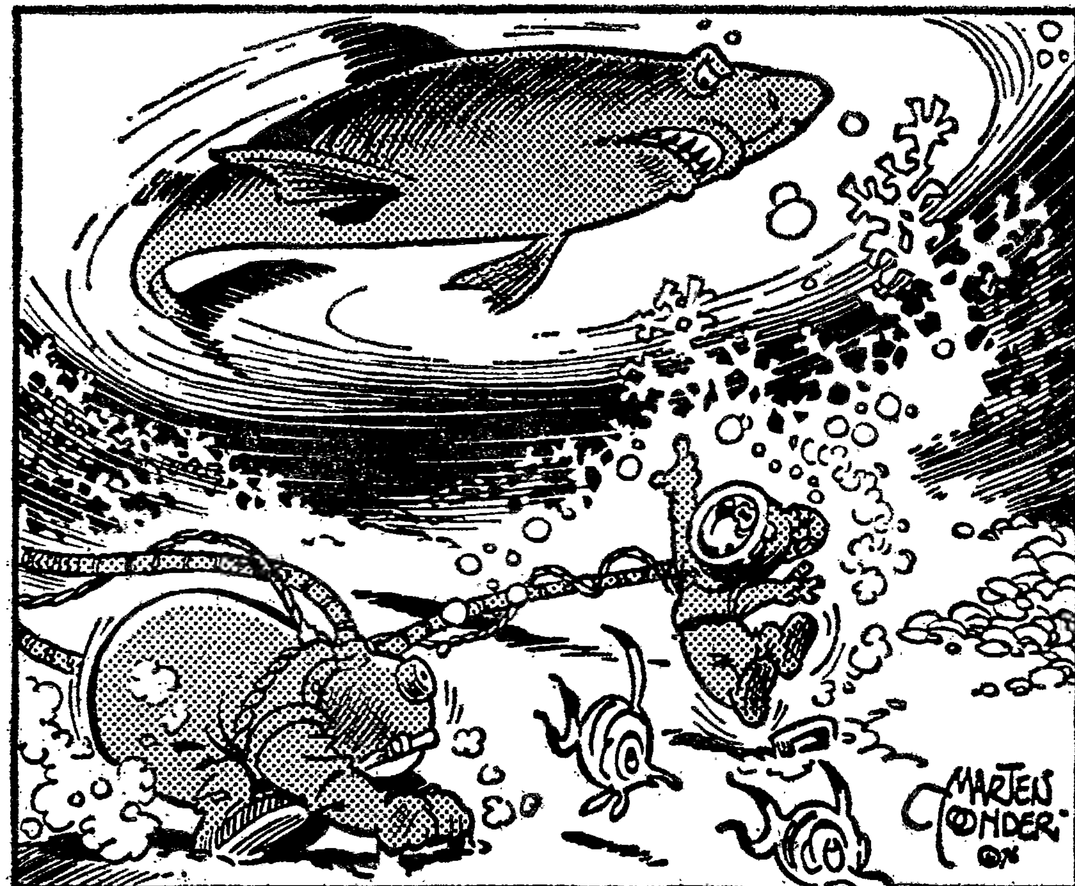

8488. Hippe Scharrelga had de sloep vastgelegd aan een klip die op enige afstand van de vulkaan uit de zee stak. Nauwelijks had hij dat gedaan of er werd met kracht aan de signaallijn getrokken en hij haastte zich om zijn maat omhoog te trekken.
Al spoedig verscheen de helm van de duiker boven water, en nadat hij het hoofddeksel had afgezet, werden ook zijn ongunstige trekken zichtbaar.
„Ik heb de schat gevonden, jongen!", sprak hij grijnzend. „Een grote kist, van hier tot gunder!"
„Asjemenou!", riep Hip uit. „Waar is t'ie baas?"
„Onder het zand", verklaarde de ander. „We moeten samen naar beneden, want ik kan het alleen niet mannen. Met die katrol kunnen we een hijstoestand maken waardoor we allebei weer naar boven kunnen komen. En de pomp is goeie kwaliteit, die blijft vanzelf wel werken. Vooruit, doe je pak aan, dan zal ik dat blok aan de bank vastmaken."

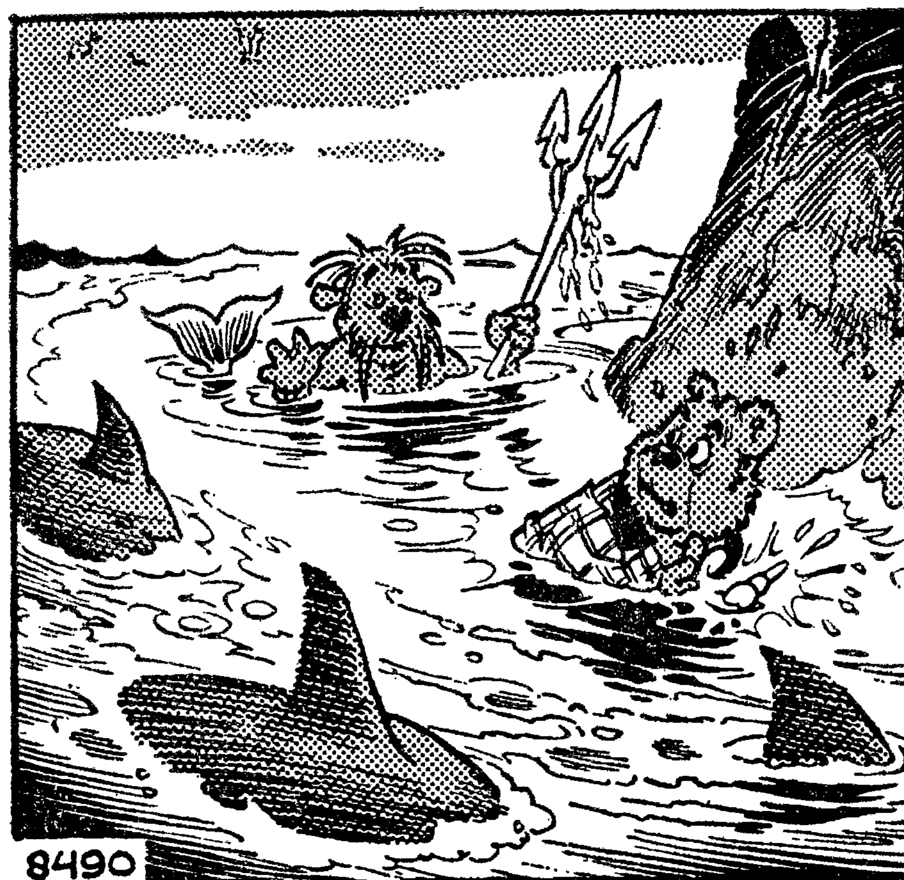
Hip gehoorzaamde en hij wilde net zijn helm grijpen toen er een vreemd, hol geloei over de zee klonk.
„W-wastat?", riep hij nerveus. „Hoor je dat. Sup? Een r-rare toeter!"
Zijn maat wierp een blik op de vulkaan en op de zwarte wolken die om de top van de krater dreven.
„Onzin", zei hij. „Het zal de Raasrok wezen. Die is een beetje onrustig vandaag. Schiet op, en zemel niet."

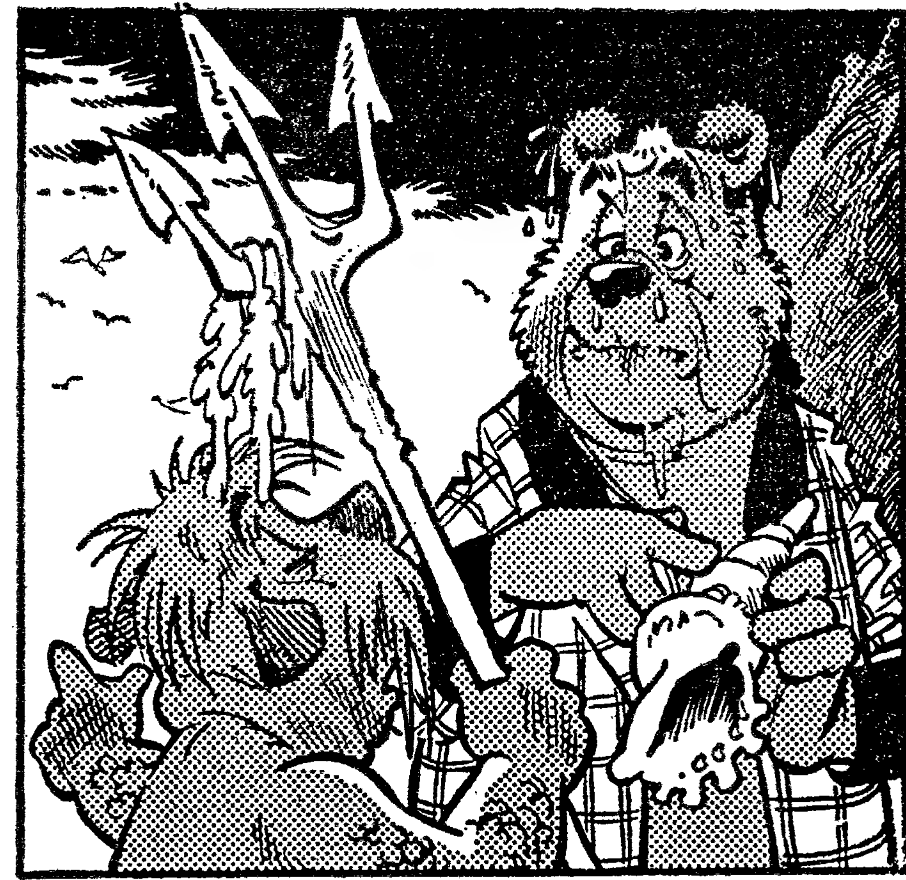

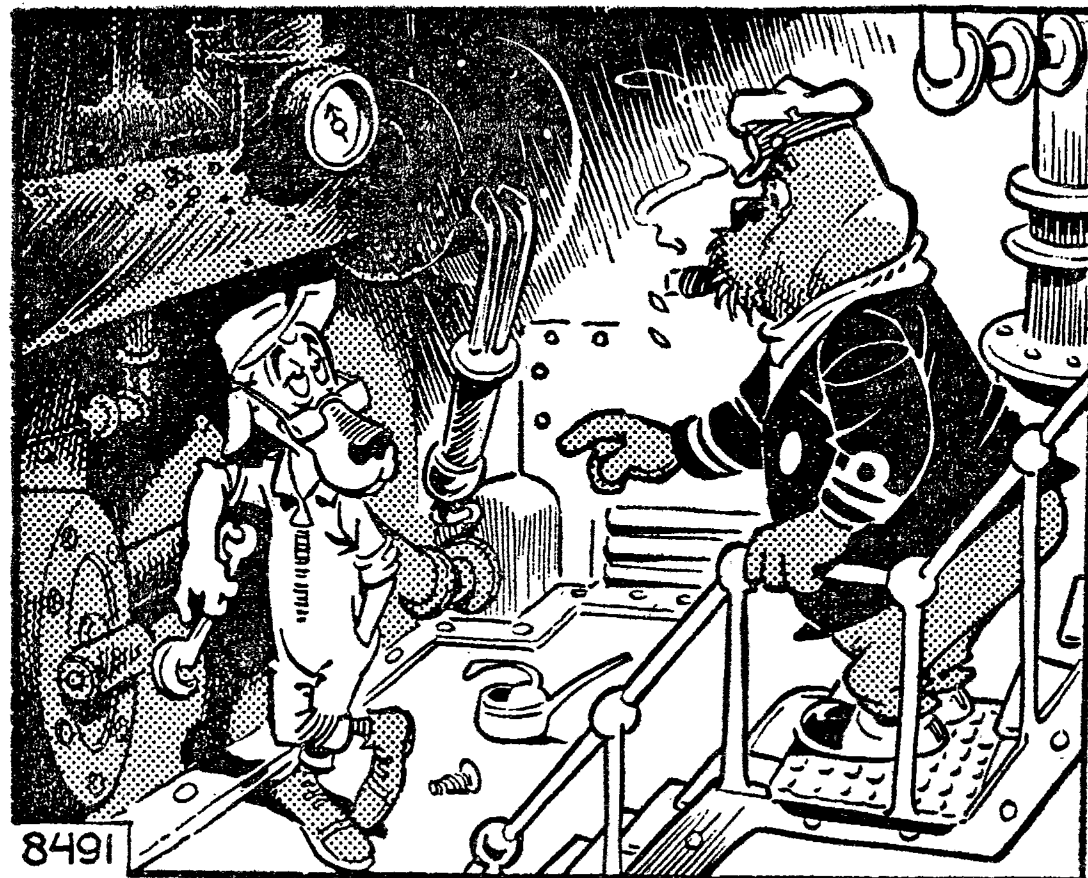
8489. De vreemde klank die Hip gehoord had, kwam niet uit de vulkaan, maar uit de tritonhoorn die heer Bommel om zijn hals droeg. Terwijl de vloed snel hoger steeg, had de gebonden heer zich met veel moeite in een zittende houding gewerkt en de schelp aan zijn lippen gezet.
„Als ik in n-nood zit, moet ik hier op b-blazen", zei hij klappertandend tot zichzelf. „D-dan komt d-dat vreemde ventje met die staart. D-dat zei hij t-tenminste...."
Hij haalde diep adem en blies, zodat er een holle, beverige toon hoorbaar werd. De branding beukte tegen de bergwand en de vulkaan rommelde, maar heer Ollie toeterde voort, totdat hij plotseling een vin zag die in een boog om hem heen bewoog. Een ogenblik meende hij dat de beloofde hulp gekomen was, maar toen hij zag dat de eerste vin gevolgd werd door andere, zakte hij in en zijn getoeter stierf weg in een klagende toon.
„H-haaien", stamelde hij in de schelp. „H-het zijn ha-haaien!"
Daar had hij gelijk in, de tritonhoorn had die onaangename vissoort naderbij gelokt en al spoedig trok er een schooltje de Zwalpstraat binnen.

Eerst waren de duikers Sup en Hip te druk bezig met het loswoelen van de schatkist, maar toen de laatste even opkeek, zag hij een dreigende schaduw boven zich passeren.
„Help!", riep hij. „Een haai!"
Maar zijn stem werd in de helm gesmoord.

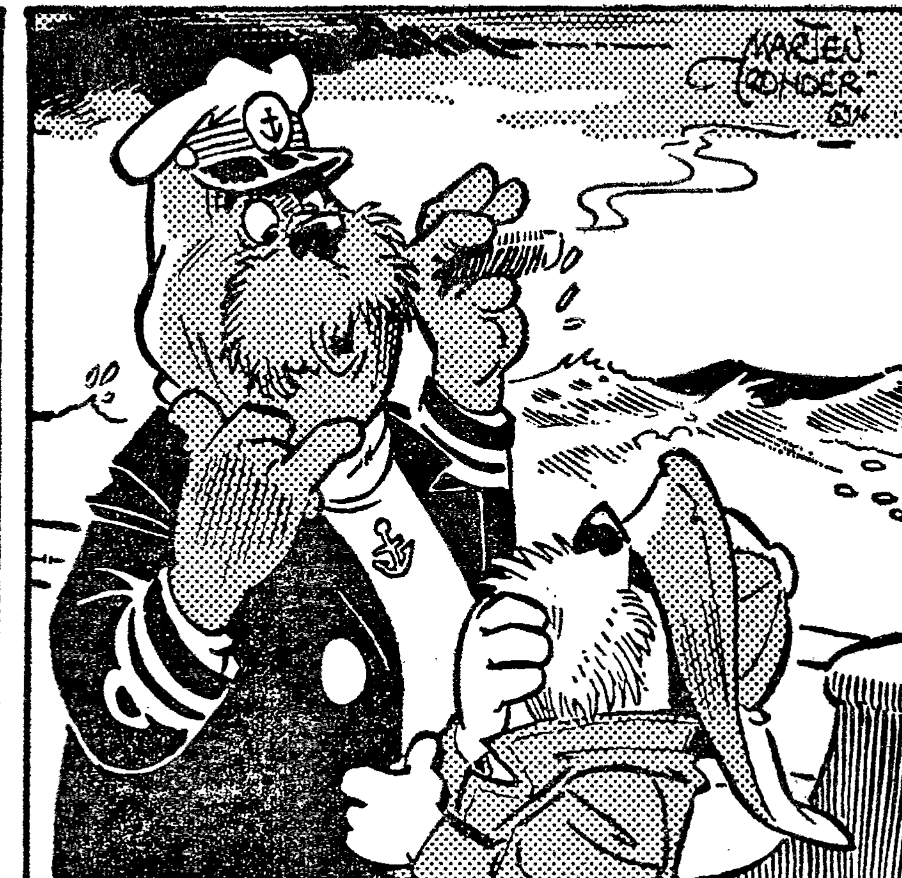

8490. Heer Bommel zat verstard naar de haaien te kijken, en terwijl de vloed om zijn tors spoelde, bereidde hij zich voor op een vreselijk einde. Maar tot zijn verbazing veranderden de beesten plotseling van koers en maakten zich uit de vinnen.
,,Is er iets?'', vroeg een stem achter hem, en toen hij zich moeilijk omdraaide, zag hij de triton nader zwemmen.
,,Ik hoorde u blazen'', legde het ventje uit. ,,En ik kwam meteen, wegens dankbaarheid voor het uit de put halen. Wat is uw nood?''
,,H-haaien!'', stamelde heer Ollie.
,,Is het anders niet?'', hernam de triton. ,,Ik ben haaienhoeder en die beestjes doen geen kwaad, als men ze liefdevol hun plaats wijst.''
,,O'', zei heer Ollie. ,,Maar het is verder ook slecht met me. Ik ben hier vastgebonden door schurken!''
De ander dook even en met een geschoolde beweging sneed hij met zijn drietand het touw door dat heer Bommels polsen omsnoerde.
,,Dat is dat'', verklaarde hij, terwijl hij een nagekomen haai zijn plaats wees. ,,Anders nog iets? De ene dienst is de andere waard.''
,,Het is heel mooi van u'', zei heer Bommel. Hij duwde zich omhoog, zodat hij rechtop kwam te staan en rekte zich uit. ,,Deze schelp was een mooi geschenk bedoel ik'', vervolgde hij. ,,Maar mijn teer gestel heeft ernstig geleden, zodat ik geen gevoel meer in mijn voeten heb. Hoe kom ik nu weg?''
,,Hier in de buurt drijft een lege boot'', zei de triton. ,,Die zal ik voor u halen.''

8491. De vloed trok aan de ankers van de Albatros, de vulkaan rommelde en de tijd verstreek. Het is dan ook geen wonder dat kapitein Wal Rus ongeduldig begon te worden.

,,Komt er nog wat van, meester ?", vroeg hij, terwijl hij in de machinekamer afdaalde. ,,Hoe staat het met je lekke ketel ? Ik wil hier weg."

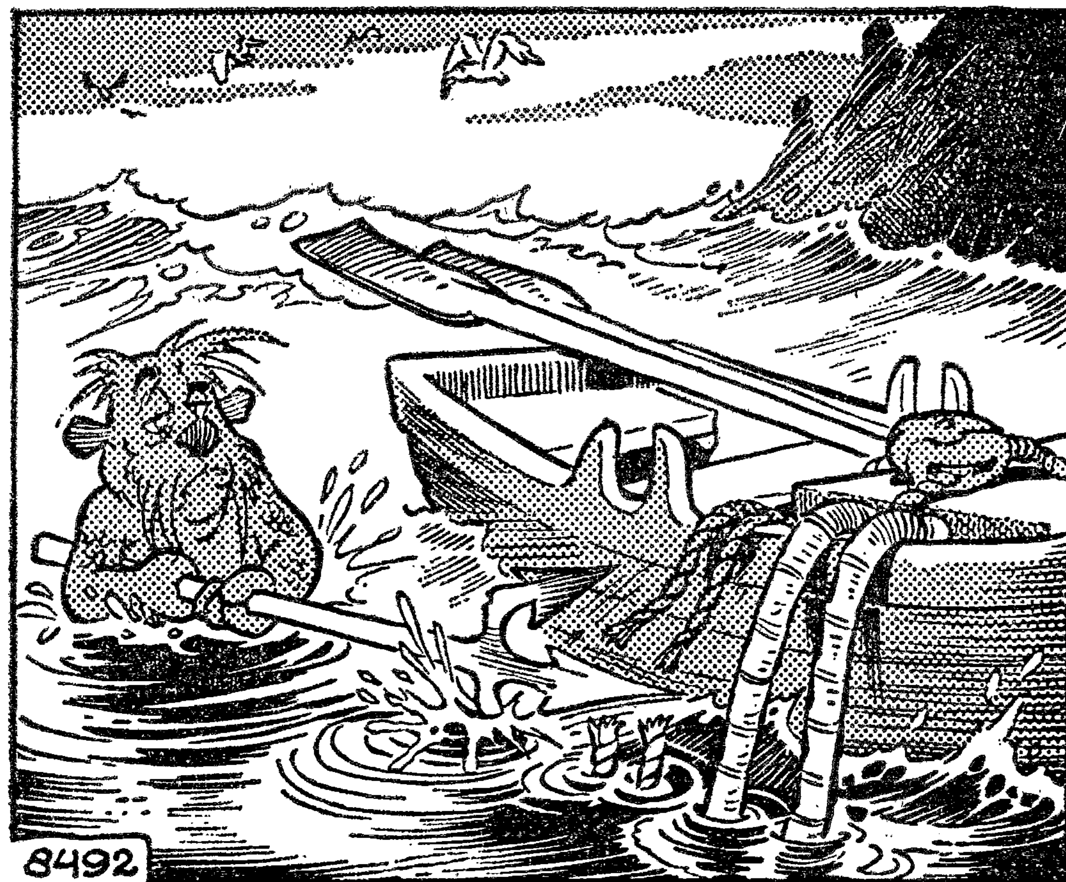
De machinist staakte zijn bezigheden en keek hem verwijtend aan.

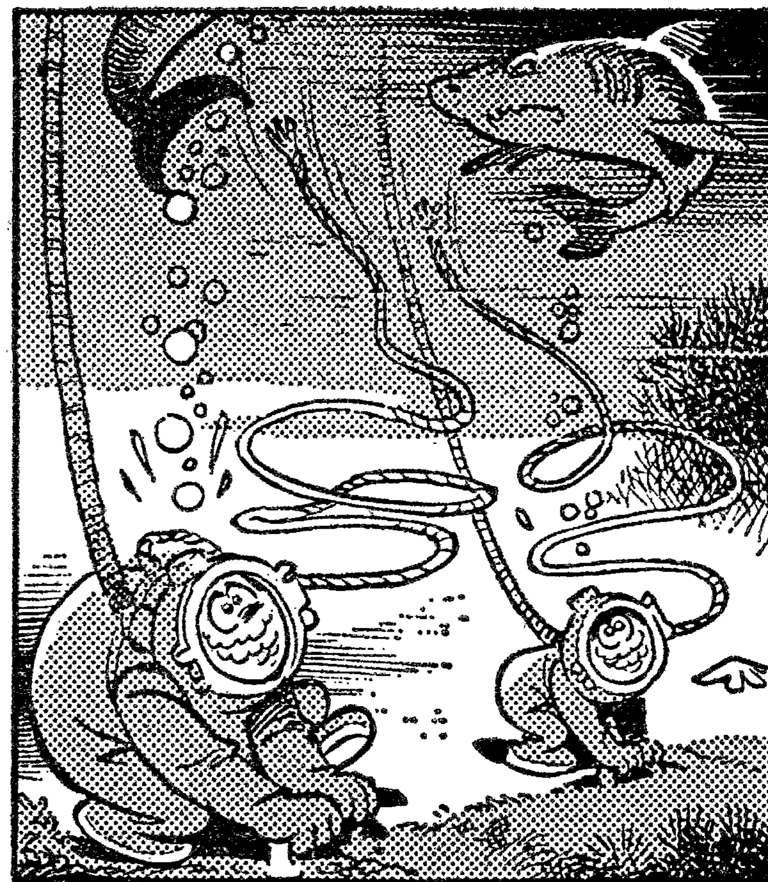
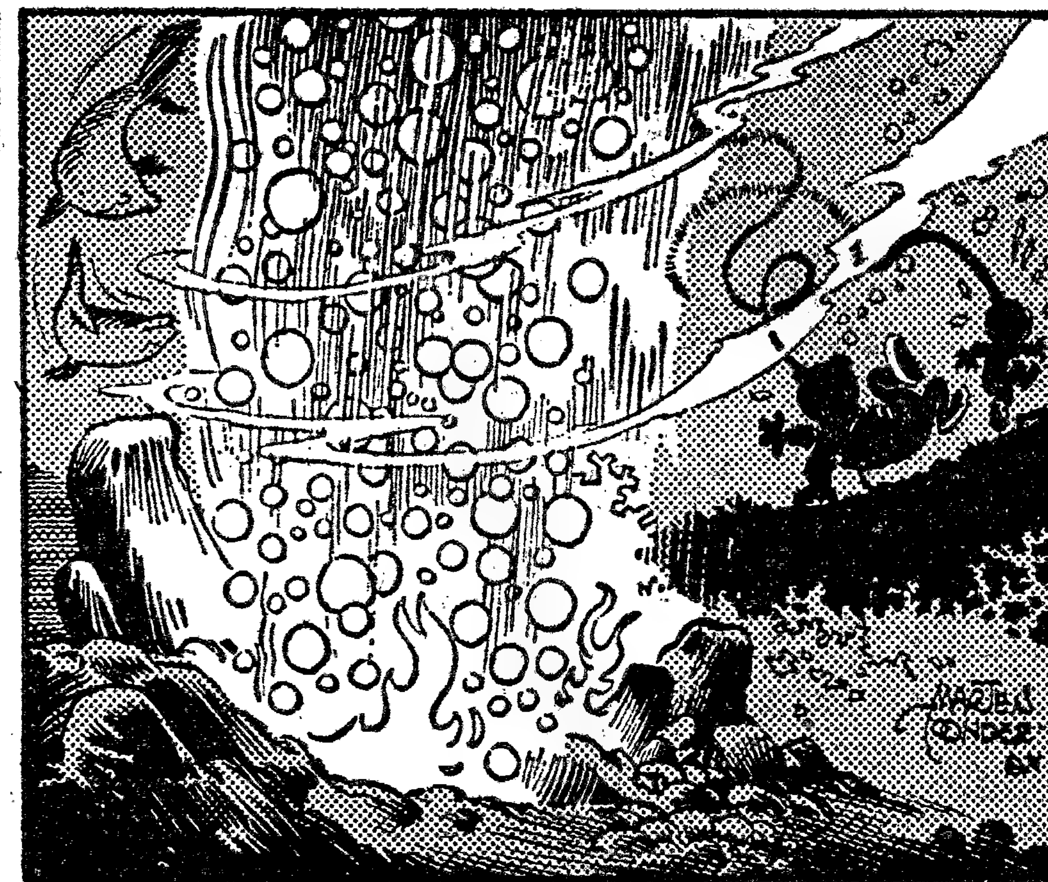
,,Nou moet u me niet zenuwachtig maken, kaptein", sprak hij. ,,Dit is haarfijn werk, zogezegd. De ketel is op de kardoes na gekregeld, ik moet alleen nog even een splitpendel kravielen. Rookt u nou maar rustig uw sigaartje, ik doe mijn best."

Wal Rus liep rood aan, maar hij bedwong zich en klom weer aan dek. Voor hem lag de vulkaan Raasrok onder zwarte wolken waar lichtflitsen doorheen-schoten.

,,Hij ziet er kwaad uit", zei de stuurman bezorgd. ,,Als hij driftig wordt kunnen we last krijgen, dacht ik zo."

,,Zo, dacht je dat , gromde de gezagvoerder. ,,Maar weet je wel hoeveel last ? En heb je aan de duikers gedacht ? Die zitten op de zeebodem en als die berg gaat beginnen, ziet het er niet best voor ze uit. Trouwens, dan kan ik mijn schat ook wel vergeten, want dan gaat alles naar de haaien, Hurkenplet ! De Albatros ook, want dan houden de ankers het niet en dan slaan we zonder stoom tegen de rotsen. En daar beneden zit die overgehaalde splitkriegel te kravelen ! Maar ik houd me in, stuurman, ik beheers me !"

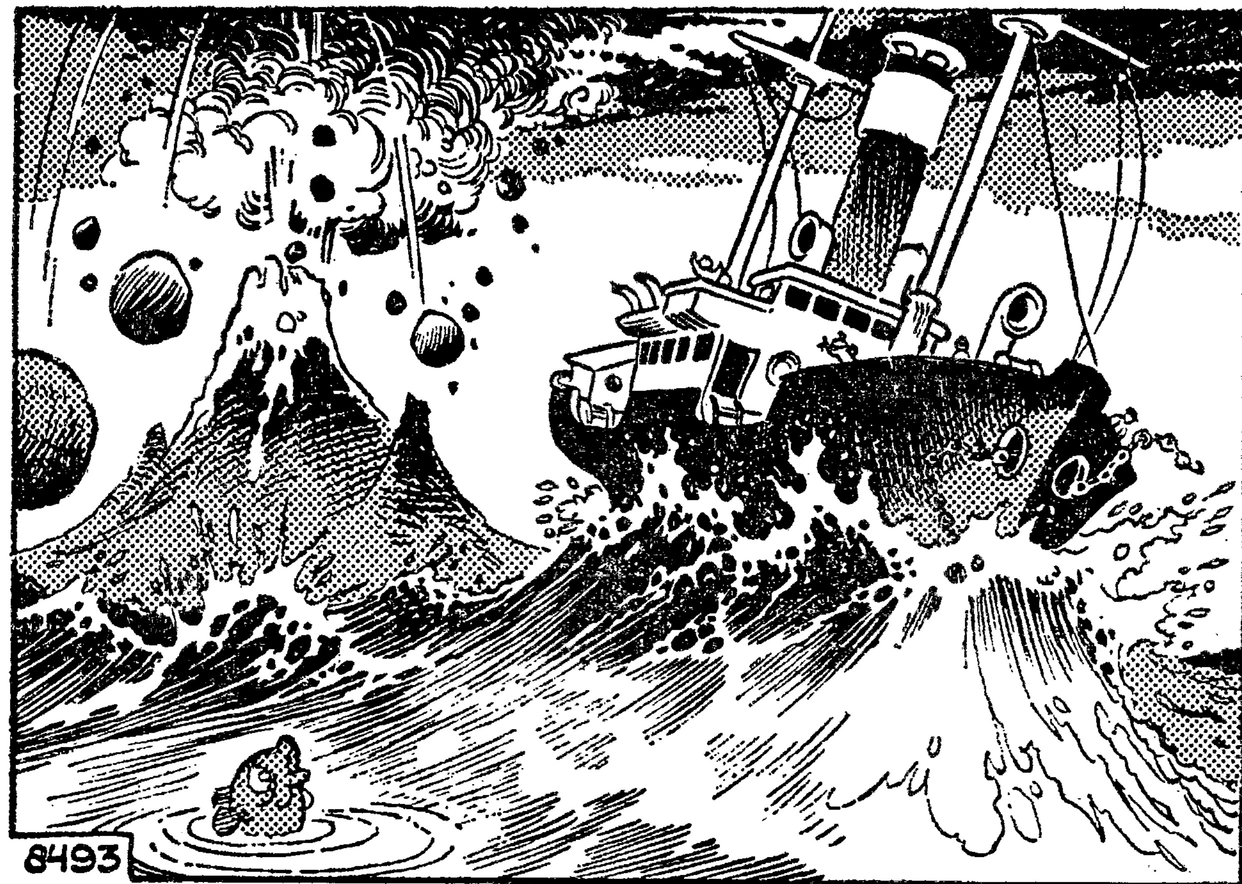

8492. Trieston de triton was met rustige slag naar de sloep gezwommen, waar de luchtpomp eenzaam stond te brommen. Zonder daar echter belangstelling voor te tonen, verhief hij zich een eindje uit de golven en sneed met een handige beweging de touwen door die de duikers met de boot verbond.
En omdat Sup en Hip met starre ogen naar boven keken, waar de haaien langzaam rondcirkelden, zagen ze tot hun ontzetting de afgehakte einden naar beneden komen.

„Ook dat nog !", brulde Sup. „We zijn er geweest !"

„Dat is de straf", jammerde Hip. „Ik wist wel dat het slecht was wat we deden – en daar heb je het nou. Ach, ik had nooit naar Sup moeten luisteren, het is allemaal zijn schuld !"
Op dat moment voer er een schok door de grond en niet ver van de beide ongelukkige duikers ontstond een gat in de zeebodem, waaruit rookwolken en vuur opstegen. Het is te begrijpen dat het omringende water lelijk aan de kook kwam en de haaien zochten dan ook een haastig heenkomen. De venstertjes van Sup en Hip waren echter te beslagen om dat te kunnen zien. Het is trouwens de vraag of het hun genoegen zou hebben gedaan, want op hetzelfde moment kwamen ook de uiteinden van de afgesneden luchtslangen naar beneden zweven. . ."

8493. Door de vulkaanuitbarsting kwam de Zwalpzee in heftige beweging en een geweldige vloedgolf tilde de Albatros hoog op. Daardoor braken de ankerkettingen en nu dobberde het goede schip stuurloos rond.

„Stoom !!", bulderde Wal Rus bij de machinekamertrap, „ik moet stoom hebben !"

Van beneden antwoordde een neuzelige stem, maar daar schonk de kapitein geen aandacht aan.

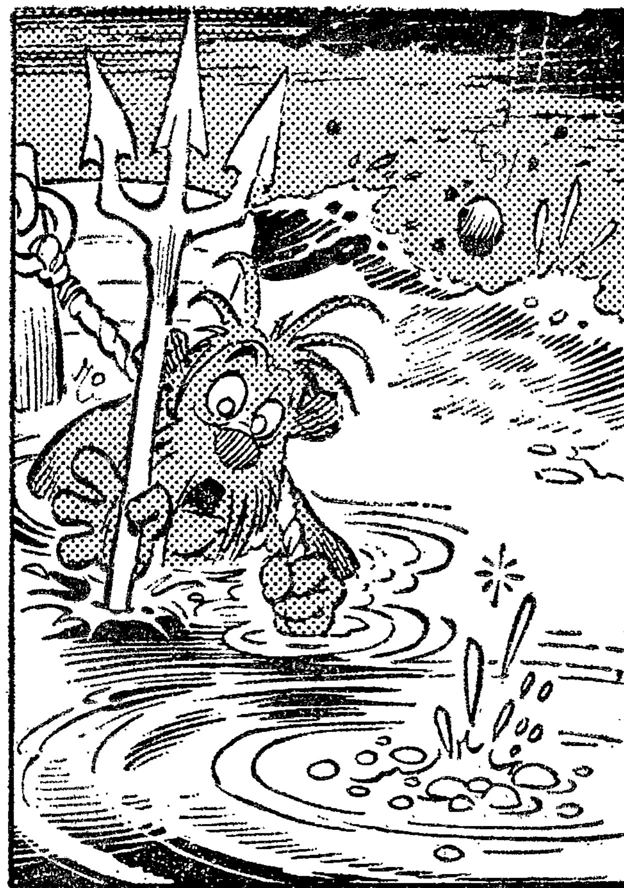
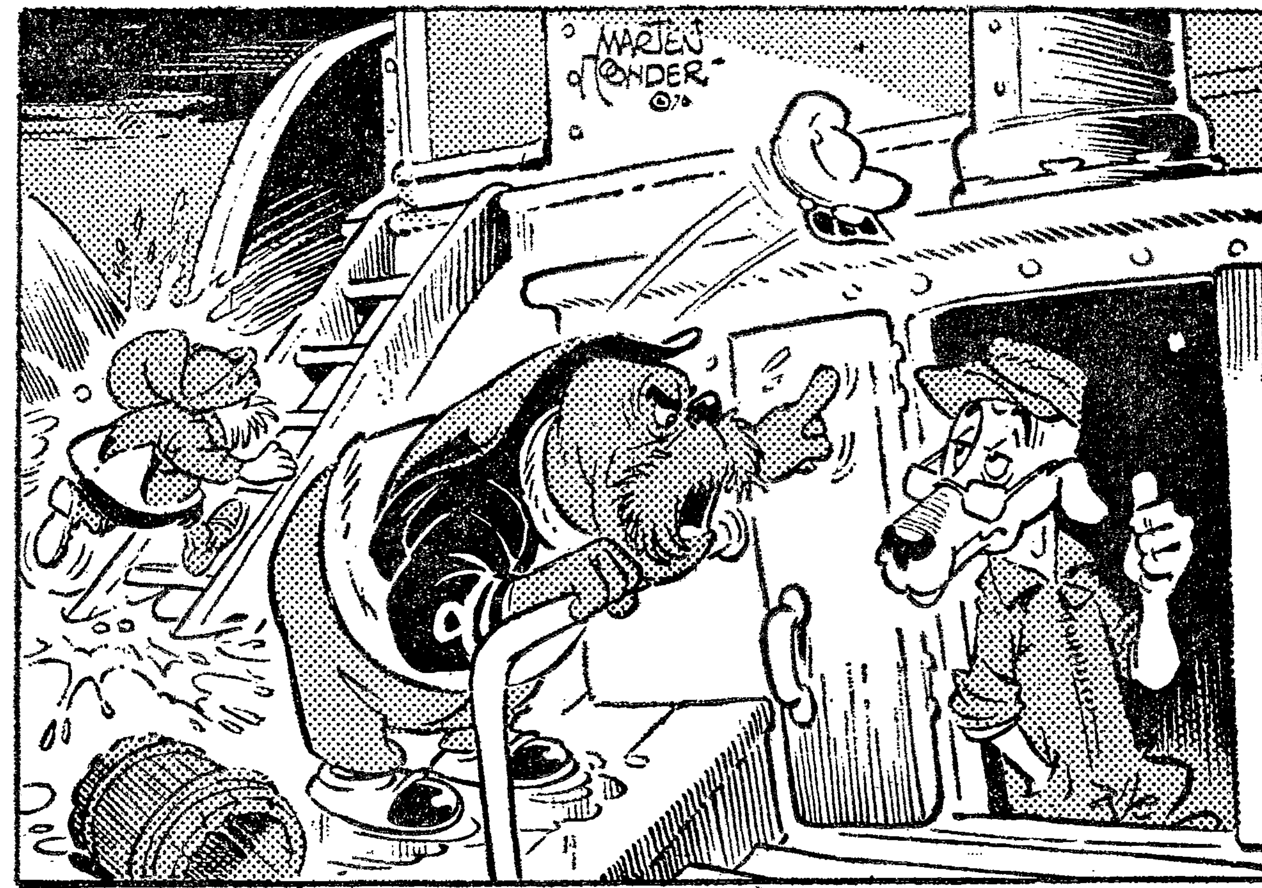
„Er is geen tijd voor bouten kriegelen !", schreeuwde hij. „Er is een zeebeving. De ankers zijn losgeslagen en we gaan recht naar de klippen !"

„En dan heb ik het nog niet eens over de duikers", voegde hij er binnensmonds aan toe. „Joost weet waar Bonkels uithangt. . ."

Heer Bommel stond nog steeds op de richel en leunde tegen de sidderende bergwand. Vol ontzetting staarde hij naar de woeste branding, terwijl de zwarte wolken om hem heen een akelige zwavelgeur verspreidden - en hij slaakte een zucht van verlichting toen hij de triton met de sloep zag naderen.

„Hier is uw boot", riep het ventje. „Spring er maar vlug in, want de vuurberg is erg boos. Hij spuwt stenen !"

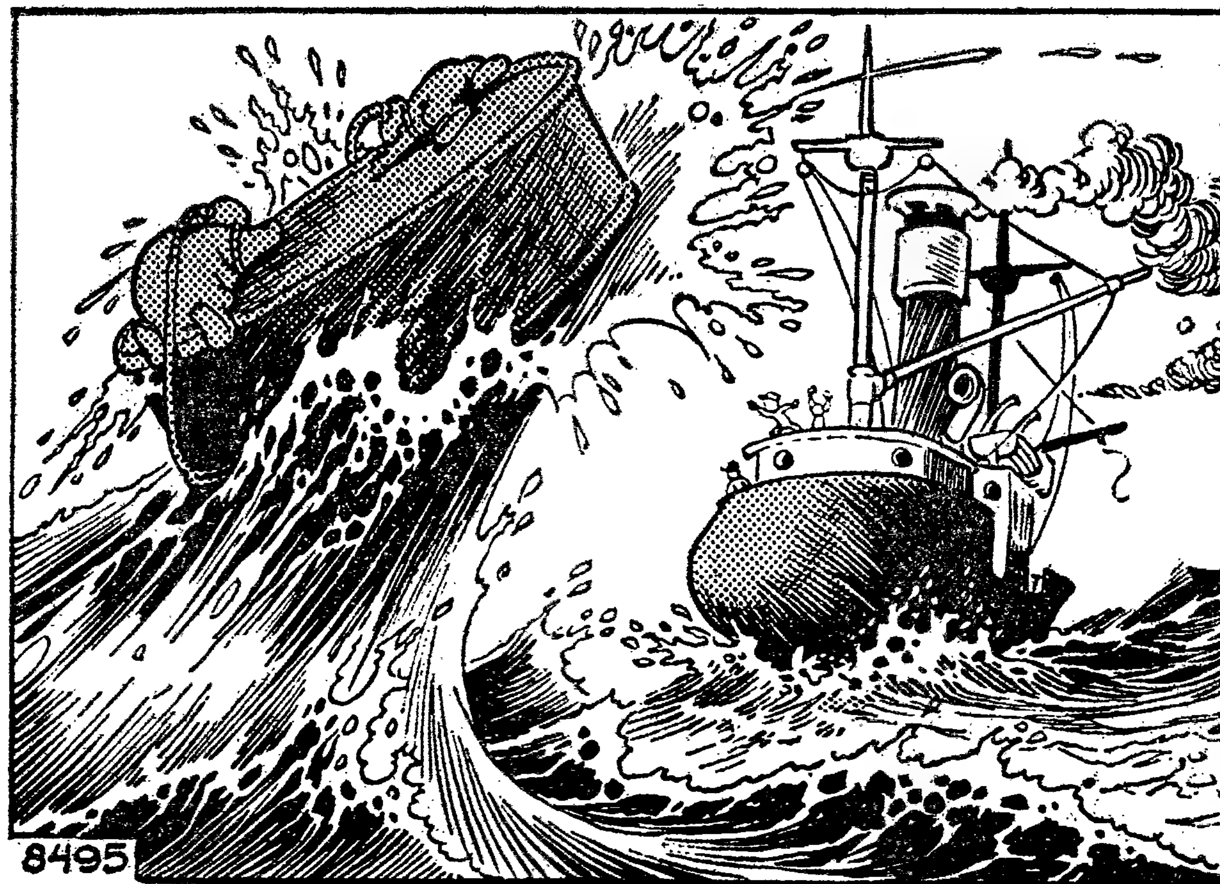

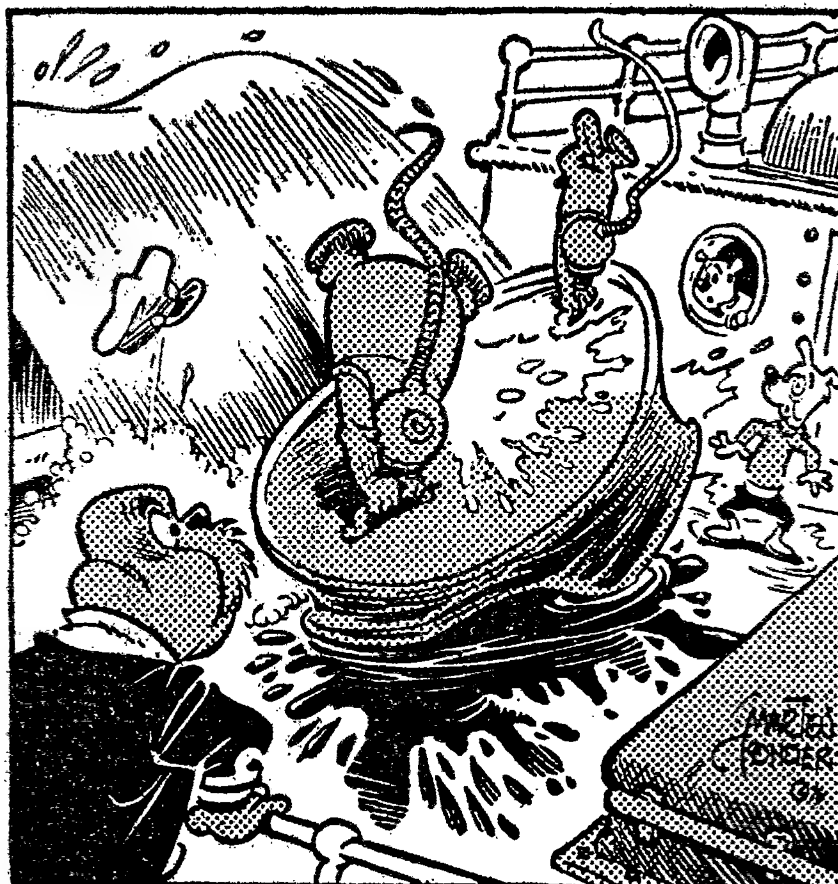
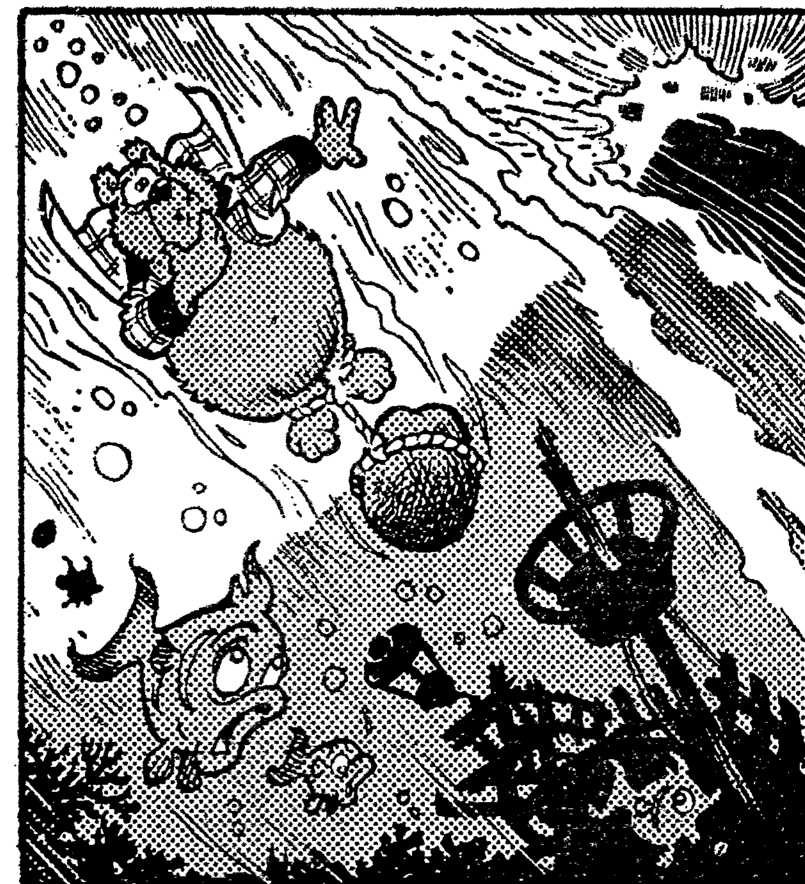

8494. „Als ik dichter bij de vuurberg kom, slaat het schipje stuk", riep de triton. „Spring maar, ik zal u helpen zwemmen."

Heer Ollie aarzelde niet. Hij strekte de armen om de uitgestoken drietand te grijpen en sprong voorwaarts. Nu bleek echter waarom hij last van slapende voeten had. Bij het doorsnijden van zijn touwen had hij namelijk de steen vergeten die om zijn enkels gebonden was, en dat had natuurlijk vreselijke gevolgen. Voordat hij zelfs maar de tijd had om een kreet te uiten, werd hij door het rotsblok naar beneden getrokken, zodat er niets meer van hem te zien was dan enkele luchtbellen en kringen in het water.

„Opschieten !", schreeuwde Wal Rus, die nog steeds bij de machinekamer stond. „We drijven recht naar de Raasdonder !"
Door het gebulder van de overkomende golven had hij moeite zich verstaanbaar te maken, maar dat hoefde al niet meer. Boven het trapgat verscheen het gelaat van de meester, dat hem vriendelijk toeknikte.
„Maak u niet zenuwachtig, kaptein", zei de machinist. „Het karwei is klaar en we hebben weer stoom. De splitpendel bevalt me nog niet helemaal, maar met een beetje geluk. . ."
„Niks geluk, overgehaalde draadnagel !", riep de gezagvoerder overspannen. „Volle kracht achteruit ! En maak alle stoom die je maken kan !"

8495. Oplettende lezertjes zullen zich hebben afgevraagd wat er intussen met de schurkachtige duikers Sup en Hip gebeurde. Want hun touwen en luchtslangen waren door de triton doorgesneden en het zag er dan ook donker voor hen uit toen de zeebodem openscheurde. Maar dat bleek een geluk bij een ongeluk te zijn. Door de gloeiende lava werd het water met grote kracht omhoog geblazen, zodat er een vloedgolf ontstond en op de top daarvan dobberde de schatkist die Sup ontdekt had.
De duikers omklemden nog steeds de hengsels, maar ze waren zo versuft dat ze niet zagen hoe de watermassa hen rechtstreeks naar de achteruitvarende Albatros voerde. En ook merkten ze niet dat de golf het goede schip aan bakboord trof en hen over de midscheepsrailing op het dek dreunde.
De schatkist barstte open, maar inplaats van goud en diamanten spoot er een dikke, zwarte drab uit. Het was dan ook geen schatkist, maar een oliedrum, die tijdens een storm door een motorschip verloren was.
Terwijl de schavuiten aldus op het droge raakten, zonk heer Bommel snel naar de zeebodem. In het begin trachtte hij nog wat zwembewegingen te maken, maar de steen was te zwaar, en al spoedig ontbrak hem de adem, zodat het hem zwart voor de ogen werd.

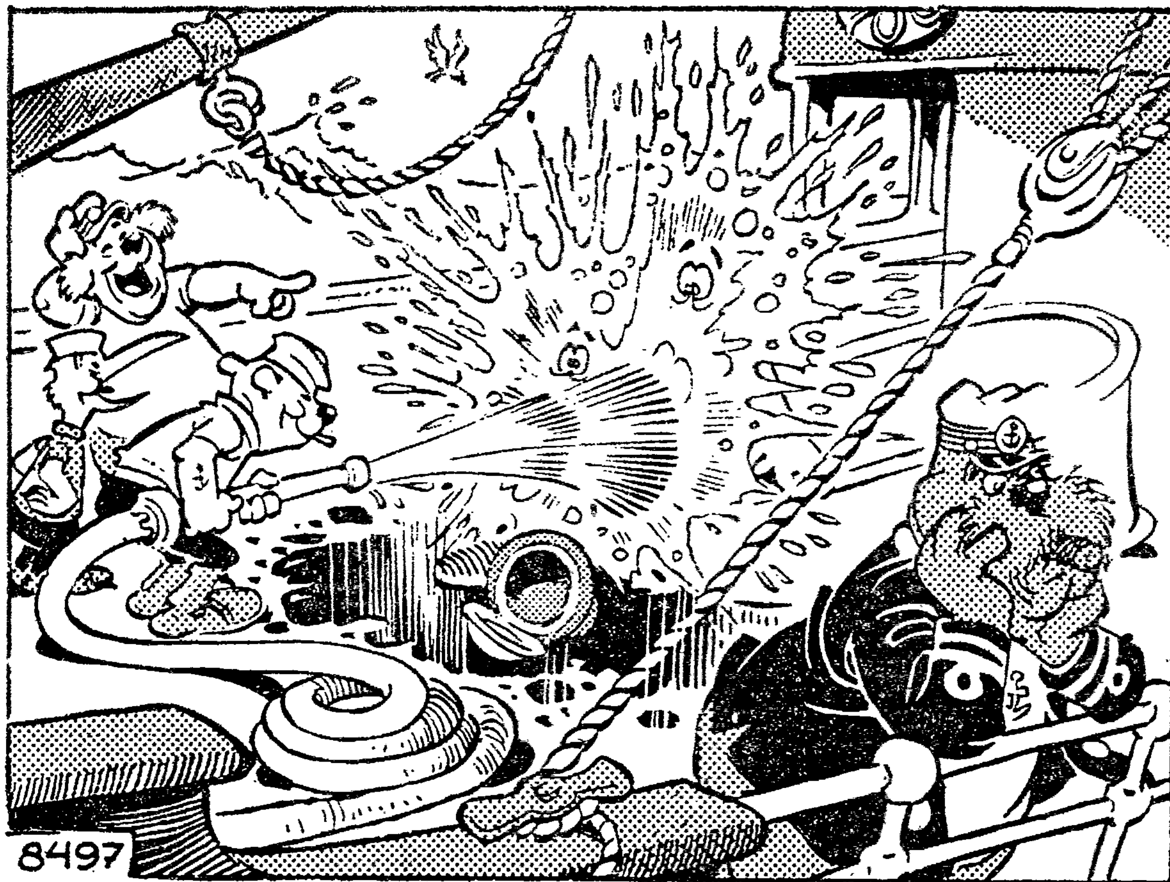

8496. De stroom voerde de snelzinkende heer naar de plek waar het oude zeilschip Griffoen in het zand lag. Door de werkzaamheden van Sup was er niet veel meer van over, maar de fokkemast stond nog overeind.
Nu wilde het geval dat heer Bommel in het kraaienest terecht kwam en door de schok knapte de halfvergane mast daaronder af. Het hele geval begon naar de bodem te zakken, scheefhangend door het gewicht van de zware steen.
Maar daar naderde de triton met gevelde drietand en met enkele welgerichte stoten sneed hij alle touwen door. Het kraaienest was van licht hout gemaakt en omdat het nu niet langer werd tegengehouden, begon het naar de oppervlakte te stijgen, terwijl de drenkeling in een tegennatuurlijke houding over de verschansing hing.

„Vaarwel", zei de triton. „Dat is genoeg dankbaarheid, nu moet u het zelf verder redden."

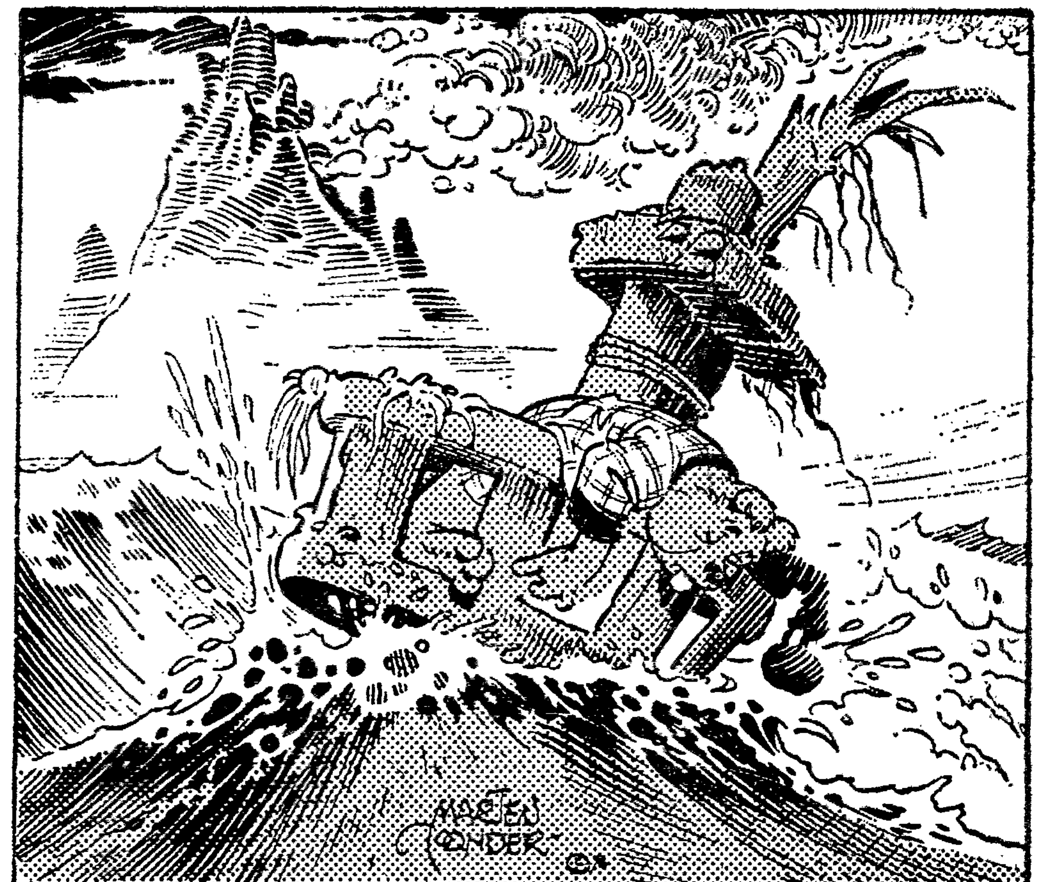
Op de Albatros waren de duikers intussen wat bijgekomen, en terwijl de bemanning van alle kanten toesnelde, klom Sup van de oliedrum af, terwijl hij zijn venstertje opende.

„Daaj sjijn we tan", sprak hij, een schichtige blik op de gezagvoerder werpend. „Met te schat. . ."

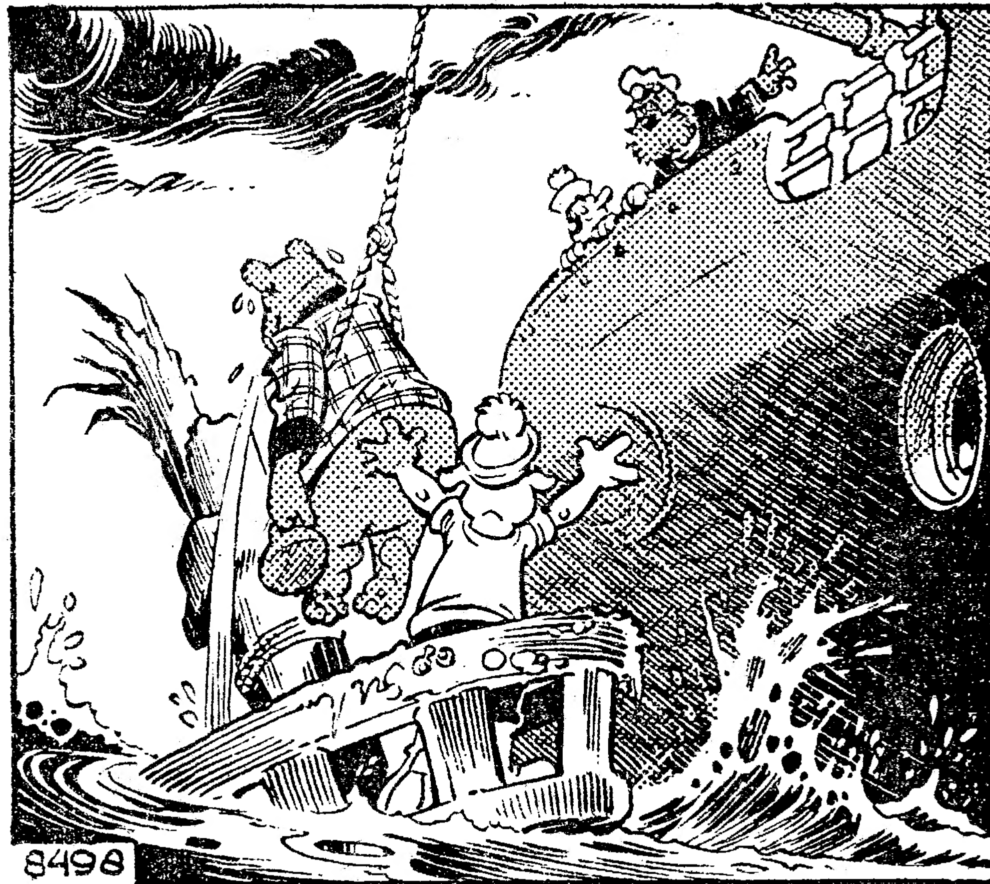
„Wat schat !", loeide Wal Rus rood. „Overgehaalde petrolieren ! Laat de boel schoonspuiten, bootsman, en geef die smurrieknoeiers ook een beurt !"

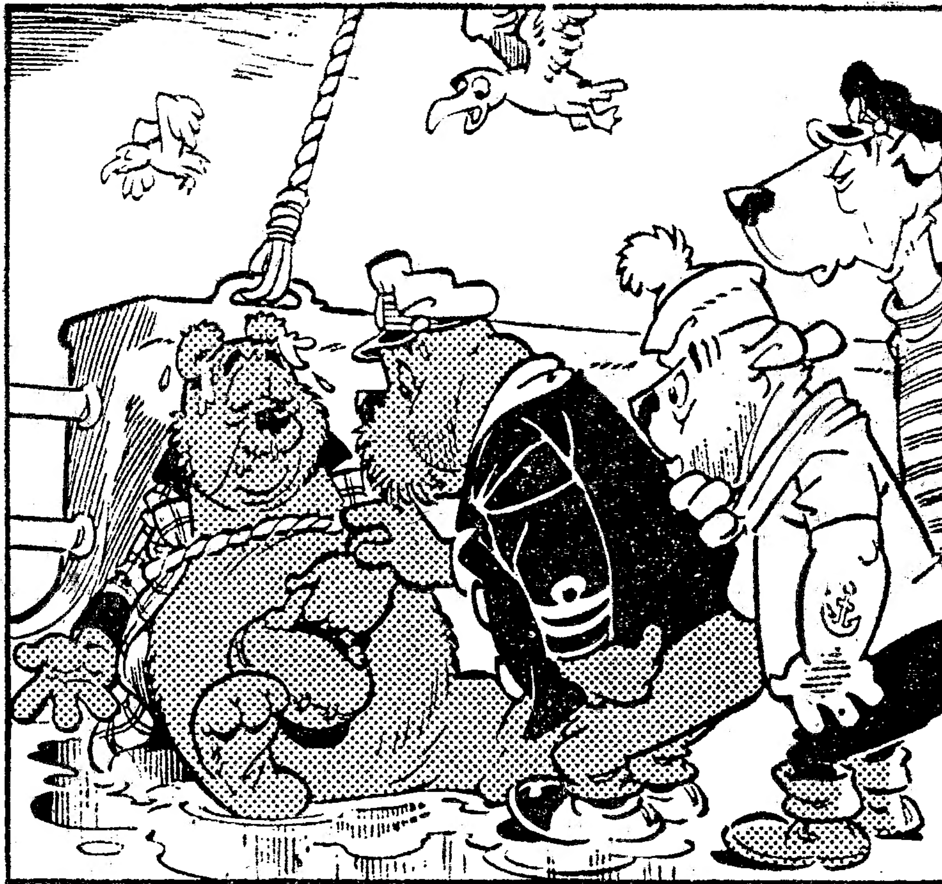

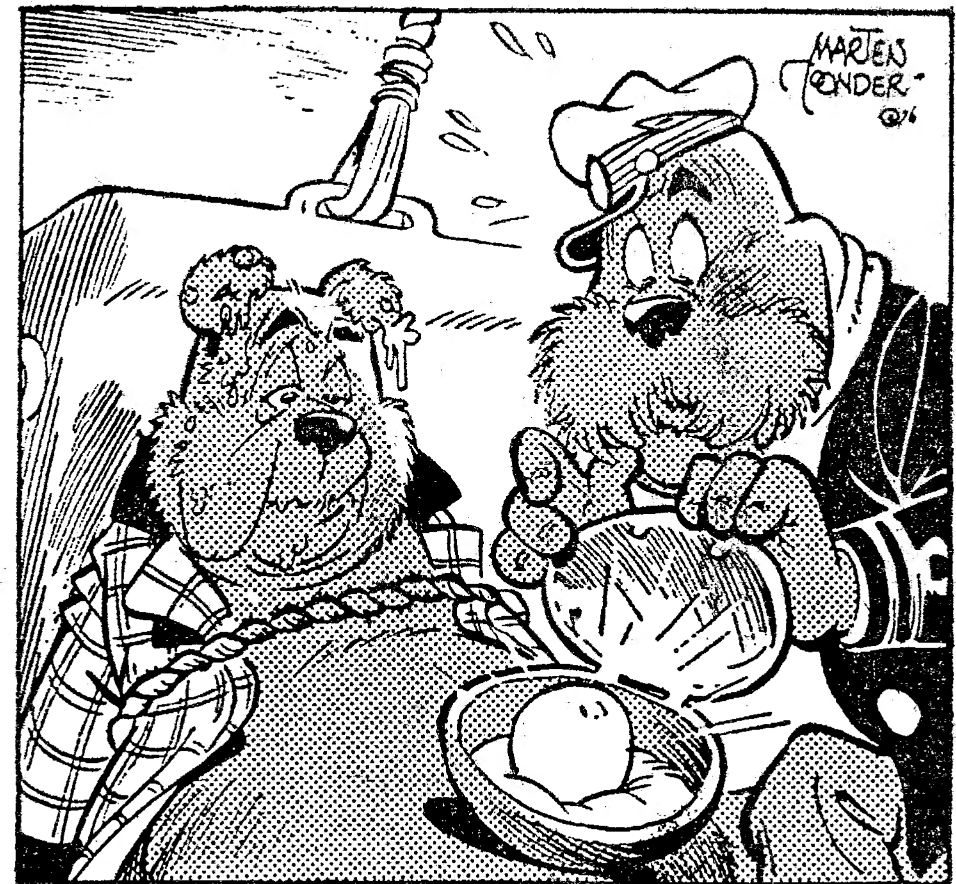

8497. De bootsman gehoorzaamde met veel genoegen, zodat het reinigen al gauw in volle gang was. Wal Rus nam echter niet deel aan het vermaak. Hij hing over de railing en staarde somber naar de bewogen golven.
,,Oliesmurrie'', sprak hij tot zichzelf. ,,Dat is dus het einde van de schat. Door die vulkaanuitbarsting zal er niet veel over zijn van de oude Griffoen. Verder duiken heeft geen zin. Waar is trouwens mijn sloep ? Zou Bobbels ook vergaan zijn in de zeebeving ? Of zouden die doorgeknoeide topeindtalies soms een streek met hem hebben uitgehaald ?''
Tobberig liet hij zijn blikken over de zee glijden en toen schoof hij met een gesmoorde uitroep zijn pet wat achterover. Op de hoogte van de tot rust gekomen vulkaan werd hij een vreemd voorwerp gewaar, dat door de ebstroom in zijn richting gedreven werd.
Een ogenblik meende hij dat het de overblijfselen van de sloep waren, maar toen zag hij zijn vergissing in.
,,Donders'', prevelde hij. ,,Het is het kraaienest van een oude pinas ! En er hangt een lubber in !''
Hij haastte zich naar de brug om zijn kijker te halen, maar toen bleef er geen twijfel meer over: daar hing heer Bommel uitgeblust over het hekwerkje.

8498. Het kraaienest dreef al spoedig langszij van de Albatros, en het duurde niet lang meer of de slappe gestalte van heer Bommel werd aan boord gehesen. Hij raakte daardoor heel wat overtollig water kwijt, maar toen hij aan dek lag, zag hij er toch lang niet goed uit.

,,Hij ademt'', stelde de gezagvoerder vast, terwijl hij zich over de stakker boog. ,,Die Blokkers is zo sterk als een beer. En zijn pols doet het ook nog. Maar wat heeft hij daar in zijn hand ?''

Met enige moeite maakte hij een handvat los uit de verkrampte vingers van de drenkeling en toen had hij een eivormig doosje in de handen.

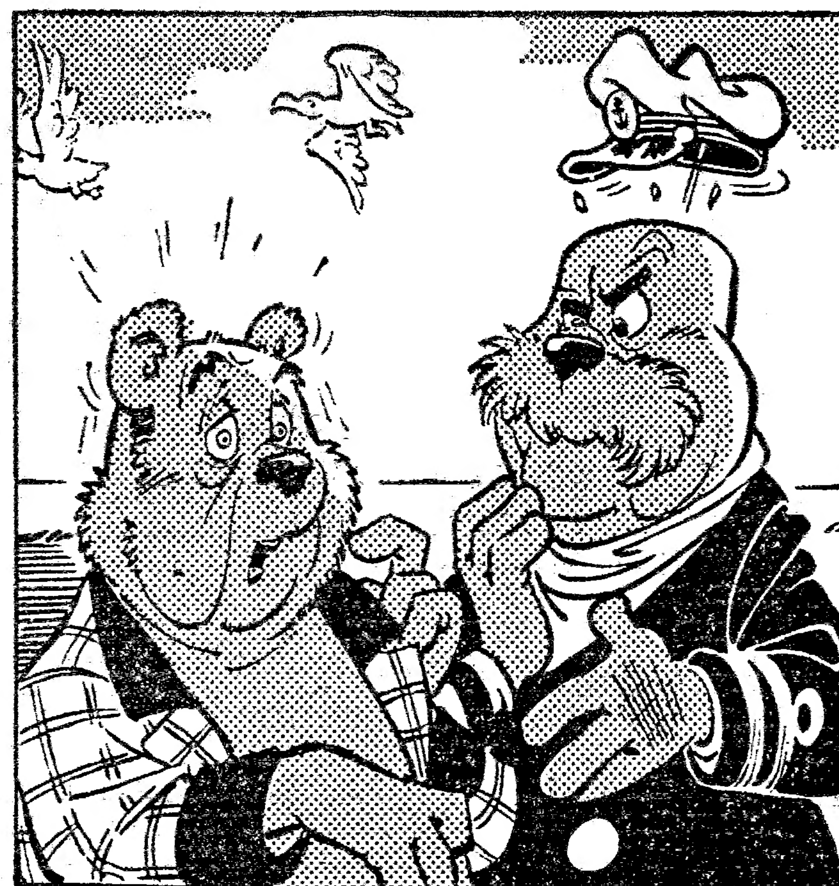
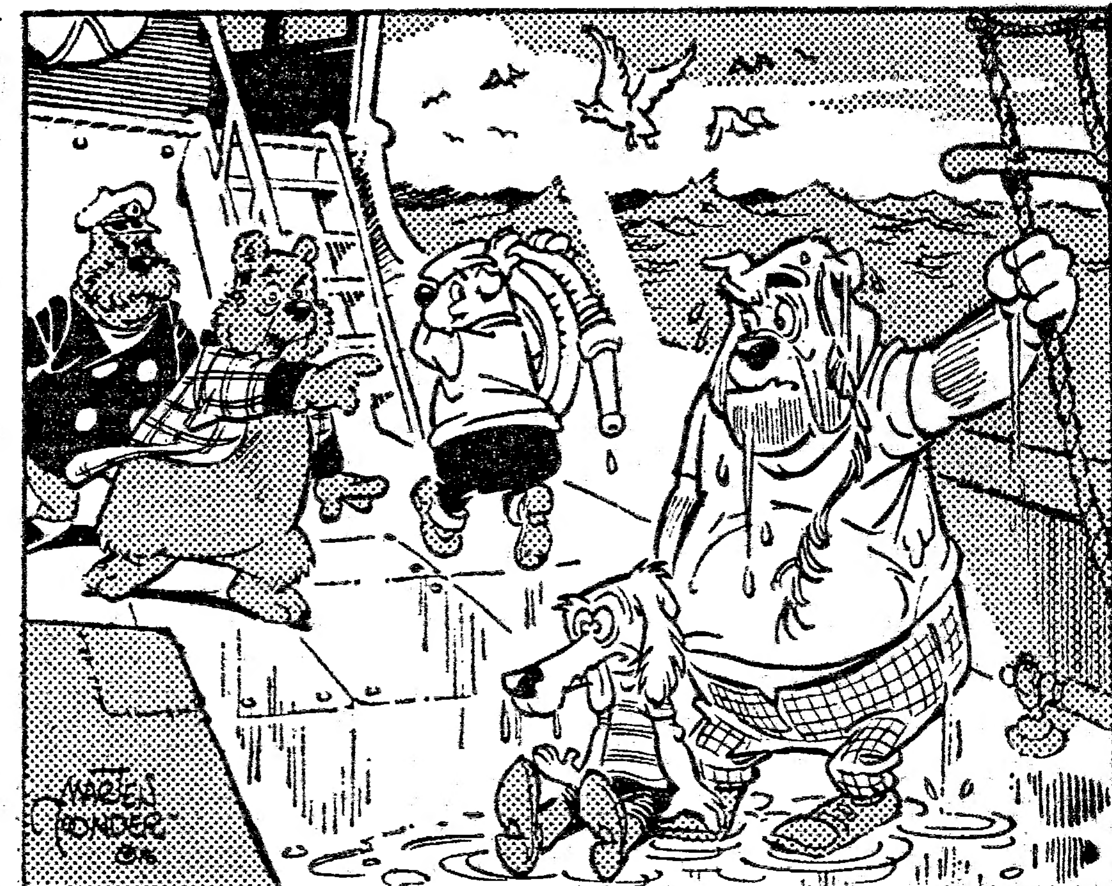
,,H-hoelaatisset ?'', stamelde heer Ollie terwijl hij één oog een weinig opende. Wal Rus gaf echter geen antwoord. Hij had het doosje geopend en staarde met uitpuilende ogen naar een glanzende kogel waarover rozige en groene lichten speelden.

,,Een parel !'', riep hij uit. ,,Een geweldige knoert van een parel !''

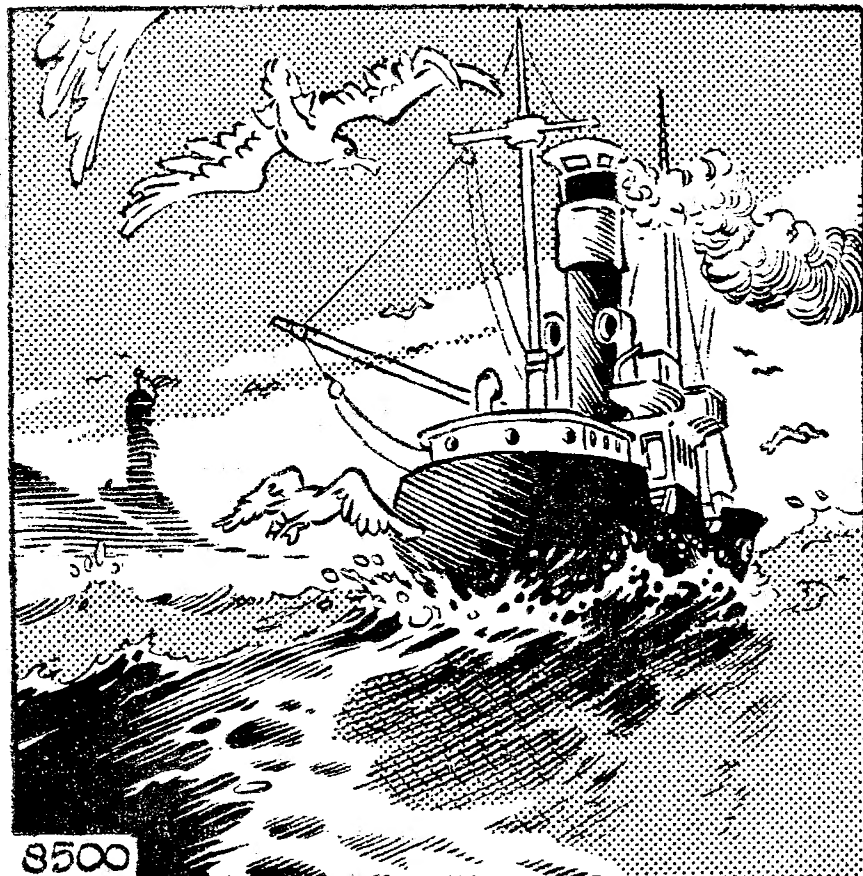
Over het gelaat van heer Bommel speelde een vermoeid glimlachje.

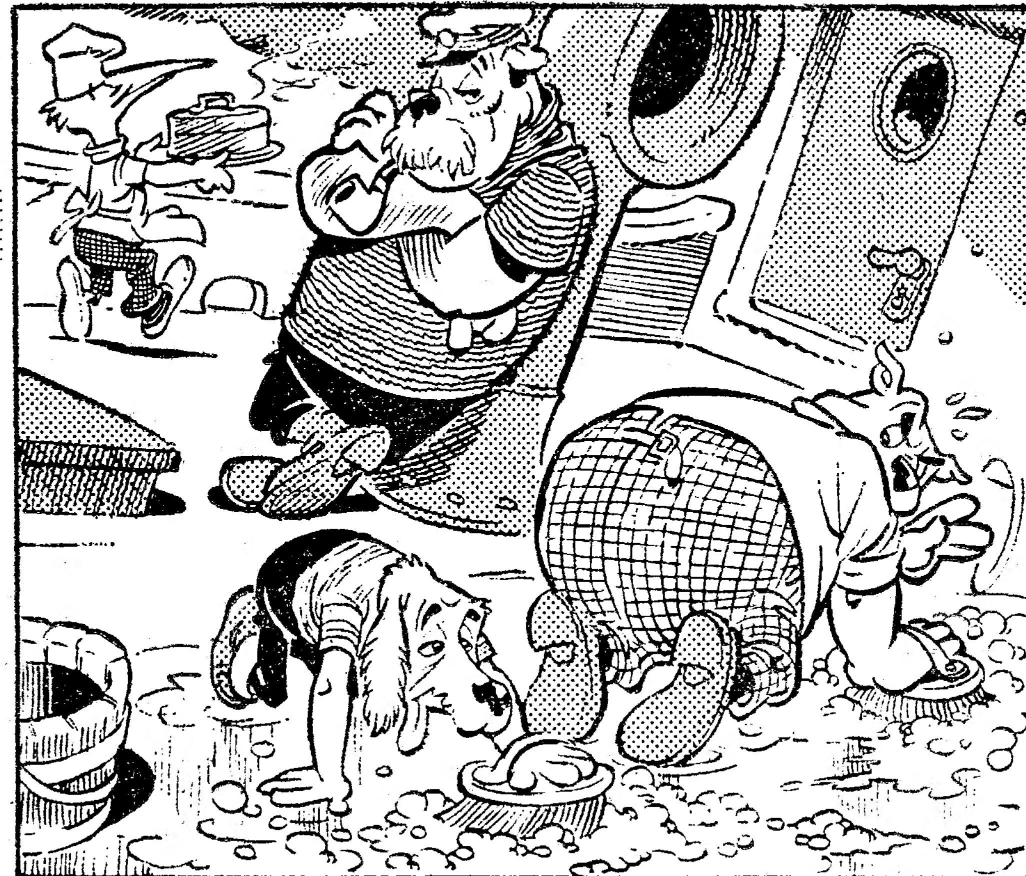
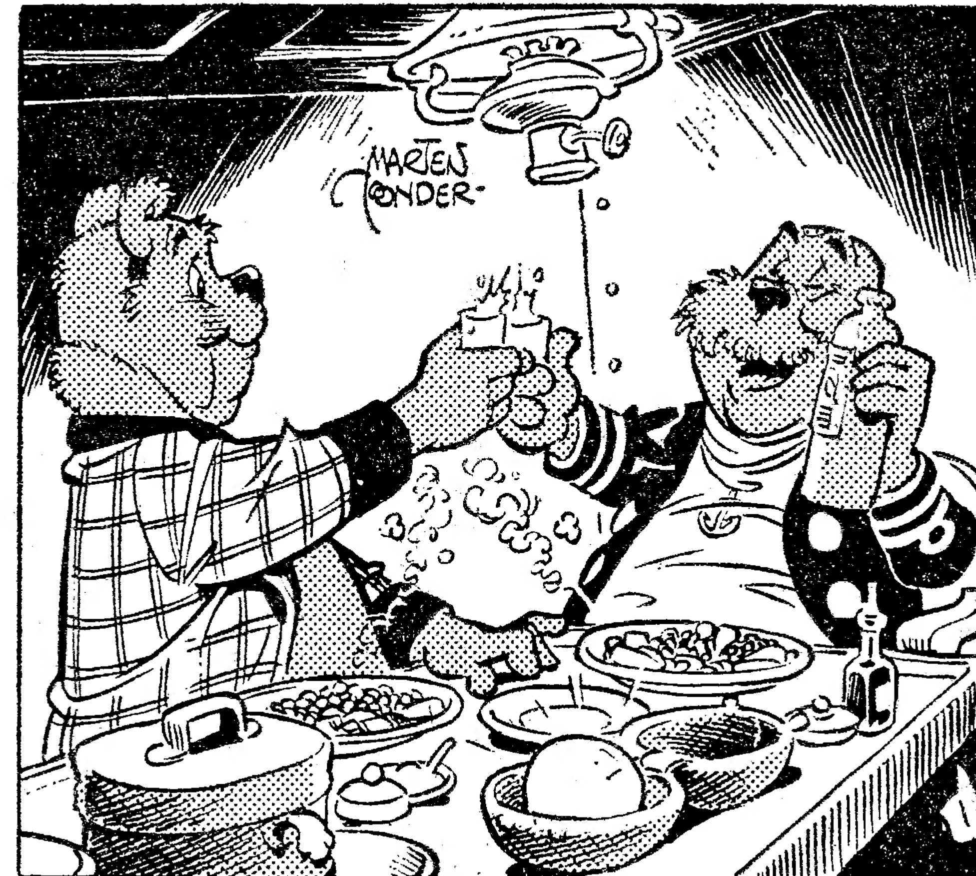
,,Schjat'', zei hij met zwakke stem. ,,Gefonden in kraaijenesjt. Toen ik vejtronk door steen an foet, met teer gestjel. . .''

8499. Kapitein Wal Rus greep heer Bommels hand en begon die krachtig te zwengelen.
,,De schat!'', riep hij uit. ,,De grootste parel van de wereld! Een overgehaald knap staaltje werk, meneer! Hoe wist je, dat die in dat oude kraaienest lag? En hoe heb je dat van de mast los gekregen; zonder duikerpak nog wel?''
,,Hij lag daar al'', sprak heer Ollie met een lodderige glimlach. ,,Toen ik in het kraaienest viel, bedoel ik. En dat brak af door de steen, die ik aan mijn voet had. Was zwaar hoor''.
,,Steen?'', herhaalde de gezagvoerder verbaasd. ,,Wat voor steen?''.
Deze vraag en de handdruk brachten de drenkeling weer een beetje tot zichzelf, en er verscheen een nadenkende blik in zijn waterige ogen.
,,Ze hadden een steen aan mijn voeten gebonden!'', riep hij uit. ,,De duikers, als u begrijpt wat ik bedoel. En als de triton me niet had losgesneden, zou ik vergaan zijn.''
,,De duikers, huh?'', mompelde Wal Rus. ,,Ik had het kunnen weten door die verknoopte luchtslang.''
,,De duikers!'', riep heer Bommel. ,,Dat zijn schurken, die zich niet ontzien om het leven van een heer in gevaar te brengen! Waar zijn ze?''.
Hij sprong overeind, en nu viel zijn blik op de beide smeerlappen, die intussen waren schoongespoten. En omdat daardoor de baard van de grootste had losgelaten en de kleinste geen donkere bril meer ophad, herkende hij ze meteen.
,,Het zijn Super en Hieper!'', riep hij uit. ,,Ik had het kunnen weten!''

8500. Het leven aan boord ging nu weer zijn gewone gang, en omdat de oude ketel geen kuren vertoonde, kwam het vaderland op de verwachte tijd in zicht. De avond viel reeds, en er floot een krachtige zuidwester door het want, die de golven hoog opjoeg. Maar aan dek werd nog hard gewerkt om de laatste olieresten te verwijderen. Het waren Super en Hieper, die de hele thuisreis daarmee doende waren geweest, en die nu onder toezicht van de bootsman afgemat door het zeepsop kropen.

,,Had ik maar nooit naar je geluisterd'', klaagde de laatste huilend. ,,Maar nu is het te laat. Aan de wal staat de politie ons op te wachten.''

,,Jank niet'', snauwde Super. ,,Ze kunnen ons niks bewijzen, want die bolle heeft geen getuigen.''

,,Mijn enige getuige is de triton'', zei heer Bommel. Hij zat met de kapitein in de kajuit achter een feestmaal van grauwe erwten, dat de kok voor het afscheid bereid had.

,,Raasdonders'', sprak Wal Rus vergenoegd. ,,Neem nog wat uitjes, Bommels, en vergeet die overgehaalde triton.''

,,Hij had anders gelijk'', hernam heer Ollie. ,,Hij zei, dat er een ei in het nest van de Griffoen lag, en zo was het. En mijn naam is Bommel.''

,,Natuurlijk!'' riep de gezagvoerder uit. ,,Ik vergeet nooit de naam van een goeie vriend. Met de opbrengst van de parel kan ik mijn schip betalen en er een nieuwe ketel in laten zetten. Op je gezondheid, Bommel!''

EINDE VAN DIT VERHAAL

760306

Heer Bommel en het Griffoen-ei

door Marten Toonder